

CO BY MĚL KAŽDÝ VĚŘÍCÍ O BOHU VĚDĚT

יהוה

# Bůh JEHOVAH je Svatý

*1 kapitola – Boží svátost*

*2 kapitola – Stvoření*

*3 kapitola – Boží zákon*

*4 kapitola – Patriarchát*

*5 kapitola – Svatostánek*

*6 kapitola – Izrael – Boží lid*

*7 kapitola – Kristus – Boží syn*

*8 kapitola – Boží syn, svatí a my*

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Bůh Jehovah je svatý! 1 část

June 6, 2023

Rubriky: Vše



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – [Boží syn, svatí a my](#)

### Předmluva

Tato kniha je sepsána, aby byla pomocí k pochopení Boha, našeho stvořitele, a jak říká Boží syn Jehošua Kristus našeho nebeského Otce, z jehož vůle a vůle jeho syna existujeme. Pro věřící jsou tyto řádky k posílení víry, pro nevěřící k získání všech potřebných informací, aby porozuměli Bohu, jeho svátosti, jeho vztahu k lidským a nebeským synům, jeho moci, kterou uplatňuje přesně podle zákonů, zásad a pravidel, které určil a sám dodržuje.

1 kapitola

### Boží svátost

**„Vždyť já jsem Jehova, váš Bůh. Posvětíte se a stanete se svatými, protože já jsem svatý“.**

**3 Mojžíšova 11:44**

Co to znamená být svatým? Bible popisuje svátost jako ctnost, mravní a duchovní čistotu. Pro nás, kteří jsme pozemští, hmotní synové a dcery to znamená také udržovat čistotu tělesnou. Nebeští synové, které známe jako anděly nemají hmotné tělo a jsou bezpohlavní, proto podstata jejich čistoty je duchovního

charakteru.

Tělesným znečištěním označuje svaté písmo:

**Galatským 5:19 Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, 20 modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, 21 závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.**

**Koloským 3:5 Umrťvete tedy své údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou. 6 Pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. 7 I vy jste tak kdysi jednali, když jste v nich žili. 8 Ale nyní odložte to všechno: hněv, vztek, špatnost, rouhání a nemístné řeči ze svých úst. 9 Nelžete jedni druhým, když jste svlékli toho starého člověka s jeho skutky 10 a oblékli toho nového, který se obnovuje k pravému poznání podle obrazu toho, který ho stvořil.**

Když si přečteme sedmý verš Koloským, tak pochopíme, že mnozí, kteří byli později Bohem označeni jako svatí, byli kdysi nečistými, ale uskutečnili na sobě podstatné změny v tělesném i duchovním ohledu, Bůh je posvětil, a tyto posvěcené, obnovené lidi má Bůh, jako své syny a dcery. Skrze tyto syny a dcery pak vede svůj lid. ([1 Kor 12:28](#))

Přemýšlejme o Bohu. Kde se vzal? Chápu mnohé lidi, že je pro ně myšlenka, že někdo existuje od nekonečna a bude tu do nekonečna, jako něco, co si neumíme úplně představit.

**Abakuk 1:12 Nejsi odedávna, Jehovo? Můj Bože, můj Svatý, ty neumíráš.**

O Bohu tedy můžeme vědět pouze to, co o sobě sám zjevil, co uznal sám za dostatečné, abychom o něm věděli. Z jeho stvoření vyzorujeme nekonečný smysl pro dokonalé, systémové, komplexní řešení. ([Řím 1:20](#))

Bible označuje Boha jako ducha, je vyobrazen jako duchovní osoba přebývající v nepřístupném světle. ([Jan 4:24](#)) Nemůžeme ho vidět, kontrolovat, změřit. ([1 Tim 6:16](#)) Boží nebeský svět je jako vanutí větru, nevíme odkud se nebeští synové, andělé, objeví, ani kam jdou, řekl Kristus. Přesto se mezi lidmi běžně pohybují právě v onom nepřístupném světle. Jedná se o jinou, vyšší formu existence. Duch se umí objevit a vzít na sebe lidskou podobu a následně se opět vrátit do duchovního stavu. To se v dějinách popsanych v písmu stávalo běžně.

**Jan 3:6 Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. 7 Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. 8 Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“**

**Židům 1:7 O andělich je řečeno: `Jeho andělé jsou vanutí větru a jeho služebníci plápolající oheň.**

Výše uvedený text apoštola Jana je zápisem, kde Kristus vysvětluje jednomu z farizeů jménem Nikodém, že ti, kteří budou přijati do nebe spolu s Kristem, budou znovunarození a dostanou duchovní tělo, podobné andělům. Jejich fyzické tělo bude nahrazeno tělem nebeským. Jen v duchovním těle je možné spatřit Boha. Pro tuto přednost musí být člověk očištěn, stát se svatým a schváleným Bohem a Kristem.

(Matouš 5:8)

Bůh je svatý a nic nesvatého nemá v nebi místo. Boží svátost je lidstvu od samého počátku představována. Lidé si musí uvědomit, že to, co se stalo v zahradě Eden, kdy se lidé vzepřeli Božímu vedení a rozhodli se jít svou cestou, je špatná volba. Lidé se minuli původnímu cíli, aby žili v souladu s Bohem v podřízeném stavu a v plné důvěře, že je to právě a výhradně nekonečný Bůh, který ve své moudrosti umí vidět mnohem dál, než kdokoli z jeho stvoření a plně si zaslouží projevy úcty, uctívání a právo rozhodovat, co je pro všechno jeho stvoření nejlepší. Lidé podníceni jedním z nebeských Božích synů, který měl na zodpovědnost přinášet Boží světlo porozumění všem andělům, nedokázali počkat na Boha svého svatého Otce, aby dali najevo, že jediným správným řešením, pro námitky tohoto anděla světla Lucifera, je Boží rozhodnutí. Tím by byla dodržena láska založená na zásadách a Bůh by celou záležitost s padlým andělem urovnal, bez následků pro lidi. Lidé by žili dále ve shodě s Bohem a nic z krutých dějin, které nyní prožíváme, by neproběhlo.

V Edenu byla narušena Boží integrita založená na lásce a respektu. Do Božího systému se dostalo něco jako „vir“. Lidé se rozhodli poznat i to, co znamená význam slova **ZLÉ**. V Edenu byl strom poznání dobrého a zlého, bylo **Bohem zakázáno**, aby z něj lidé jedli. Svobodnou vůlí se rozhodli lidé jít proti Božímu právu rozhodovat o tom, co je a není pro Boží svatý systém nejlepší. Tak vznikl prvotní hřích. Hřích se dá definovat jako **minutí se cíle**. Adam s Evou měli jiný cíl daný Bohem. Jejich úkolem bylo zabydlet se na zemi, rozmnožit lidské pokolení, žít v souladu s Bohem, pojmenovat všechno z flory a fauny. Eden byla krásná, Bohem vybudovaná zahrada, kterou měli rozšířit po celé zemi. Lidé i zvířata se živilo pouze tím, co vyrostlo v říši flory, bylo mírné podnebí, zem rodila několikrát do roka, všeho bylo dostatek. Lidé tuto zahradu ztratili. Proč to Bůh nepřešel? Protože je svatý! To, co se stalo byla urážka, poškození Boží pověsti, a to nemůže Bůh z principu přejít. Vnesli jsme do jeho světa neposlušnost. Bůh skrze svého Ducha a ve spolupráci se svým prvním nebeským synem, stvořili svět, komplexně fungující systém a komplexně vybaveným stvořením, plný barev, chutí a vůní. Zajistil všechny životně důležité koloběhy, určil důležité konstanty a přírodní zákony, díky nimž bylo zajištěno, aby se lidem dobře dařilo. Nechtěl toho po člověku mnoho, vyžadoval právo určovat, co je a není správné, lidské, spravedlivé, morální.

Hříchem si lidé vysloužili Boží nelibost. Byla narušena jeho svátost. Padlý anděl, pojmenovaný později, jako Satan (*heb. Odpůrce*), Ďábel (*řec. Pomlouvač*), se postavil proti Bohu a prohlásil, „Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má“. (Job 2:4) Satanovi se nepodařilo zlomit spravedlivého Joba, kterého mučil fyzicky nemocemi, psychologicky skrze jeho přátele, dokonce i vlastní ženou (Job 2:9). Satan chce lidi odvrátit od Boha, celý svět leží dočasně v jeho moci. (1 Jana 5:19) K Satanovi se připojili další nebeští synové, v písmu jsou označeni jako démoni. Jedná se o padlé anděly, které Bůh udržuje mimo svůj dosah. Dnes víme, že tito padlí andělé byli z nebes svrženi k zemi a nemají přístup k Bohu (Zjevení 12:9).

V nebi nesmí být nic nečisté, nesvaté, jak jsme si již řekli. Dnes probíhá již po tisíciletí boj mezi Božím a Satanovým světem. Pro lidi je to složité v tom, že duchovní svět je nekontrolovatelný, neměřitelný, a to pomáhá Satanovi vzbuzovat v lidech pochybnosti o jeho existenci. Satan vyžaduje uctívání sebe sama, tím znesvěcuje Boží jméno. V pánově modlitbě, kterou učil Kristus své následovníky je otázka Boží svátosti dána na první místo. V modlitbě říkáme „Buď posvěceno tvé jméno“... (Matouš 6:9) Z toho již vyplývá, že muselo být jméno Boha znesvěceno a že se zde bojuje o jeho znovu posvěcení. Neznamená to,

že by Bůh svou svátost ztratil, je stále svatý a postavit se proti Bohu končí smrtí. Svátost Boha poskvrnil Satan a pod jeho vlivem i lidé a nyní se konají kroky k návratu a uznání svátosti v celém jeho stvoření. Kristus prohlásil:

**Matouš 12:31 Proto pravím vám, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. 32 I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím .**

Duch Boží pochází od Boha. Vše, co řekne Bůh je svaté. Božím Duchem byl stvořen svět, skrze Ducha dává Bůh zplnomocnění k činění zázraků. Jehošua Kristus byl pod Božím Duchem stále, skrze něj byl jeho Otec v něm přítomen a Kristus byl Božím zrcadlem směrem k lidem. Proto jít proti Duchu od Otce znamená postavit se přímo proti Bohu, proti jeho vůli, a to je u Boha vnímáno s nulovou tolerancí. Automaticky je odsouzení smrtí. V některých případech se jednalo o odsouzení, které proběhlo okamžitě v případě skutků ze zahrady Eden šlo o odsouzení smrtí platné ihned, ale samotná smrt byla s odloženou platností. Boží plán s naplněním země lidmi pokračoval dále. Mzdou hříchu je smrt, říká písmo. ([Řím 6:23](#)) V Edenu byl tento rozsudek vyneseno a lidé začali umírat, ztratili právo věčnosti, které získali od Boha věčnosti. Satan byl také odsouzen, ale bylo nutné jeho plán o tom, že svede každého na zemi, prověřit časem. Celé záležitosti totiž přihlíželi nebeští synové a bylo spravedlivé ponechat proběhnout dějiny, aby se tato otázka jednou pro vždy vyřešila. Celé dějiny pak budou **precedentem** pro Boží obnovený svět, nebude nutné znovu procházet stejnými omyly starého světa.

Jedním z námětů Bible tedy můžeme říci je „**Od ráje ztraceného, k ráji znovu obnovenému**“.  
([1 Korintským 15:24](#))

Boží svátost je důvodem, proč se v dějinách staly mnohé věci. Až pochopíme nedotknutelnost a dokonalost Boha, pochopíme všechny kroky, které byly určeny Božím lidu při Bohoslužbách, proč musel přijít na zem vykupitel dědičného hříchu zděděného po našich prarodičích, který v sobě všichni máme. Pochopíme, že není možné být součástí náboženství, která jsou poskvrněna falešným učením, modlami, dogmaty, protože svatí jsou neposkvrnění od světa. ([Zjevení 14:4](#); [1 Kor 2:12](#); [Jer 8:8](#); [Řím 16:17](#); [Ef 4:14](#); [2 Tim 4:3](#))

Boží svátost je nedotknutelná, představuje Boží podstatu, ze které vychází všechny události dějin, kde Bůh přichází do kontaktu se svým stvořením. Lidé z dějin vyčtou, že systémový Bůh, plný lásky, spravedlnosti a předvídatosti je jako šachový velmistr, který umí myslet ne na deset tahů dopředu, ale na několik tisíc let „tahů“ dopředu. Bůh svou moudrostí převyšuje vše a zná důsledky rozhodování u živých tvorů. Člověk musí pochopit, že Boží svátost se promítá do všeho, co Bůh činí. Boží svatostánek v Izraeli, byl celý založen na probuzení úcty v lidech vůči svému stvořiteli. Přistupovat k Bohu do nejsvětější místnosti ve svatostánku mohl pouze velekněz v omezený čas a podle přísně nařízeného postupu. O tom bude jedna z následujících kapitol.

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Stvoření. Bůh Jehovah je svatý! 2 část

June 9, 2023

Rubriky: Vše



**Foto: Obraz – Pozemský ráj s pádem Adama a Evy, Peter Paul Rubens**

1 kapitola – Boží svátost

2 kapitola – Stvoření

3 kapitola – Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...

4 kapitola – Patriarchát

5 kapitola – Svatostánek

6 kapitola – Izrael – Boží lid

7 kapitola – Kristus – Boží syn

8 kapitola – Boží syn, svatí a my

### Stvoření

Svatý Bůh stvořil vesmír, zem, nebeské tvory, pozemského člověka ke svému obrazu a umístil je do prostředí příjemného pro život, rajské zahrady. Není cílem této kapitoly rozebírat, jak Bůh tvořil, Bible nám k tomu dává základní informace v knize Genesis v prvních kapitolách, ale poukázat na Boží neviditelné

vlastnosti, schopnosti, moc, smysl pro design, smysl pro řád a systém, který lze vyčíst z toho, co stvořil. Bible k tomu říká:

**Římanům 1:19 Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. 20 Jeho věčnou moc a Božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.**

**1 Korintským 1:19 Je napsáno: , Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou.' 20 Kde je moudrý? Kde je učitel Zákona? Kde je řečník tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost tohoto světa bláznovstvím? 21 Neboť když svět v Boží moudrosti nepoznal skrze svou moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznovství této zvěsti zachránit ty, kdo věří.**

**1 Korintským 1:25 Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. 26 Pohledte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; 27 ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; 28 neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – 29 aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem.**

Když se zamyslíme nad stvořenými věcmi, musíme si přiznat, že mnohemu stvoření na zemi stále ještě plně nerozumíme. Lidé neprokázali, jak vznikla první živá buňka z neživé hmoty. Lidé nechápou, kde se vzala na zemi voda v takovém množství. Nechápeme plně jak funguje mozek a mysl člověka. Nedokážeme vysvětlit, jak vzniklo mnoho systémů v přírodě, například kde vzal elektrický úhoř svou schopnost vyrábět elektřinu, kde vzal a proč chameleon schopnost měnit barvu své kůže, nevíme, proč světluškám svítí tělo, co je příčinou, nerozumíme, kde se bere u tažných ptáků schopnost orientace, atd., seznam přírodních zázraků je velmi dlouhý. Na to poukazuje Bůh, že si máme v přírodě všimnout jeho moudrosti a moci, jak jsme četli výše. U některých zvířat si můžeme všimnout, že Bůh má i smysl pro humor. Pozorovat surikaty, lenochoda, opice, pandy, papoušky, kočky, psy, atd., je velmi zábavné. Rozmanitost v rostlinné říši je téměř nekonečná. Naše babičky říkávaly, že na každou nemoc Bůh stvořil bylinu. Pro člověka je v rostlinné říši velké množství ovoce, zeleniny, z jednoho z nejmenších semen na světě vyrostou sekvoje, největší stromy světa, mnohé stromy žijí i přes tisíc let. Kde se vzaly tyto schopnosti a pestrost v říši rostlin? Náhoda? Není naivní spoléhat na náhodu? Vše, co pozorujeme má hlubší smysl, je to vidět na provázanosti života, symbióze v přírodě, logickém uspořádání, designu.

**Lidé si sami definovali, že za zázrak lze považovat označení mimořádného jevu či události, která není vysvětlitelná vědecky známými přírodními zákony.**

Když to tak vezmeme, tak je svět plný zázraků, pro které nemáme vědecké vysvětlení. Neumíme vysvětlit jaké jevy a pochody probíhaly během vzniku a utváření základních kamenů organismů, čeho má ateismus mnoho, jsou pouze dohady a otázky bez odpovědí. Člověk neumí napodobit mnohé přírodní jevy a z pozorování vidíme, že je v nich ukrytá moudrost a záměr.

Evoluční teorii lze považovat za nereálný a nevědecký pokus vysvětlit vznik té nesmírné složitosti živé přírody a celého světa i vesmíru bez působení inteligentního Tvůrce.

Podle biblických textů výše se dozvídáme, že Bůh určil, že ti, kteří mu věří budou předmětem jeho zájmu a

že tyto lidi, které považuje ateistický svět za blázny, Bůh nakonec pozvedne nad všechny moudré tohoto světa. „Protože svět nepoznal Boha v jeho moudrém díle, rozhodl se Bůh spasit ty, kteří Bohu věří“.

Kristových následovníků je 2,4 miliardy, jedná se o nejpočetnější skupinu věřících v Boha, jehož jméno je **Jehovah**. To je ojedinělé jméno, které nemá žádný tvor na zemi, Bůh si ho dal sám. **Jeho význam je „působí, aby se stalo“, nebo také „staň se“.**

**Izajáš 42:8 Já jsem Jehova. To je mé jméno; a nikomu jinému nedám svou vlastní slávu, ani svou chválu rytinám.**

**2 Mojžíšova 3:15 „Potom Bůh ještě jednou řekl Mojžíšovi: Tak máš říci izraelským synům: Jehova, Bůh vašich praotců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův mě k vám poslal. To je mé jméno na neurčitý čas, a to je mé pamětní jméno pro generaci za generací.“**

Otázka Božího stvoření je vystavena neuvěřitelnému tlaku vědecké obce. Vědci nemají v rukou nic, čím by prokázali samovolný vznik života a následnou jeho evoluci v pestrost života, jak ho známe dnes. Všechny logické, duchovní důkazy stvoření vychází z logického závěru, že život povstává pouze a výhradně ze života již existujícího. Tento život povstal z moci a inteligence nejvyššího Boha a Stvořitele a Bůh si přeje, aby na to lidé přišli sami přesto, že jsou pod Luciferovým tlakem, který evoluční teorii povýšil na přijatelnou filozofii, u které nevádí dělat vesmírné kompromisy. Bible nás učí, abychom se drželi pravdy. Jediné, co Bůh neumí, je lhát. Kristus, Boží syn, říkal často „v pravdě, v pravdě vám říkám“. Celý Kristův život byl na pravdě, jako základním Božím principu založen. Když byl před Pilátem Pontským, Římským místodržitelem, který ho z donucení Židů odsoudil, řekl mu, že přišel, aby vydal svědectví pravdě.

**Jan 18:37 Pilát mu řekl: „Jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil, a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“**

Každý, kdo je přítel pravdy slyší Kristův hlas. (Jan 10:27) Bůh takové lidi hledá, protože na pravdě je založen celý Boží systém. (Jan 8:32, Jan 17:17) Věřící toto ví a pravda se stává jejich běžnou součástí života, pokud samozřejmě svou víru berou vážně. **Stvoření je Božím svatým dílem**, dává životu smysl, dává odpověď na otázku, kde jsme se tu vzali, jak vznikl vesmír, kdo za tím vším je, co s námi náš tvůrce plánuje dál, proč je ve světě tolik zla, svatý Bůh dává lidem naději. Evoluční filozofie lidem nenabízí žádnou budoucnost, snad jen takový slogan, který napsal jeden biblický pisatel – „jezme a pijme, protože zítra můžeme zemřít“! Není to málo?

**Ze stvořených věcí lze tedy pochopit Boží moc, kreativitu, smysl pro design, krásu a humanitu.**

Symbióza organismů je založena na vzájemné výhodnosti a pomoci. Dokonalost vidění dravých ptáků, dokonalý čich psovitých šelem, dokonalý cit ryb, vrozená navigace migrujících zvířat, pracovitost vložená do hmyzího světa ukazuje na nekonečnou moudrost svého tvůrce, vysoce inteligentní, citlivé bytosti, které vděčíme za všechno, co pro kvalitu lidského bytí vytvořil. Máme smysly, kterými vnímáme pestrost života, vrozenou schopnost uctívat a ctít, jsme obdařeni vnímat lásku a cit k sobě navzájem, pudy, které nás chrání a působí radost a uspokojení, máme zem, náš nádherný barevný domov, vzduch, který můžeme dýchat, vůně, které mají dar, nás potěšit, pijeme vodu, zázračnou tekutinu s fantastickými vlastnostmi, prostě zázračnou přírodu s tak širokým záběrem, že záleží jen na naší svobodné vůli, dané Bohem, jak se svým darovaným životem naložíme.

Bůh tomu všemu dal smysl, a mnozí lidé si toho vůbec nepovšimli. Jejich mysl je obelhána, že toto vše je dílem prapodivné náhody. Náhodou je země přesně vzdálená od slunce, otáčí se přesně tou potřebnou rychlostí, abychom neumrzli, nebo neshořeli na slunci, náhodou je zemská osa přesně nakloněná tak, aby se střídaly roční období, náhodou je tu atmosféra chránící nás před meteority, náhodou je v atmosféře ozónová vrstva, chránící člověka před škodlivým zářením z vesmíru, náhodou tu máme koloběh vody, dusíku, fosforu, síry, živin a vůbec všech biochemických pochodů a systémů, aby mohl život na zemi fungovat nezávisle na člověku. Není těch náhod nějak moc? A to jsem vyjmenoval jen jejich zlomek. Kdyby nebyl na zemi přítomen člověk, bylo by na zemi vše v rovnováze a tisíce druhů z červeného seznamu vymřelých zvířat a rostlin by pravděpodobně existovalo do dnes. Člověk je momentální škodnou pro zemi, protože je chamtivý, sobecký a nechce znát a poslouchat Boha.

Najdou se naštěstí starostliví lidé sdružení do různých ekologických, vědecky zaměřených záchranných organizací a hnutí, kteří nejsou lhodostejní a pro záchranu přírody a přírodních druhů dělají maximum možného. Žel je jich málo a na zásadní změny nemají dostatek moci ani prostředků.

Bůh bude účtovat s těmi, kdo ničí zem, tak je psáno. ([Zjevení 11:18](#)) Vše, co Bůh stvořil vzniklo z jeho svatě vůle. Jistě pochopíme, z toho, co dokázal, že je velmi inteligentní, citlivý a má smysl pro každý detail. Je neuvěřitelný programátor, který nejede v soustavě jedniček a nul, jako lidští programátoři, ale v soustavě čtyř písmen, díky nimž naprogramoval všechny živé organismy vtisknutím vlastního originálního DNA a podpisu svého tvůrce. **Uvnitř jádra každé naší buňky je napsán program ve formě tří miliard písmen DNA.** Dokonce i Paul Davies, jeden z nejznámějších australských vědců uznal, že „ve fyzice neexistuje žádný známý zákon, který by dokázal z ničeho vytvořit informaci.“ A možná právě proto si v článku New Scientist posteskl: „Jak mohou nějaké hloupé atomy napsat jen tak, samovolně, svůj vlastní software? Nikdo neví.“ Vědci dospěli k úžasnému závěru, že naše těla obsahují digitální kód. A opravdu, Bill Gates, zakladatel společnosti Microsoft napsal na Tweeteru: „DNA je vyspělejší než jakýkoli software, který byl kdy vytvořen.“ Přemýšlejte o tom: Program nebo kód je napsán někým velmi inteligentním. A čím je složitější kód, tím inteligentnější musí být autor. Otázka tedy zní: Pokud je náš kód DNA složitější než kterýkoli jiný, lidmi vytvořený software, odkud tedy pochází? Je možné, že by vznikl bez naprogramování, bez plánu? Zamyšlení z portálu kreacionistů – [Je DNA jako software?](#) **(Ateistům doporučuji číst bez předsudků. Kdo má předsudky je v principu nespravedlivý.)**

Tato kapitola nás má podněcovat k pochopení, proč si máme našeho svatého Stvořitele Jehovah Boha vážít. Proč má právo určovat jaké máme mít mantinely, abychom žili všichni ve vzájemném souladu, v lásce a porozumění všech zúčastněných.

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Oko za oko... Bůh Jehovah je svatý! 3 část

June 13, 2023

Rubriky: Vše



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – [Boží syn, svatí a my](#)

## Boží zákon – Oko za oko, zub za zub.

Bůh je spravedlivým Bohem a Bohem pořádku. Jedním ze základních zákonů Boha, který uplatnil pro člověka, je „**Oko za oko, zub za zub**“.

**Exodus 21:23 Jestliže se stane neštěstí, dáš život za život, 24 oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, 25 spáleninu za spáleninu, modřinu za modřinu, šrám za šrám.**

Jedná se o zákon, kdy stejná hodnota, která je ztracena, musí být nahrazena opět stejnou hodnotou. Ne vždy je to možné, proto Bůh určil člověku alternativní řešení, například u neúmyslného usmrcení nějakého člověka, dal opatření takzvaných útočištných měst, kde provinilec mohl hledat ochranu před mstitelem krve z řad rodiny usmrceného ([Numeri 35:25-32](#)). Útočištná města platila jako opatření pro neúmyslné zabití, na nešťastné nehody, které se stávaly a stávají. Neplatila v případě prokázání úmyslného, plánovaného zabití. Tento zákon měl vést Izraelity k zodpovědnosti. Prohřešky řešili stanovení soudci, kteří každý případ řešili individuálně, odděleně a brali ohledy na okolnosti.

**Zákon oko za oko Bůh uplatnil u svých synů Adama a Jehošuy, vysvětleme si to.**

Boží svátost je nedotknutelná a každý, kdo se Bohu postaví, vyvolá u Boha reakci. Někdy je to s trpělivostí, jindy Bůh vykoná okamžitý soud. Narušení řádu totiž znamená projev neúcty ke svátosti Boží vůle. Takový narušitel sám sebe postavil v rámci systému do role poskvrněného. Nedůvěra k Bohu je opět prohřeškem proti dokonalému Bohu. Je Bůh dokonalý? Boží syn Jehošua Kristus řekl svým učedníkům:

**Matouš 5:48 Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.**

Boží syn, který žil s Otcem učil, abychom byli napodobiteli Otce v jeho dokonalosti. Boží svatí se přiblížili ke svátosti Boha. Udělali to tak, že se oblékli do Krista, svůj oděv vybělili a udržují ho čistý. Pokud jsme neochotní činit na sobě změny, abychom odstranili poskvrny těla i ducha, Bůh v nás nekoná vzrůst a přešlapujeme stále na místě. ([2 Kor 7:1](#); [Ef 1:4,5](#); [1 Tes 5:23](#)) Adam s Evou byli vytvořeni přímo Bohem, jejich děti, si už nesly v sobě zděděný hřích po rodičích. Když lidé ztratili důvěru Boha a poskvrnili sebe i své děti, vznikla mezi lidmi a Bohem bariéra, svatý/poskvrněný. Lidé si museli uvědomit potřebu Boha, potřebu odpuštění, pochopit co ztratili, porozumět celé vzniklé situaci, hledat východisko a toužit, aby jim nebeský Otec

pomohl vrátit ztracený život.

Začaly se odvíjet dějiny podle jiného scénáře, než jaký člověku na počátku určil Bůh. Člověk má být poučen, zrovna tak mají být poučeni i nebeští synové. Aby bylo možné nahradit Adamův život, podle pravidla oko za oko, musela být **hodnota Adama vyvážena stejnou protiváhou**, jinak by došlo k nerovnováze a Boží zákon by nebyl naplněn.

Adama nemohl nahradit žádný z jeho potomků, protože ani jeden nebyl stvořen Bohem, nebyl přímým synem Boha. Mohl Bůh přivést na zem nově stvořeného syna podobného Adamovi? **Nemohl, nebylo by to spravedlivé**, protože Bůh, který stvořil svět, **odpočinul od stvořitelských děl a prohlásil, že vše je dobré**.

Boží synové, kteří celou situaci viděli na vlastní oči, by ztratili víru v dokonalého, spravedlivého Otce, ***protože by si musel pomoci novým stvořením***. Tím by dal najevo, že to, co vytvořil nebylo dobré, dokonalé a porušil by svůj odpočinek.

Stvořitel nebe a země ovšem věděl, že problém není ani v něm, ani ve stvořených živých tvorech. Svobodná mysl, kterou svým živým tvorům dal, přinesla určitá rizika. Bůh to věděl, proto dal do zahrady Eden strom poznání dobrého a zlého, aby se vyřešily proměnné v systému a lidé si prošli kompletním poznáním. Plánoval náš Tvůrce, aby se staly všechny věci v Edenu? **Neplánoval!** Opět, bylo by to nespravedlivé. Protože je Absolutně Nejvyšší Autoritou (Bohem) a zároveň hlavním Architektem celého záměru se zemí i s nebeskou duchovní říší věděl, jaké všechny ***alternativy*** mohou nastat **a byl na ně připraven**.

Podle způsobu a druhů odklonění v oblasti nebe, či na zemi, nebo v případě, kdy odklonění nastane v kombinaci nebeských synů i pozemšťanů, měl Bůh připravené scénáře k nápravě. **Jak to můžeme vědět?** Víme to od Něj samotného, přímo z Písma svatého, z Bible. **Jsou to proroctví, které Bůh vyřkl i tisíce let dopředu**, než nastalo jejich splnění. Již v Edenu v přítomnosti Adama a Evy Stvořitel (*hebrejsky bore*) nebe a země prohlásil:

**Genesis 3:15 „Mezi tebe (Satana, hada) a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu“.**

Toto proroctví bylo vyřčeno hned po provinění a ukazuje na Boží připravenost a existenci jeho plánu na řešení situace. Proroctví ještě není zcela naplněno, jeho splnění bude až na konci tisíciletého království, kdy bude Satan uvržen do hořícího jezera k úplnému zániku. **To bude symbolické rozdrčení hlavy**, zbavení existence. Protože je Bůh zároveň naším nebeským Otcem, aktivoval ihned svůj záchranný plán se všemi předem naplánovanými, předzvěděnými projekty, které se ve svůj čas v daném harmonogramu plnily. (1 Petra 1:20; Skutky 2:23; Římanům 8:29-30; Římanům 11:2)

Bůh po vyřčení prvního proroctví vykázal Adama a Evu z Edenu, postavil před Eden anděla, aby se nemohli vrátit a život našich prarodičů se změnil k nepoznání.



V potu tváře obdělávali půdu, Eva začala rodit děti v bolestech, jako trest za neposlušnost, lidé začali stárnout a umírat. Skokově se změnila příroda, zvířata dostala z člověka strach, změny nastaly u lidí, začaly se objevovat nemoci. Přesto se lidé dožívali vysokého věku přes devět set let, aby se jim rodily děti a mohla být země zalidněna.

Vzhledem k tomu, že byli blízko svého dokonalého stavu a díky opatření Stvořitele, neexistoval problém s incestem a s ním spojeným rizikem s poruchou dědičnosti. Od počátku se Adam s Evou snažili vytvořit ztracený vztah k Bohu, své děti o Bohu učili. První synové byli Ábel a Kain. Mezi syny vznikla rivalita ve vztahu k Bohu. Ábel se stal

pastýřem ovcí, Kain byl zemědělec. Oběť, kterou přinesl Bohu Ábel, ocenil Bůh více, než oběť Kainovu. Kain to nezvládl a ze žárlivosti Ábela zabil. Apoštol Pavel k tomu napsal:

**Židům 11:4 Vírou přinesl Ábel Bohu lepší oběť než Kain. Skrze ni se mu dostalo svědectví, že je spravedlivý, když Bůh vydával svědectví při jeho darech, a skrze tu víru ještě mluví, i když zemřel.**

Z toho všeho plyne, že Bůh přijímal od lidí oběti. Lidé obětní systém přijali od počátku věků, byli takto poučeni Bohem už od Adama. Proč to takto bylo? V obětním systému se projevilo několik věcí. **Člověku bylo připomínáno, že má vůči Bohu dluh.** Oběti musely být kvalitní, bylo to to nejlepší, a nejdražší co lidé měli a vedlo je to k porozumění, že je nutné si „vykupovat“ opakovaně u Boha požehnání. ([Exodus 29 kap.](#))

Když si přečteme jaký obětní rituál museli Izraelité provést, vyvolá to v dnešním člověku pochybnosti, jestli to bylo nutné, jestli to nešlo udělat jinak. Zkusme se zamyslet. V době o které mluvíme neexistovaly nějaké masokombináty, masné krámy. Nebyly lednice a vše, co se porazilo se buď spotřebovalo, nebo dalo usušit. Všichni lidé v té době přicházeli běžně do kontaktu se zvířectvem a porcování zvěře byla téměř denní záležitost.

Od malička se dospělí i děti setkávali s porážením zvířat, zvíře bylo tím nejcennějším majetkem, jaký měli k životu. **Proto v obětním systému nebyly přítomny naše pocity, které to v nás vyvolává.** Bůh učil svůj lid, že vykoupení od hříchu je možné pouze skrze nejkvalitnější kusy stáda. Jednalo se nejčastěji o prvorozené býky a berany. Všimněme si, **že důraz byl kladen na prvorozenectví u obětí.**

Prvorozenectví a jeho význam budeme probírat v kapitole o Patriarchátu. Proto oběti Bohu je potřeba vnímat v optice doby, která byla a kde byly jiné hodnoty, než dnes. Obětní systém skončil příchodem Krista jako Božího beránka.

Ztracením Adamova věčného života nastala podle Božího zákona oko za oko, nutnost vyvážení vzniklé nerovnováhy. **K tomuto vyrovnání náš Stvořitel a zároveň nebeský Otec naplánoval dlouhou cestu.** Jak jsme se již zmínili výše, obětní systém, později rozvinul Stvořitel u svého vyvoleného národa Izraele a oběti představovaly

potřebu příchodu větší, trvalé oběti. Ta byla v podobě Beránka Božího. Tím si připravoval půdu pro příchod mesiáše, o kterém nechal zapsat stovky proroctví.

Po celá staletí obětí Izrael pochopil, **že návrat k vyvážení nerovnováhy vede skrze rovnocennou oběť**, jakou představoval Adam. Touto obětí měl být opět Boží syn. Jehošuu Krista nazval apoštol Pavel posledním Adamem.

**1 Korintským 15:45 Jak je psáno: „První člověk, Adam, se stal živou duší,“ ale ten poslední Adam se stal obživujícím duchem.“**

Druhý Adam, **Kristus**, byl poslán na zem, aby získal zpět ztracenou přízeň nebeského Otce směrem k lidem, aby dokázal, že je člověk schopen dodržet Boží zákon. Včetně „**desatera**“, které bylo dáno Izraelitům, včetně všech dalších nařízení dané Bohem jeho lidu. Dalším ziskem vzhledem k člověku měla být znovunabytá přízeň nebeského Otce, nebyl již potřebný velekněz, aby člověk mohl k Bohu mluvit skrze modlitbu sám.

**Kristus se stal veleknězem, prostředníkem mezi lidmi a nebeským Otcem, který je nejenom Bohem, tedy Nejvyšší Autoritou, ale i naším Tvůrcem.** Proto modlitba k Bohu, když je dokončena, je Bohu předána „skrze Jehošuu Krista“, pak následuje Amen. Kristova oběť navrátila člověku naději věčného života.

**Jan 17:1 Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, 2 stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. 3 A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Jehošuu Krista. 4 Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil. 5 A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět.**

Ze slov Krista, které zapsal apoštol Jan, čteme, **že věčný život člověka je podmíněn.** Kdo chce mít užitek z Kristovy oběti, musí přijmout poznání o Bohu a Kristu. Z textu ještě vyčteme, že Kristus vykonal dílo, které mu bylo svěřeno samotným Stvořitelem a že přišel na zem z nebe. Zde je názorně ukázáno, jak Bůh dodržuje zákon oko za oko. Adam, Boží syn, byl vyvážen Kristem, prvorozeným Božím

synem, kterého Bůh přenesl do těla Marie, aby se mísky vah vyvážily a zákon mohl být naplněn. **Boží syn za Božího syna.**

Nebylo možné, to učinit jinak. Asi si nyní alespoň trochu umíme představit, co cítil Bůh, když byl jeho syn Kristus obětován na kříži (dřevě). Bůh tak ukázal, že dodrží zákon, **i když to bude stát utrpení**, které se dotkne i jeho samotného. Zákon oko za oko změnil až samotný Jehošua.

**Matouš 5:38 „Slyšeli jste, že bylo řečeno: , Oko za oko a zub za zub.’ 39 Já však vám pravím, abyste neodporovali zlému člověku, ale když tě někdo udeří do tvé pravé tváře, nastav mu i druhou tvář. 40 A tomu, kdo se s tebou chce soudit a vzít ti košili, nech i plášť. 41 A když tě někdo bude nutit k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. 42 Tomu, kdo tě žádá, dej a od toho, kdo si od tebe chce vypůjčit, se neodvrať.**

Kristus připravoval, během své služby, Izraelity na velkou změnu. On se stal novou cestou k Bohu, k nebeskému Otci, našemu Stvořiteli a usmířením na základě oběti, kterou dobrovolně podstoupil. **Univerzální spravedlivý zákon oko za oko byl naplněn a na Kristu dovršen.** Bůh dal svému lidu další zákony a zásady, nejdůležitější bylo desatero přikázání napsané na kamenných deskách, které dostal Mojžíš na Sionu od Jehovah (Jehovy) Boha. O desateru přikázání a dalších zákonech bude jiná kapitola.

Boží svátost se promítla do obětního systému. Člověk musel svatého Boha Jehovah opakovaně prosit o odpuštění hříchů, k tomu sloužil obětní systém nastavený samotným Tvůrcem. Izraelité pochopili, že pro Boha je nutná oběť prvorozených, nejkvalitnějších, bezvadných zvířat, které představovaly příchozí hlavní oběť, beránka Božího, mesiáše, který smyl hříchy světa a vzal je na sebe. ([Židům 9:28](#))

**Bůh měl záchranu člověka dobře promyšlenou.** Každé opatření vzhledem k Izraelitům a po odchodu Krista i k pohanům mělo svůj smysl, jen je potřeba se nad věcmi hlouběji zamyslet a přemýšlet o nich. **Pochopit proč se věci děly.** K tomu je nutná modlitba ke Stvořiteli a zároveň Bohu Jehovah (Jehovovi) v Kristově jménu, a věřit, že existuje a je dárce odměny pro ty, **kterí ho s upřímností hledají.** ([Židům 11:6](#))

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Patriarchát. Bůh Jehovah je svatý! 4 část

June 18, 2023

Rubriky: Vše



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – [Boží syn, svatí a my](#)

## Patriarchát

**Boží základní prvek společnosti je rodina. Matka, otec a děti tvoří základ společnosti, kde má každý rozdělené základní kompetence. Otec, hlava rodiny, je**

**zodpovědný za duchovní a materiální stav rodiny, matka je citovým vychovatelem, oba pak správci rodiny, děti jsou podřízené rodičům. Duchovní stav rodiny a jednotlivců rozhoduje o spojení s Bohem a jeho vlivu na řízení domácnosti. Před Bohem jsou rodiče zodpovědní za své děti do jejich dospělosti.** Tak je to i dnes.

Patriarcha byl obvykle nejstarší, nejzkušenější muž v rodu. Bůh rodiny podporoval, jedno z přikázání desatera, čtvrté v pořadí, nařizovalo, **Ex 20:12 „Cti svého otce a svou matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Jehovah, tvůj Bůh.“** Rod tvořila nejen základní rodina z úvodu, ale také všichni pokrevně spříznění a další, kdo sdíleli společné obydlí. Patřili k nim otroci, cizí přistěhovalci, vdovy, starci a sirotci, žijící pod ochranou patriarchy. Rodiny se pak spojovaly v uskupení několika rodin v tak zvanou **čeled**, větší celek několika čeledí pak tvořil **kmen** se svou strukturou vedení pomocí starších, kde se rekrutovali již věhlasní vůdci. V případě Izraele tvořily základní rozdělení národa právě kmény, kterých bylo dvánáct.

**Exodus 19: 5 Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. 6 Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“**

Bohem požehnaný, vzniklý Boží lid, z Abrahamovy rodové linie, byl svatý národ, který pod vedením Mojžíše odešel z Egypta, prošel suchou nohou přes Rudé moře, putoval pustinou a nakonec po další očistě od nekajících Izraelitů pod vedením Jozua, přešel přes řeku Jordán, opět suchou nohou, a vydal se na cestu do Bohem zaslíbené země Kanaán. Celá planeta země patří Bohu a byla to jeho svatá vůle předat zaslíbenou zemi těm, kterým to zaslíbil, a se kterými měl uzavřenou krevní smlouvu.

Obyvatelé Kanaánu, které tvořily opevněná města různých malých a větších národů, když zaslechli že padlo z moci Boha velké město Jericho, pověst mocného Izraele se rozšířila po Kanaánu velmi rychle a vzbuzovala respekt. S Jerichem je spojena nevěstka Rachab, která projevila víru v Boha a jeho mocné skutky a zachránila sebe i celou svou rodinu. Svou vírou se zapsala do dějin. (Židům 11:31; Jakub 2:25).

Z výpovědi Rachab lze pochopit, že pověst Boha Jehovy byla v Jerichu známá. To mohlo obyvatele Kanaánu varovat a mohli včas toto území opustit. Některé kmény,

nebo jednotlivci to udělali a přesídlili se, jiné se nechaly pokořit. Všechny tyto události můžeme číst v knize Jozue.

V písmu je psáno, že Bůh bude shledán pravdivým, i kdyby měl být shledán každý člověk jako lhář. (Římanům 3:4) Je mnoho názorů na Boží tvrdost. Často slyším, že Bůh páchal genocidu. Problém kritiků je v tom, že odmítají vážnost a důležitost Boží svatosti. Bůh má vždy pravdu, je ztělesněním pravdy, plní své sliby, ve skutečích je ukrytá jeho svátost a nikdo z lidí před Bohem neobstojí, pokud se nepokoří. Pyšní jsou před Bohem pokořeni, pokorní jsou vyvýšeni. Satanův svět neobstojí a v případě Kanaánu byla zjevena Boží moc, aby vstoupila do dějin a nás vedla k pokoře. Lidé jsou na zemi dočasně, jako hosté na Božím území a kdo na zemi zůstane trvale bude ten, kdo pochopí a přijme Boží svátost, spolu s dalšími důležitými skutky víry.

Abraham se jednoho dne dal do rozhovoru s Bohem. Když byl vynesena soud nad Sodomou a Gomorou, pro jejich morální zkaženost, ptal se Abraham Boha, zdali by zničil město, kdyby v něm bylo 10 spravedlivých, Bůh odpověděl, že nezničil. Genesis 18:32 Nechal vyjít Lota ze Sodomy, který našel přízeň u Boha, jako jediného spravedlivého spolu s jeho rodinou a města následně zničil. Manželka Lota neuposlechla Boží příkaz, ať se neotáčí za zanechaným majetkem a po otočení zpět se proměnila v solný sloup. Lot pak zůstal spolu se svými dcerami v malém městě Sóar. Jako spravedliví byli Bohem přijati ze Sodomy pouze Lot s manželkou a jejich dvě dcery. Svou roli zde sehrálo také Lotovo spojení s Abrahamovou rodinou. Bylo jich méně než deset a Bůh tak nechal města zničit a jednotlivce nechal vyvést. Tak vážně je potřeba brát Boží slova, jsou svatá a porušení příkazu, v případě manželky Lota, která se ohlédla, nezůstane nikdy bez postihu. Z přístupu Boha ke spravedlivému Lotovi vidíme, že Bůh hledá spravedlivé a záleží mu na nich. V tomto duchu je potřeba chápat i přístup Boha ke kmenům, které se dostaly pod Boží trest. Kmeny a národy, které byly ovládány satanem, uctívaly falešná božstva, obětovaly modlám dokonce vlastní děti, zvrácenost a duchovní pokřivenost šla přímo proti Bohu. Bůh modlářství, nemravnost a zvrácenosti všeho druhu trestal i u svého lidu. Vždy dbal o to, aby zůstal jeho lid čistý a nepároval se s okolními národy.

Deuteronomium 17 kap. (5 Mojžíšova)

**Deuteronomium 18: 9 Až přijdeš do země, kterou ti Jehova, tvůj Bůh, dává, neuč se jednat podle ohavností oněch pohanských národů. 10 Ať se u tebe nenajde ten,**

**kdo by provedl svého syna či svou dceru ohněm, věstec přinášející věštby, hadač ani ten, kdo vykládá znamení, ani čaroděj 11 ani zaklínač ani ten, kdo se doptává ducha zemřelého, ani věstec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. 12 Vždyť každý, kdo dělá takové věci, je ohavností pro Jehovu. **Kvůli těmto ohavnostem je před tebou Jehova, tvůj Bůh, vyhání.** 13 Buď bezúhonný vůči Jehovovi, svému Bohu. 14 Ano, tyto národy, které obsadíš, poslouchají hadače a věstce. Ale co se tebe týče, tobě to Jehova, tvůj Bůh, nedovolil.**

Vzhledem k Božímu vlastnictví země se všemi jeho krásami má Bůh právo určovat za jakých podmínek bude na zemi existovat vzájemné soužití všech rodin země. Bůh ví, co potřebujeme a toto Boží právo na určování pravidel, bylo v Edenu narušeno. Po celou dobu existence člověka má Bůh tato pravidla, dokonce ještě před samotným stvořením je plně stanovil, a člověk vlastním poznáním a zkušenostmi musí k potřebě těchto Božích nastavení sám dospět. **Boží pravda bude zjevena, nedokonalost člověka obnažena.** Není ani možné, aby to bylo jinak, protože celé lidské dějiny ukazují, jak jsme se ocitli ve tmě, v nerovnovážném stavu, který byl způsoben odklonem od svaté, dokonalé Boží vůle.

Bůh má k člověku kladný vztah a přeje si, aby nebyl nikdo zahuben, ale aby lidé dospěli k pokání a obrácení.

**2 Petrův 3:9 Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.**

### **Před potopou**

Před potopou špatnost člověka dozrála tak daleko, že andělé, kteří byli v odporu proti Bohu brali na sebe lidskou podobu a měli poměr s ženami, které se jim líbily. Zatoužili zažít lidské pocity, nebýt jen bezpohlavními nebeskými tvory, podřízenými Bohu. Děti, které vzešly z tohoto spojení byly známé jako Nefilim, kříženci s násilnou povahou. Tato vzpoura vyvrcholila v celosvětovou potopu, kdy byl každý na zemi nemorální, špatný a Bůh chvíli zalitoval, že stvořil člověka. ([Genesis 6 kapitola](#))

Objevil se jediný člověk jménem Noe, který se stal naším patriarchou, praotcem a z jeho rodu vzešlo další lidské pokolení skrze jeho tři syny, Sema, Chama a Jafeta a jejich manželek. Stavba archy trvala několik desetiletí, Bůh Noemovi řekl: „***Vejdi ty a***

**celá tvá rodina do archy, neboť jsem viděl, že v této generaci jsi přede mnou spravedlivý jen ty..** Na konci věků bude probíhat výběr spravedlivých podle Božích pravidel. Bůh takové lidi vyhledává.

**Matouš 24:37 Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: 38 Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, 39 a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka.**

Příchod Krista na konci věků, bude v době, kdy bude probíhat běžný život. Ti, kdo spějí k záchraně budou jako Noe s rodinou přijati a odděleni duchovně od zbytku světa. Způsobem jak pak přišla voda potopy, stejně nenadálý a rychlý bude i příchod Božího syna.

**Je důležité pochopit, že existuje nějaká hierarchie moci a zodpovědnosti.**

V případě Božího uspořádání je na vrcholu samotný svatý Bůh Jehovah, který má v podřízenosti nebeské syny anděly. Na zem Bůh posadil člověka, dal mu moc nad stvořenými věcmi, faunou a florou a určil základní jednotku společnosti rodinu. V rodině rozdělil kompetence. Postupem času vznikaly rodinné klany, rody, které se různě spojovaly a utvářely větší celky zvané čeled' a kmen. V každém uspořádání byla zodpovědná hlava. Bůh postupem času měl své ctitele a přes patriarchy dal moc vzniknout svému vyvolenému národu Izraeli. Pro Izrael určil všechny povinnosti, od duchovních až po běžné životní situace. Izrael se odlišoval od všech okolních národů svou čistotou, uctíváním a dokud byli Izraelité Bohu věrní, zůstával Bůh s nimi a velmi svému lidu žehnal a podporoval je ve všem.

Nejslavnější a nejbohatší období zažil Izrael v době krále Davida a jeho syna Šalomouna. Když Boží lid nenaslouchal svému Bohu, přicházel trest, vyhnanství, zboření chrámu. Bůh byl vždy důsledný a se svou svatostí nenechal nikdy vláčet, ani lidem, který si vyvolil.

Okolní, mimo izraelské kmeny a jejich vůdci, měli své okultní tradice a duchovní temnotu. Mnohé národy byly vyloženě v odporu proti Bohu, uctívali Baala (Satana), obětovali živé lidské oběti, běžně i vlastní děti. Satan se snažil všemožně získat nad Bohem převahu a manipuloval s lidskou společností. Rody se propadaly do závislostí na okultismu, jejich morálka byla zcela rozpadlá. Bůh proto nejednal s těmito

odpůrci všeho, co je svaté v rukavičkách.

Izraelský národ měl Bohem stanovená pravidla dědictví majetku. Bůh stanovil pravidlo prvorozených a prvorozenectví se prolíná celým písmem. Prvorozený byl dědicem majetku a přebíral za rodinu, či kmen zodpovědnost. Právo prvorozeného můžeme v písmu vidět od počátku věků. Prvorozenectví se týkalo vždy mužů a stalo se inspirací v rodinách, rodech, královstvích i zemích do dnes. Vyplývá to z Božího uspořádání a Bůh toto právo prvorozeného podporuje, sám je svým způsobem nejstarším patriarchou a jeho syn dědicem. Dědictví souvisí s Adamem, Kristem a právem, které v čase přešlo z Božího lidu Izraele na duchovní svatý Izrael v době po Kristu.

## Smlouva s Bohem

Některé kroky Boha, se můžou zdát na první pohled, obtížně pochopitelné. Mezi takové kroky patří smlouva s Bohem uzavřená prostřednictvím krve člověka. Bůh uzavírá smlouvy prostřednictvím krve, protože krev je symbolem života. Krví se také očišťujeme před Bohem. V obětním systému Božího lidu se krví kropila slitovnice truhly smlouvy a další místa a předměty, kdy velekněz použil krev prvorozeného, bezvadného berana a pokropením očišťoval jak předměty, tak od hříchu usmiřoval s Bohem Boží lid. Toto opatření připravovalo Židy na nutnost prolítí krve Božího beránka, Krista.

## **1 Janův 1:7 Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Jehošuy, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.**

Z tohoto opatření pochopíme, že Boží svatost je tak nedotknutelná a silná, že usmíření s Bohem stojí hříšné lidi nutnost vlastního úsilí a obětí. Bůh s patriarchou Abramem, kterého přejmenoval na Abrahama, uzavřel krevní smlouvu, kdy všichni z jeho rodiny a lidu museli být obřezaní. Takto byla uzavřena krevní smlouva, která pak přešla na Boží lid, který z Abrahamova rodu vzešel. Bůh odměnil Abrahamovu věrnost a dal mu slib, že jeho rodinu a lid rozmnoží a z jeho rodové linie přijde předpovězený mesiáš. ([Jan 8:56-58](#)) Co je velmi zajímavé je Bohem stanovený zákon, kdy měla být obřízka u dětí provedena. Byl stanoven osmý den po narození, kdy srážlivost krve je na svém vrcholu a rána se rychle hojí. Přečtěme si celý příběh:

**Genesis 17:1** Když bylo Abramovi devadesát devět let, ukázal se mu Jehovah a řekl mu: Já jsem Bůh Všemohoucí. Chod' přede mnou a buď bezúhonný. **2** Ustanovím svou smlouvu mezi sebou a tebou a převelice tě rozmnožím. **3** Tu Abram padl na tvář a Bůh s ním dále mluvil: **4** Pokud jde o mne, pohleď, zde je moje smlouva s tebou. Staneš se otcem množství národů. **5** Tvé jméno již nebude Abram, ale tvé jméno bude Abraham, protože jsem tě učinil otcem množství národů. **6** Převelice tě rozplodím a učiním z tebe národy, i králové z tebe vyjdou. **7** Ustanovím svou smlouvu mezi sebou a tebou a tvým potomstvem po tobě z generace na generaci za smlouvu věčnou, abych byl Bohem tvým i tvého potomstva po tobě. **8** A tobě a tvému potomstvu po tobě dám zemi, kde jsi hostem, celou Kenaanskou zemi, do věčného vlastnictví. A budu jejich Bohem. **9** A Bůh řekl Abrahamovi: A ty zachovávej mou smlouvu, ty i tvé potomstvo po tobě z generace na generaci. **10** Toto je má smlouva mezi mnou a vámi a tvým potomstvem po tobě, kterou budete zachovávat: Každý mužského pohlaví mezi vámi musí být obřezán. **11** Obřežte si maso své předkožky a to bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. **12** Po všechny vaše generace bude ve věku osmi dnů mezi vámi obřezán každý mužského pohlaví, doma zrozený i koupený za stříbro od kteréhokoli cizince, který není z tvého potomstva. **13** Musí být obřezán zrozený ve tvém domě stejně jako koupený za tvé stříbro a znamení mé smlouvy na vašem těle bude znamením věčné smlouvy. **14** Neobřezaný mužského pohlaví, který nedá obřezat maso své předkožky, takový člověk bude ze svého lidu vyhlazen. Porušil mou smlouvu.

**Skutky apoštolské 7:8** Bůh uzavřel s Abrahamem smlouvu, jejímž znamením se stala obřízka. Když se podle Božího slibu Abrahamovi narodil Izák, osmého dne jej obřezal. Právě tak obřezal Izák Jákoba a Jákob svých dvanáct synů.

Obřízka byla prováděna po generace, od patriarchů, až po Krista. Když se Izraelité dostali po čtyřiceti letech z pustiny do zaslíbené země, dal Bůh pokyn, aby se nechali muži podruhé obřezat. Důvodem bylo, že děti, které se narodily v pustině, nebyly obřezané. Nová generace Izraelitů musela vstoupit opět ve smluvní vztah s Bohem, prostřednictvím krve. ([Jozue 5 kapitola](#))

Obřízka byla zrušena až obětí Krista. Kristovi následovníci vstupují do vztahu s Bohem na základě prolité krve Krista, tím, že projevují v Krista víru, jako Božího

beránka, obětovaného jednou pro vždy za všecken lid. Další krevní smlouvu uzavřel Kristus se svými následovníky apoštoly a učedníky.

**1 Korintským 11:24 vzdal díky, rozlomil jej a řekl: , Vezměte, jezte. Toto je mé tělo, které se za vás láme. Toto číňte na mou památku.’ 25 Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: , Tento kalich je nová smlouva v mé krvi; toto číňte, kdykoliv byste pili, na mou památku.’**

K uzavření této smlouvy již nebylo potřeba zvířecí krve, krev nahradilo jednodruhové, suché, červené víno. Opět zde dodržujeme čistotu symbolu. Při této události se přijímá také Kristovo tělo v podobě nekvašeného chleba, symbolizující obětované Kristovo tělo. Chléb je nekvašený, bez jakýchkoliv přísad, vyrobený z pšenice, vody, trochy soli, a to je vše. Opět je zde důraz na čistotu, žádný kvas (droždí). Kvas je v písmu vždy znázorněn jako negativní přísada, v písmu najdeme výraz „kvas farizeů“, kdy se například poukazuje na nedodržování Božího zákona tím, že se k zákonu přidávají přílepkové (nařízení), které Bůh nikdy do zákona nenechal zapsat. O významu Pánovy večeře se můžeme dozvědět více v tomto odkazu [ZDE](#). Bohu na čistotě uctívání velmi záleží. I použité symboly musí představovat čistotu, protože Bůh je svatý. Krevní smlouvy, byly podmínkou určenou Bohem. Měly vést k pochopení vážnosti tohoto smluvního vztahu. Boží lid se od všech okolních národů odlišoval, a to ve všem. Uctívání jednoho Boha, což bylo tehdy neobvyklé, spojené s dodržováním přesně specifikovaných pravidel a zákonů, vedly k velkému požehnání, pokud je Boží lid plnil.

## Shrnutí

V této kapitole jsme mohli porozumět, že Bůh Jehovah určil rodinu, jako základní kámen společnosti. V patriarchální době vznikaly rodinné klany, které se rozrostly do větších svazků známé jako čeleď a několik čeledí tvořilo kmen. Izraelský národ se díky patriarchy Jakoba (přejmenován Bohem na Izrael) a jeho synům skládal z dvanácti kmenů. Již s Abrahamem vstoupil Bůh v první smluvní vztah prostřednictvím krve. Smlouvy prostřednictvím krve zavedl Bůh a mají nás vést k zodpovědnosti. Kristova prolitá krev nás očišťuje od hříchů. Jehošua zavedl smluvní vztah s Bohem, prostřednictvím sebe, skrze symboly krve a svého těla v podobě vína a nekvašeného chleba. Tyto symboly by měl přijmout každý

následovník Krista.

Patriarchát přinesl do Božího lidu prvek **prvorozenectví a dědičného práva**. Toto dědictví je přenosné a bylo uplatněno i na Boží svatý lid, kdy tělesný Izrael po usmrcení Krista o své dědictví přišel, a to přešlo na duchovní Izrael. Vyvolení svatí, duchovní Izraelité budou tvořit v nebi vládu s Kristem.

Boží svátost je zákonem vesmírného významu. S Bohem se o svátosti nediskutuje a této svátosti je vše podřízeno. Bůh je spravedlivým a je nutné pro člověka, aby tuto spravedlnost pochopil a přijal jako základní pilíř své víry.

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

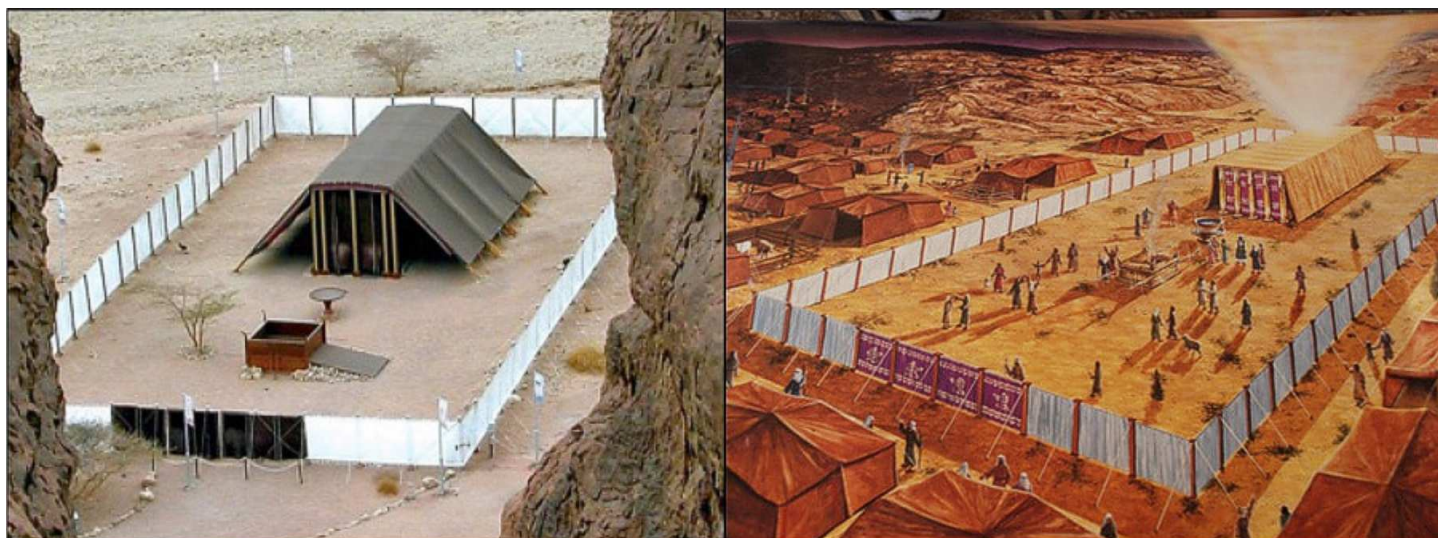
Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Svatostánek. Bůh Jehovah je svatý. 5 část

July 24, 2023

Rubriky: Vše



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – [Boží syn, svatí a my](#)

Svatostánek je složené slovo, kde spojením slov svatý a stan, vznikl název prvního svatého Božího uspořádání sloužící k uctívání Jehovy Boha. Autorem svatostánku je samotný Bůh, ([Hebrejcům 8:2](#)) který veškeré podrobnosti, tedy samotného projektu a vybavení svatostánku nadiktoval Mojžíšovi a ten pomocí darů izraelitů a dovednosti stavitelů z řad lidu ([Exodus 31:6](#)), realizoval celé dílo.

V Bibli najdeme podrobnosti v knize Exodus ve 25 až 40 kapitole. Svatostánek byl také nazýván Jehovův dům, Stan setkávání. **Sloužil Božímu lidu k účelům setkávání s Bohem, uctívání, odpouštění hříchů, obětování a napravování izraelitů zpět do Božího obrazu.**

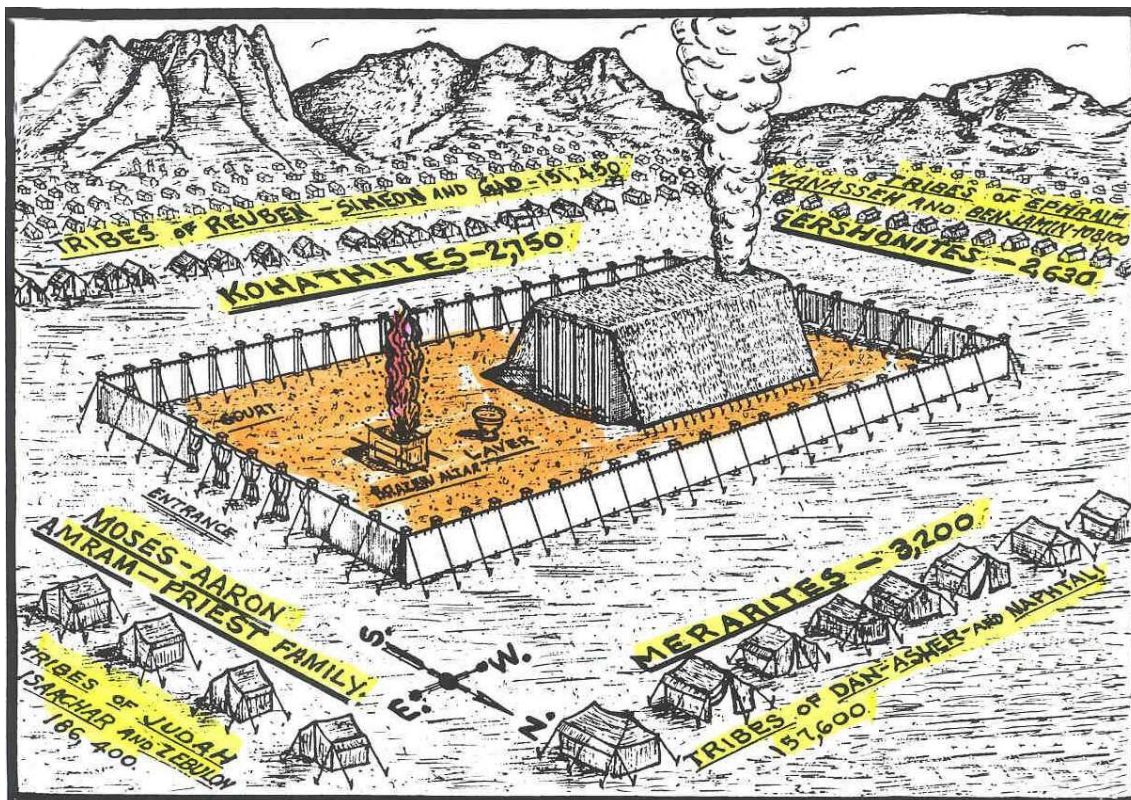
Izraelité byli v uctívání diametrálně odlišní od okolních národů a čehokoli, čemu se vzdávala nějaká náboženská úcta. Falešné rituály satanem omámených lidí byly odlišné, kruté a nemilosrdné, vedly až k lidským obětem. Boží lid žil uspořádaně, měl podrobné návody na způsoby oblékání, výchovy, morálky, práva, Bohoslužebné věci, měl dokonce i hygienické předpisy.

**Boží lid se výrazně odlišoval od okolních národů a Bůh chtěl naučit svůj lid poslušnosti, pokoře, úctě a respektu ke všemu co bylo svaté, protože Bůh je svatý.**

K Božímu stánku dostal Mojžíš instrukce od Boha v pustině, na hoře Sinaj. Svatostánek byl zasvěcen a uveden do činnosti v roce 1492 př.n.l. Čtěme, co zaznamenal Mojžíš.

### Exodus 40:1-38

1Potom Jehova promluvil k Mojžíšovi a řekl: 2V den prvního měsíce, prvního toho měsíce, máš postavit svatostánek stanu setkání. 3A umístíš v něm truhlu svědectví a přístup k Truhle uzavřeš oponou. 4A vneseš stůl a upraviš jeho uspořádání, a vneseš svícen a rozsvítíš jeho lampy. 5A zlatý oltář pro kadidlo dáš před truhlu svědectví, a dáš na místo vstupní zástěnu pro svatostánek. 6A oltář pro zápalnou oběť dáš před vchod do svatostánku stanu setkání, 7a nádrž dáš mezi stan setkání a oltář, a dáš do ní vodu. 8A kolem dokola umístíš nádvoří a pověšíš zástěnu brány nádvoří. **9A vezmeš olej pomazání a pomažeš svatostánek a všechno, co v něm je, a posvětiš jej a všechno jeho náčiní, a tak se stane něčím svatým.** 10A pomažeš oltář pro zápalnou oběť a všechno jeho náčiní, a posvětiš oltář, a tak se stane nejsvětějším oltářem. 11A pomažeš nádrž a její stojan a posvětiš ji .12Potom přivedeš Árona a jeho syny ke vchodu do stanu setkání a umyješ je vodou. 13A Árona oblečeš do svatých oděvů a pomažeš ho a posvětiš ho a bude pro mne působit jako kněz. 14Potom přivedeš jeho syny a oblečeš jim roucha. 15A pomažeš je, právě jako jsi pomazal jejich otce, a tak budou pro mne působit jako kněží, a jejich pomazání jim bude trvale sloužit jako kněžství na neurčitý čas během jejich generací. 16A Mojžíš pak učinil všechno podle toho, co mu Jehova přikázal. Učinil to právě tak. 17Stalo se tedy, že svatostánek byl postaven v prvním měsíci druhého roku, prvního dne měsíce. 18Když Mojžíš stavěl svatostánek, položil jeho zásuvné podstavce a umístil jeho dílcové rámy a zasunul jeho svlaky a postavil jeho sloupy. 19Potom přes svatostánek rozprostřel stan a umístil nahoru nad něj přikrytí stanu, právě jak přikázal Jehova Mojžíšovi. 20Nato vzal Svědectví a vložil je do Truhly a umístil k Truhle tyče, a nahoru na Truhlu položil víko. 21Potom vnesl Truhlu do svatostánku a dal oponu zástěny na místo a uzavřel přístup k truhle svědectví, právě jak přikázal Jehova Mojžíšovi. 22Pak dal do stanu setkání stůl na stranu svatostánku k severu, vně opony, 23a uspořádal na něj řadu chlebů před Jehovou, právě jak přikázal Jehova Mojžíšovi. 24Potom ve stanu setkání umístil svícen před stolem, na straně svatostánku k jihu. 25Nato rozsvítil lampy před Jehovou, právě jak přikázal Jehova Mojžíšovi. 26Dále umístil ve stanu setkání zlatý oltář před oponu, 27aby na něm nechal dýmat vonné kadidlo, právě jak přikázal Jehova Mojžíšovi. 28Nakonec dal na místo vstupní zástěnu svatostánku. 29A oltář pro zápalnou oběť umístil u vchodu do svatostánku stanu setkání, aby na něm obětoval zápalnou oběť a obilnou oběť, právě jak přikázal Jehova Mojžíšovi. 30Potom umístil mezi stan setkání a oltář nádrž, a dal do ní vodu na mytí. 31A Mojžíš a Áron a jeho synové si v ní myli ruce a nohy.32Když vcházeli do stanu setkání a když přicházeli blíž k oltáři, umývali se, právě jak Jehova přikázal Mojžíšovi. 33Nakonec postavil nádvoří kolem dokola svatostánku a oltář a pověsil zástěnu brány nádvoří. Tak Mojžíš dokončil dílo. 34A oblak začal zakrývat stan setkání a Jehovova sláva naplnila svatostánek. 35A Mojžíš nebyl schopen vejít do stanu setkání, protože nad ním přebýval oblak, a Jehovova sláva naplnila svatostánek . **36A když se oblak pozvedl z místa nad svatostánkem, izraelští synové rušili tábor na všech svých etapách cesty. 37Jestliže se však oblak nepozvedl, potom tábor nezrušili až do dne, kdy se pozvedl. 38Jehovův oblak byl totiž nad svatostánkem ve dne, a v noci nad ním zůstával oheň před zrakem celého izraelského domu na všech jeho etapách cesty.**



Bůh pověřil službou ve stanu setkávání Áronovu rodinu a levity, kteří se stali zodpovědnými před Bohem za chod, čistotu, správné sestavení uvnitř i vně stánku, ale také se starali o přenášení stánku, pokud se Izraelité na příkaz Boha museli stěhovat. Na každou činnost bylo stanovené pravidlo a určení lidí, kteří zodpovídali za složení a znovupostavení stánku. Celý stánek pak byl předobrazem později Šalamounem postaveného Chrámu v Jeruzalémě a hlavně předobrazem Svatostánku v nebesích. [Hebrejcům 8:5](#)

Stan setkávání se skládal ze dvou místností ze svatyně a svatyně svatých. Byl zahalen Iněným plátnem na kterém byli vyobrazeni cherubíni (andělé) a přes toto plátno byly přehozeny beraní a nějaké namodralé kůže. Zde se překladatelé neshodnou, zda se jednalo o kůži tuleně, či delfína, popřípadě jezevce. Celou konstrukci tvořily pozlacené sloupy zasazené do podstavců ze stříbra. Hodnotu stánku včetně zlatých předmětů uvnitř a nádvoří odhadují vědci v přepočtu na současnou cenu přes deset miliónů dolarů. Podrobnosti najdeme ve výše uvedených kapitolách v knize [Exodus](#).

Velmi důležité jsou Bohoslužebné úkony nařazené Bohem. Do svatostánku do nejsvětější místnosti, kde byla umístěna truhla smlouvy, měl přístup pouze velekněz a to jen jednou za rok v Den smíření. ([Leviticus 16:2](#))

Kněz byl varován, aby se před vstupem nejprve umyl ([Exodus 30:19-21](#)) a oblékl si kněžský oděv ([Exodus 28:35](#)). Před vstupem do Stanu setkávání jim nebylo dovoleno pít víno ani „opojný nápoj“ ([Leviticus 10:9](#)). Bůh kladl velký důraz na čistotu tělesnou, ale i duchovní. Vždyť velekněz přicházel do kontaktu se svatým Bohem a jako zástupce lidu musel být také svatým, aby vůbec bylo možné k Bohu přistoupit. Nám, co tyto dějiny čteme a poznáváme nebeského Otce, to připomíná, jak je důležité brát velmi vážně osobu svatého Boha.

Díky Kristově oběti máme obrovskou přednost, promlouvat k Bohu přímo, skrze našeho nebeského velekněze Jehošuy Krista, který se za nás přimlouvá u Otce ([Římanům 8:34](#)). Díky Kristově oběti se v chrámu roztrhla při jeho smrti opona, která symbolizovala zábranu mezi člověkem a Bohem.

Zobrazovala samotného Krista, který vyrovnal Adamův dluh a nám se otevřela cesta k Bohu. Není to úžasné? Bůh skrze Boží lid, ukázal, že pokud chceme patřit k jeho synům a dcerám, musíme pochopit Boží svátost, jaká vedla cesta skrze svatostánek, chrám, Kristovu oběť až k naději věčného života, který jsme v Edenu ztratili.

Boží opatření svatostánku bylo školením pro hledání cesty k Bohu. Bylo to Boží opatření a On na něm ukázal, že si přeje, aby došlo ke smíření mezi Ním samotným a člověkem. Dal nám pochopit, že satanem narušená svátost bude stát nejen satana, ale i ty, kteří Boha nerespektují cenu nejvyšší. Truhla smlouvy byla opatřením, kdy Boží lid si mohl uvědomit, že jedině tehdy, kdy byl Bůh s nimi a na truhle mezi cherubíny bylo světlo přítomnosti Stvořitele nebe a země, mohl být Boží lid v klidu, posílněn vědomím, že Bůh je povede, že je s lidem v souladu. Nikdo ovšem nesměl do nejsvětější a Truhly se nesměl nikdo ani dotknout. Hříšný lid toho nebyl hoden, pouze posvěcený zástupce lidu, velekněz po důkladné očistě. Dalším důležitým ukazatelem Boží přítomnosti byl mrak a oheň, který se objevoval nad stanem setkání a to přímo nad nejsvětější místností. Během dne byl nad stanem oblak a během noci se objevoval oheň. Dodržování všech Bohem předepsaných bohoslužebných úkonů bylo vyžadováno. Nikdy se nesmělo uhnout, nebo přinést do svatostánku cokoli poskvrněného. Že to bylo velmi důležité zažili Aronovi synové.

Byli to dva dospělí synové velekněze Árona: Nadab a Abihu (Exodus 24:1,9; 28:1). Leviticus 10:2 nám vysvětluje, že obětovali podivný oheň na oltáři před Stanem setkávání a v důsledku toho jim Bůh vzal život kvůli jejich neposlušnosti.

**Leviticus 10:1 Později Áronovi synové Nadab a Abihu vzali a přinesli každý svou nádobu na oheň a dali do nich oheň a umístili na něj kadidlo a začali obětovat před Jehovou nedovolený oheň, který jim nepředepsal. 2 A tak vyšel oheň z místa před Jehovou a strávil je, takže zemřeli před Jehovou. (Numeri 3:4; 26:61)**

**Boží měřítko svatosti byla a jsou vysoká.** I když dnes Bůh nevyžaduje, abychom dodržovali kněžská pravidla oblékání a chování, je jasné, že Boží měřítko svatosti jsou mnohem vyšší než si dokážeme uvědomit. Bůh stále nenávidí hřích, a když se rozhodneme ignorovat jeho volání ke svatosti, bude napomínat i své vlastní. **Jsem-li povolán ke svátosti, musím pochopit Boží svátost, abych mohl konat skutky svatých.** Bůh nám je v tom nápomocen, cítíme ho v sobě. Pokud se něčím proviníme, cítíme, že v nás není. Je to jako s oblakem a plamenem nad svatostánkem. Pokud je Bůh s námi, pociťujeme jeho přítomnost, pokud není, cítíme, že nás opustil a musíme zjednat nápravu. Díky Kristově oběti nás Bůh navždy neopustí, činíme-li pokání, jen musíme sami sebe napravit, aby byl Bůh a Kristus opět v nás.

### 1 Petra 1:14–16

**14 Jako poslušné děti se přestaňte utvářet podle žádostí, které jste měli dříve ve své nevědomosti, 15 ale ve shodě s tím Svatým, který vás povolal, staňte se i vy sami svatými v celém svém chování, 16 protože je napsáno: Budete svatí, protože já jsem svatý.**

### Ted' trochu k Boží symbolice.

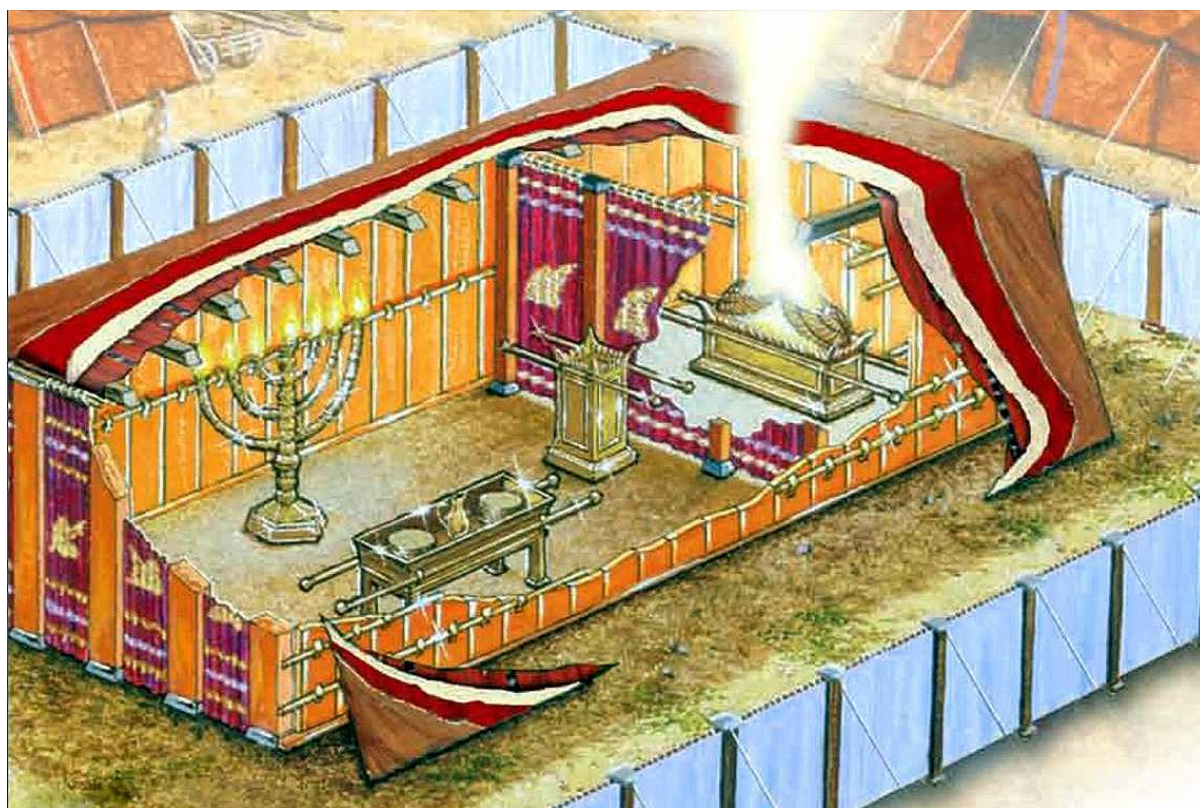
Nejsvětější byla dokonalá krychle měřící 10 loket na všech stranách – jediná část svatostánku, která byla rovnoměrná, což představuje stav božské přirozenosti (2. Petřův 1:4).

Objem archy úmluvy ( jediného vybavení v Nejsvětější) byl 5,625 kubických loktů ( $1\frac{1}{2} \times 1\frac{1}{2} \times 2\frac{1}{2}$ ). Objem **interiéru** Nejsvětější byl 810 krychlových loket ( $9 \times 9 \times 10$ ). Vydělením tohoto svazku Nejsvětější objemem archy úmluvy vznikne významné číslo: 144, číslo vztahující se ke svatým. ( $810:5,625=144$ ). K číslu 144 000 dospějeme, pokud vynásobíme číslo 144 stranami vnějšího rozměru krychle svatostánku, který byl pravidelnou dokonalou krychlí o rozměru  $10 \times 10 \times 10$  loktů, což je 1000. Z toho pak  $144 \times 1000 = 144\,000$ .

**Vidíme, jak Bůh myslí na details, které nám ani nemusí dojit.** Ze Zjevení víme, že svatých s nebeským povoláním, kteří se stanou podílníky na vládě s Jehošuuou Kristem je přesně 144 000 věrných mužů a žen. Ty doprovází takzvané družičky (panny), jejichž počet není omezen.

**Zjevení Janovo 7:4 Pak jsem slyšel počet označených: sto čtyřiačtyřicet tisíc označených ze všech pokolení Izraele.**

**Zjevení Janovo 20:4 Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli štáti pro svědectví Jehošuuovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let.**



Boží lid se po Kristově smrti a odchodu k nebeskému Otci rozešel do celého světa. Uposlechli příkaz Krista a zvěštovali dobrou zprávu všemu lidu na zemi. Docházelo tak k migraci Božího lidu a jejich usazování ve světě. Rozptýlení Židů je prokázáno různými demografickými studii a ve světě je skutečně mnoho potomků Božího lidu.

Nedávným zjištěním jsem přišel na to, že mám Židovské kořeny ze strany mého Otce. Jeho matka, má babička, byla nositelkou typického Židovského rodného příjmení, což jsem si po dlouhá léta vůbec neuvědomoval. Podobných lidí je mnoho a jsou rozptýleni po celém světě. Pokud je Bůh povolal a oni své povolání pochopili a přijali, můžou se stát těmi, kteří díky své Židovské přirozenosti mají svou cestu namířenou ke Kristu, jako jeho nevěsta.

Umístění Svatostánku bylo vždy uprostřed tábora. Svatostánek byl postaven na základě světových stran a rozmístění lidu bylo předem stanoven. Najít vizuálně svatostánek bylo snadné právě díky oblaku a večer díky ohnivému sloupu, který byl vidět z celého obývaného území. Symbolicky je tak znázorněno, že duchovní část vychází vždy z vnitra, ze středu.

I my máme v sobě nitro, které znázorňuje naše duchovní srdce. Srdce je symbolickou truhlou smlouvy, kde je Bohem vepsán zákon. Naše srdce je od hříchu očišťováno Kristovou krví při památné události, kdy si Krista připomínáme a jako mana, která byla v truhle smlouvy, nám slouží Kristovo tělo symbolizované nekvašeným chlebem, který přijímáme. Tento očištný proces spojený se smlouvou s Kristem prostřednictvím krve (červené víno) si máme připomínat, dokud Kristus nepřijde. Měl by ho absolvovat každý, kdo touží po svátosti, čistotě před Bohem, věčném životě na Nové zemi a povolání ke službě s Kristem v nebi.

## Závěr

Cílem tohoto zamyšlení nebylo podrobně rozebírat fyzickou podobu Svatostánku, ale především pochopit, jakou cestu vytvořil Bůh Jehovah k usmíření s člověkem. Jak je Boží svátost provázaná s uctíváním, se symbolikou konstrukce Svatostánku, každého předmětu, jeho barvou, tvarem, rozměrem, významem, důkladnou očištnou člověka, který přichází s Bohem do kontaktu.

**Bůh nepotřebuje zlato, stříbro**, není jeho cílem, aby vše kolem něho bylo postaveno na drahých věcech, vždyť mu na zemi patří vše. Všechny tyto drahé předměty sloužily k uvědomění si, že Bůh je jim v životě tím nejdůležitějším, do čeho můžou investovat ten nejvzácnější majetek. Hmotné věci, nejlepší prvorozené kusy k obětování a potřeba vykoupení byla školou, kdy Stvořitel nebe a země učil svůj lid, že Bůh je vždy na prvním místě, žádný jiný bůh, ani člověk nezajistí Božimu lidu požehnání jak v době jejich života, tak v době v budoucnosti.

**Bůh učil člověka poctivosti, dodržovat stanovená pravidla, mít pravidelná setkání se svým Stvořitelem života, učil je, že když budou věrní, bude se jim vždy dařit, budou pod ochranou a On jim ukáže vždy cestu a východisko z každé situace.**

Pro nás dnes z toho plyne mnoho poučení. Uvědomíme si, jak vedl svůj lid. Proč určil způsob uctívání tak, jak ho předepsal. Pochopíme, že Bůh je svatý a náš přístup k němu se nikdy nezměnil, stále je to týž Bůh Jehovah, jaký byl v době Svatostánku a všech opatření s ním spojených.

Příchodem Krista na zem v podobě člověka byla Jehošuoovi svěřena úloha, shromáždit Boží lid, postarat se o něj, převést ho po svém druhém příchodu do Nového světa a přijmout své vyvolené ke službě v jeho vládě v nebi a po společném sestoupení pak na zemi. Po celou dobu platí první Boží přikázání, to ostatně potvrdil i Boží syn.

Uctívání kohokoli jiného než Stvořitele nebe a země, Jehovah vojsk je smrtelným hříchem. Satan se po celou dobu bude snažit dostat člověka do osidel modlářství. Že jsme na správné straně poznáme tak, že satan bude vždy vyvíjet na nás tlak. Nejvíce to pociťují nově pokřtění. Často přicházejí tlaky z řad rodinných příslušníků. Tomu je potřeba odolat, nejlépe laskavým způsobem. **Láska je jediná spolehlivá zbraň proti satanovi.** On ví, že na nás přímo nemůže, ale využije okolnosti kolem nás, aby nás pokoušel.

Je to našeptávač, proto pozor také na naši mysl. Naše tělo je často v odporu kvůli zděděnému hříchu a bylo i pro svaté obtížné vést ho jako otroka. Obzvlášť v této době plné pozlátek a rozptýlení, je těžké vytrvávat ve svátosti. **Nezapomínejme, že modlitba je velmi mocná a Boží svatý Duch nám dodá potřebnou sílu pokud jsme nějak zkoušení, či pokoušení.** Když selžeme, naše svědomí nám to poví a my usilujme o návrat k Bohu.

On nás nikdy neodmítne, touží, abychom se k němu vraceli. Pokání je účinný způsob návratu k Bohu, musí být ale spojeno s jistým vnitřním odhodláním k nápravě. Bůh pozná, že ho zneužíváme a pokoj nám nedá, pokud bereme odpuštění automaticky, bez vnitřního přesvědčení. Bojujme svůj boj víry a rozradostňujme tak našeho nebeského Otce. On nám uspořádá naši cestu stejně, jako to dělal v době Svatostánku a Izraelského lidu.

**Kéž záříme v tomto temném světě, jako Boží svědci a Kristovi napodobitelé. Jediné otroctví, které má smysl je být dobrovolným otrokem Božím a Kristovým. Bůh to ocení, poskytne vedení a východisko z každé situace. Důvěřujme mu, tím prokážeme, že máme víru.**

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Izrael – Boží lid. Bůh Jehovah je svatý! 6.část

August 22, 2023

Rubriky: Uncategorized, Vše



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – [Boží syn, svatí a my.](#)

Dostáváme se k šesté kapitole. Číslo „6“ Bible označuje jako číslo člověka a sice člověka nedokonalého, který potřebuje vedení. Z duchovní říše se nabízí vedení dvojího druhu, buďto dostat se do područí Božího odpůrce satana, anebo pod vedení Boha Jehovah, nic mezi tím. Uzavřít smlouvu se satanem není složité. Postačí, když se člověk zaměří na tělesnost a dá tělesnosti průchod nad Bohem tolerovanou míru.

V momentě, když ukrademe, oddáme se nějaké závislosti, dopouštíme se násilí, začneme lhát, podvádět, dávat úplatky k získání nějaké výhody, nebo přímo satana pozveme do svého života, jsme jeho. Celý svět leží v moci toho ničemného, a to od doby, kdy byla podvedena první lži Eva a následně i Adam ([1 Janův 5:19](#)). První vraždu pak dokonal Kain, jejich potomek, a satanova moc stoupala, až dosáhl toho, že i někteří

nebeští andělé, kteří mu uvěřili a opadli od Boha, brali na sebe lidskou podobu vtělováním, nebo zhmotněním se, a měli s pozemskými ženami poměr ([Genesis 6:1-2](#)). Děti tohoto křížení byly násilné, známé jako Nephilim a Boží zloba vedla k první apokalypse doložené z různých záznamů po celé zemi, včetně Bible, jako Celosvětová potopa.

*(pozn. Slovo Nephilim je ve většině překladů hebrejské Bible volně přeloženo jako obři. Některá židovská vysvětlení je interpretují jako hybridní syny padlých andělů ( polobohů ).*

Číslovka šest je v písmu spojována s lidskou nedokonalostí, neposlušností, vzdorem. Povšimněme si, že často se v Bibli číslo šest týká nedokonalého člověka, jako příklad můžeme uvést verš:

**Genesis 6:5 I viděl Jehovah Bůh, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý. 6 Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.**

Šestá kapitola a šestý verš jsou výhradně o člověku a jeho nedokonalosti a minutí se cíle.

Jak jsme četli, Bůh, náš Stvořitel byl místy až velmi nepříjemně překvapen, co se to s lidskými syny a dcerami děje. Poprvé velmi litoval, že učinil člověka. Přesto, že ve své myslí měl dopředu všechny varianty nápravy člověka, pokud selže cokoli z jeho stvořitelských plánů, byl raněn, jaké množství vzdoru a tělesnosti cloumá s člověkem. Jak je zranitelný, ovlivnitelný, schází mu pevná vůle a smysl pro právo a spravedlnost. A to platí do dnes.

Člověk potřebuje pro svůj život a chování pravidla, předpisy, zákony, protože bez nich snadno sklouzne k hříchu a jedná proti přirozenému Božímu zákonu a vlastnímu svědomí.

## NOE

Božímu obraznému srdci naštěstí přinesl útěchu člověk přímý a zásadový, Noe ([Genesis 6:9; 7:1](#)). Dobře vedl svou rodinu, jeho manželka i synové se svými ženami se prokázali, jako poslušní a bohabojní. Noe dal lidskému pokolení novou naději. Když Bůh uvedl na zem potopu, bylo Noemu šest set let, opět šestky související s lidským pokolením, Noemův věk a šestý verš ([Genesis 7:6](#)). Podle údajů z rodokmenů zapsaných v Bibli došlo k potopě roku 1656 židovského kalendáře. Noe se narodil v roce 1056 a o 600 let později byla potopa.

**Genesis 7:7 Před vodami potopy vešel Noe a s ním jeho synové i jeho žena a ženy jeho synů do archy.**

Hned následující verš po šestém je sedmý, který se týká Boží záchrany a nové naděje na dokonalý, věčný život lidstva skrze Noema a jeho rodinu.

Bůh dostal nový impuls k budování dalších generací. Po potopě se změnilo mnoho věcí. Andělé již nesměli brát na sebe lidskou podobu, lidé se dožívali postupně již mnohem kratšího věku, zvířata začala být plachá, střídání ročních období byla spojena s většími rozdíly teplot, proto bylo umožněno člověku jíst i maso zvířat, aby v zimě, kdy nic nerostlo, lidé přečkali do období jara a nového plození přírody.

Noe po ustoupení vod a usazení se na zemi vzdal ihned Bohu Jehovah poctu a dal konečně Bohu důvod k radosti.

**Genesis 8:20 Noe pak vybudoval Jehovahi Bohu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho**

**čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. 21 I ucítil Bůh libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořечit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.**

**Genesis 9:1 Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi.**

Jen během těchto úvodních řádků této kapitoly se v nás mísí různé pocity. Cítíme beznaděj předpotopní doby, smutek nad tím, že se našla jen jedna rodina, která se stala základem naší civilizace, což je málo. Zrada Božích synů ukazuje, že svobodná vůle daná Bohem vytváří různé představy o řešení různých situací. Bůh neplánoval chování Božích synů, nijak je nenaprogramoval ke zradě. Vše se vyvinulo souběhem událostí a jejich momentálními rozhodnutími, které živí tvorové v danou chvíli přinesli, a to jak synové nebeští, tak i ti pozemští.

Vidíme, že označení člověka číslem šest je správné, důvodem je, že jsme se odpojili od Boha, který představuje číslo sedm, dokonalost. Sedmá kapitola bude o jeho Synu, Jehošuvu Kristu a naději, dokonalosti, pevné vůli, a hlavně lásce a milosrdenství. Než se ke Kristu dostaneme, musíme si projít šestou kapitolu, abychom pochopili, jak se Bůh ujal vedení člověka, jak vznikl Boží lid a jak byl Izrael odlišný od zbytku světa.

I po potopě se postupem času rozmohla špatnost a pro Jehovah Boha bylo náročné posilovat ty, kteří se projevovali jako spravedliví. Jak se rozrůstalo lidské pokolení Noemových synů se můžeme dočíst v Genesis v 10 a 11 kapitole.

Na zemi byl pouze jeden jazyk, možná také několik dialektů odvozených od tohoto jazyka, ale lidé si navzájem rozuměli. Satan se začal opět činit a jeho snaha vedla k tomu, že manipuloval s lidmi, a vytvářel v nich pocit jedinečnosti, tlačil na lidskou hrdost a ego. Vše vyvrcholilo touhou lidských synů panovat a být v roli bohů s mocí nad jinými syny, rody, čeleděmi, kmeny.

**Genesis 11:1 Celá země byla jednotná v řeči i v činech. 2 Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru plán a usadili se tam. 3 Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. 4 Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ 5 I sestoupil Bůh, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. 6 Jehovah totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. 7 Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ 8 I rozehnal je Bůh po celé zemi, takže upustili od budování města. 9 Proto se jeho jméno nazývá Babel (to je Zmatek), že tam Bůh Jehovah zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi.**

Vzhledem ke zrádnému srdci člověka a mocnému působení satana způsobil Bůh, že lidem změnil jazyky. Udělal to promyšleně, aby nenarušil jednotlivé kmeny. Lidé se pak začali rozptylovat po zemi a obydlovat vzdálenější končiny. Bylo tak možné působit na lidi odděleně, aby je okolní kmeny opět neztáhly ke špatnému. Bible říká ústy ap. Pavla, že „špatná společnost kazí dobré mravy“. (1 Korintským 15:33) A to bylo cílem nebeského Otce, aby se dařilo lidem, kteří o Bohu věděli. Bůh sledoval syny země a jejich pokolení.

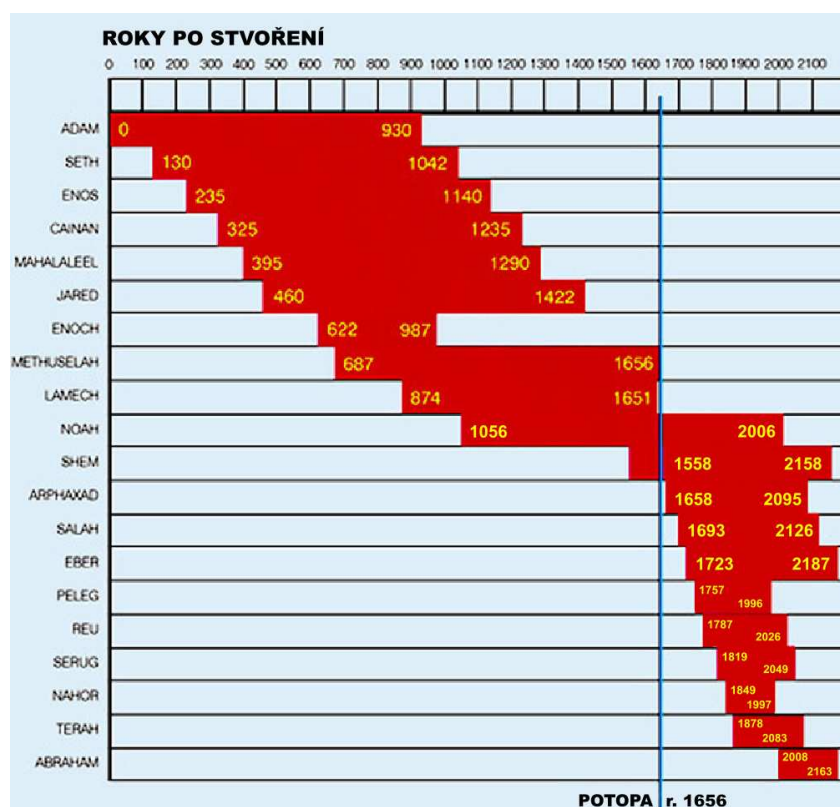
## ABRAHAM

Po potopě se v rodové linii Noema a jeho syna Sema narodili tito synové, Arfaxad, Kainan, Sala, Heber,

Falek, Ragau, Seruch, Nachor, Terach a ten se stal otcem svého prvorozeného Abrama (měl ještě dva bratry), později známého jako Abraham, jehož jméno nese význam Otec množství.

**Pro zajímavost**, Abram se narodil 352 let po potopě. A jeho praděda, kterým byl Sem, syn Noema, byl ještě zástupcem předpotopní doby, kdy se lidé dožívali velmi vysokého věku. Mnozí z nich dokonce přežili své děti! Sem se mohl klidně potkat s Abrahamem, který se narodil ještě za jeho života, Sem zemřel v roce 2158 od stvoření Adama, dožil se asi 658 let.

Dlouhověkost dává i odpověď na Biblický zápis. Díky blízkosti k Adamově dokonalosti se dá očekávat, že si Adam nesl informace o dějinách lidstva velmi dlouho ve své mysli, díky ještě dobré tělesné výbavy. Tyto informace mohly být předávány po ose Adam, pak mohl převzít informační štafetu jeho syn Šét, pak Noe, Sem, Abrahám, Izák, Jakob, atd. a Mojžíš tyto informace pak zpracoval a dal do zápisu, aby nevymizely z paměti lidstva. Proto jsou tak přesné záznamy z dob před potopou a generacemi předpotopní doby. Dlouhověkost zajistila, že od Adama po Mojžíše stačilo, aby si informace předali pouze čtyři lidé, než doputovali k Mojžíši. Bůh tuto linii sledoval a díky svému Duchu byl Mojžíši nápomocen při tvorbě prvních Biblických knih. Jak šly generace od stvoření Adama můžeme vidět v následující tabulce.



Ale zpět: Patriarcha Abraham činil vše, co bylo v očích Boha dobré a přijatelné a našel skrze Boha správný směr pro svou životní cestu.

**Genesis 12:1** I řekl Bůh Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. **2** Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požeháním! **3** Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“

Jak Bůh slíbil, tak učinil. Věrnost Abrahama byla potvrzena krutou zkouškou, kdy Bůh poslal Abrahama do

místa, které mu určil, aby obětoval svého syna Izáka. Tento příběh všichni dobře známe. Abrahamova věrnost, oddanost a důvěra v Boha byla vyzkoušena a Bůh dal Abrahamovi velká požehnání a učinil z jeho potomků rodovou linii, které vedla k vytvoření Božího lidu. Bůh žehnal jeho počínání, docházelo k jeho stěhování, měl konflikt s egyptským faraónem ohledně jeho ženy Sarai ([Genesis 12:10-20](#)), nakonec se Abraham usadil v zemi Kanaánské, kde byla úrodná zem. ([Genesis 15:18-21](#)) Jednalo se o velmi rozsáhlé území ležící dnes na území Iráku, Sýrie, Jordánska, Libanonu a Izraele.

Abraham samozřejmě obýval pouze malou část tohoto území, Jozue mnohem později pak postupně vytlačil původní obyvatele za řekou Jordán a nakonec se usadil na celém území Kanaánu, to ale hodně předbíháme. Úrodnost Kanaánu je vidět na obrázku níže.



**Genesis 13:14** Poté, co se Lot od něho oddělil, řekl Bůh Jehovah Abramovi: „Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, 15 neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky.

Všimněme si jedné podstatné informace. Kanaánská země byla zaslíbena Bohem Abrahamovi a jeho potomstvu, ze kterého pak vzešel Boží lid Izrael. Když si to propojíme s pozdější dobou, kdy Mojžíš převedl Izraelity přes Rudé moře a Jozue pak přes Jordán do Kanaánu, Jozue vlastně přišel do země, která **historicky byla pro ně určena a obsazena patriarchou Abrahamem již před zhruba 250 lety**. Vrátili se tak do Bohem zaslíbené země a obyvatelé Kanaánu museli dobrovolně, nebo násilně toto území opustit, nepatřila jim. Neobešlo se to bez boje. Kdo odmítl ustoupit byl vytlačen, nebo vyhlazen.

Našla se ale také výjimka, kdy národ Gibeonitů uzavřel s Jozuem mírovou smlouvu a zůstal na svém území. Byť se to neobešlo s drobným podvodem ze strany Gibeonitů, Bůh nakonec pomohl Gibeonity ochránit, když byli napadeni pěti králi a učinil dokonce velký zázrak, když zastavil slunce, aby bylo možné vyhrát v bitvě. Bůh tak ukázal, že pokud se najde národ, který se mu podvolí, může získat i jeho ochranu.

Život patriarchů Abrahama, jeho syna Izáka a následně jeho syna Jakoba, kteří tvořili hlavní rodovou osu Božího lidu, by vydal na samostatné kapitoly.

## **J kob – Izrael**

Postupme dále a soustředíme se na patriarchu Jákoba. Jákob byl synem Izáka a Rebeky. Jeho jméno se odvodilo od zvláštnosti při jeho narození, kdy se držel paty svého bratra Ezaua ([Genesis 25:26](#)). Jméno Ja'akov má totožný kořen s hebrejským slovem akev (אָקֵב, „pata“). Jméno by se proto dalo přeložit jako „Zachycující patu“, některé překlady však dávají jménu význam „úskočný“, kdy se klade důraz na povahový rys Jákoba, jako chytrého, obezřetného, pozorného. Jákob měl dvanáct synů, Rúben, Šimeón, Lévi, Juda, Dan, Neftalí, Gád, Ašer, Isachar, Zabulón, Josef a Benjamín. Z těchto synů dal Bůh vzniknout Božímu národu, když Jákoba přejmenoval na Izrael, což v překladu znamená Bůh bojuje nebo Bůh zápasí.

S Jákobovým jménem, coby „paty“, souvisí boj Izákových synů o právo prvorozeného. Ezau se prvorozenství vzdal, když unaven z práce vyměnil prvorozenství za mísu čočky, kterou si Jákob připravil ([Genesis 25:29-34](#)). Něco takového je v Božích očích odsouzeníhodné. Sled událostí pak vedl k tomu, že Jákob dostal požehnání pro prvorozeného od Izáka v domnění, že požehnání dává Ezauovi. Bůh to pak respektoval vzhledem k tomu, že Ezau své prvorozenectví vyměnil za trochu jídla. O tomto nevěděl nikdo, pouze Ezau Jákob a Bůh. Mezi bratry vznikla nenávist a Ezau chtěl vzít Jákobovi život. Matka Rebeka, aby předešla neštěstí, poslala Jákoba do země Chárán za svým bratrem Labanem, a otec Izák si přál, aby si tam našel ženu. Po cestě si Jákob začal uvědomovat, že touží mít trvalý vztah s Bohem. ([Genesis 28:16-22](#))

Jákob sloužil u Labana dvacet let. Získal od Labana dvě dcery Leu a Ráchel, dvě služky Bilhu a Zilpu, zplodil děti, vysloužil si velký majetek v podobě zvířectva a množství drahých kovů. Po neshodách s Labanem a následně po vzájemném usmíření, ke kterému dopomohl i samotný Bůh, vyšel Jákob vstříc svému otci Izákovi a svému bratru Ezauovi, vracel se domů. Po cestě se s bratrem usmířil a usadil se v Kanaánu blízko města Šekem. Tam měl konflikt s obyvateli Šekemu a po válce mezi jeho rodem a rodem Šekema odcestoval na příkaz Boha do Bét-elu. ([Genesis 34 kap.](#))

V Bét-elu se Jákob usadil, postavil oltář a zde s ním Bůh rozmlouval a přejmenoval ho na Izrael. ([Genesis 35:10](#)) Zde se pak narodil poslední ze synů Benjamín, který uzavřel základ pro vznik Božího lidu.

**Genesis 35:23 Synové Ley: Jákobův prvorozený Rúben, Šimeón, Lévi a Juda, Isachar a Zabulón.**

**24 Synové Ráchel: Josef a Benjamín.**

**25 Synové Rácheliny služby Bilhy: Dan a Neftalí.**

**26 A synové Leiny služby Zilpy: Gád a Ašer.**

Možná se podivujeme, že Jákob měl poměr se čtyřmi ženami, a přesto měl Boží schválení. Bůh byl v té době, kdy se jednalo o rychlé rozmnožení jeho lidu, velmi tolerantní, dokonce Jákobovi pomáhal, aby jeho synů, kteří se stali zásadními pro další vývoj Božího lidu, bylo co nejvíc. Proto také pomohl Ráchel, aby otěhotněla, přesto že byla neplodná. Jákob totiž chtěl za svou ženu, kterou opravdu velmi miloval, právě Ráchel, ale žel nebyla prvorozenou dcerou Labana, prvorozená byla Lea. Proto Jákob sloužil u Labana dvakrát sedm let, aby si mohl odvést obě jeho dcery. Během let pak docházelo k různým situacím, které vyústily, že měl Jákob poměr i se služkami jeho manželek Bilhou a Zilpou, se kterými zplodil děti. Tak se naplnil počet Jákobových synů, ze kterých bylo dvanáct kmenů Izraele. Ze záznamu z písma o chování a

jednání Ley a služek se dalo vyčíst, že Jákob miloval pouze Ráchel, které po její smrti při porodu Benjamína, postavil pamětní sloup. Místo, kde byla pochována se jmenuje Betlém.

V životě Izraele (Jákoba) se odehrál zásadní příběh, který významně změnil cestu k posílení budoucího Božího lidu. Cesty Boha Jehovah, našeho nebeského Otce, jsou někdy pro nás pochopeny až s odstupem času. Mám bohaté osobní zkušenosti s různými situacemi, kdy se mi zdálo, že události, které se kolem mne děly, byly v můj neprospěch, abych s odstupem času pochopil, že byla má cesta řízena cíleně k dosažení stavu, který byl ve výsledku pro mě požehnaním. Přesně toto se stalo mladému Josefovi, nejoblíbenějšímu synu Izraele (Jákoba). Zestárlý Jákob dával najevo, že je mu Josef blízkým synem a v bratrech Josefa to vyvolalo až stavy nenávisti vůči němu. Bůh dal Josefovi najevo, že je s ním. Co se stalo?

## JOSEF

Josef začal od Boha dostávat sny. Bůh sledoval plán, kdy potřeboval svůj lid posílit, aby se z kmenového uspořádání stal velký národ. Co se Josefovi zjevilo ve snu?

**Genesis 37:4 Když jeho bratři viděli, že ho otec miluje nade všechny bratry, začali ho nenávidět a nedokázali s ním pokojně promluvit. 5 Jednou měl Josef sen a pověděl ho svým bratrům. Nenáviděli ho pak ještě více. 6 Řekl jim: Poslechněte si prosím sen, který jsem měl. 7 Hle, vázali jsme na poli snopy. Tu můj snop povstal a zůstal stát, a vaše snopy obcházely kolem a klaněly se mému snopu. 8 Bratři mu řekli: Opravdu budeš nad námi kralovat? Skutečně nám budeš vládnout? A nenáviděli ho kvůli jeho snům a kvůli jeho slovům ještě více. 9 Měl znovu jiný sen a vyprávěl ho svým bratrům: Hle, znovu jsem měl sen, a v něm se mi klanělo slunce, měsíc a jedenáct hvězd. 10 Vyprávěl ho otci a bratrům. Otec ho okřikl: Jakýs to měl sen? Cožpak snad přijdeme já, tvá matka a tvoji bratři, abychom se ti klaněli k zemi? 11 Bratři na něho žárlili, ale otec to zachovával v mysli.**

Josef dostal od Jehovy Boha prorocké sny. V bratrech to vyvolalo odmítavou reakci, i jeho otec to nechápal. Následující sled událostí je velmi silným příběhem a velkým poučením, jak náš nebeský Otec řídí dějiny k dosažení konkrétního cíle.

Ještě důležitá poznámka. Josef byl jedenáctým synem Izraele (Jákoba), ale sedmým narozeným z manželek, které nebyly otrokyněmi. Byl prvním, kterého porodila Ráchel, milovaná žena, která byla neplodná a kterou uschoptil Bůh. Ráchel pak měla ještě Benjamína, který byl nejmladším synem a sehrál svou úlohu v příběhu, který teď sledujeme. Co je zajímavé také je, že Josef nejmladšího bratra Benjamína poznal až v Egyptě. Když bratři prodali Josefa do otroctví, nebyl Benjamín ještě na světě.

Opět vidíme, jak má náš nebeský Otec situaci pevně v rukou. Sedmička zde sehrává svou dokonalou úlohu. Pojdme k příběhu.

**Genesis 37:12 Bratři pak odešli, aby pásli ovce svého otce v Šekemu. 13 Izrael řekl jednou Josefovi: Což nepasou tvoji bratři v Šekemu? Pojd', pošlu tě k nim. Řekl mu: Tady jsem. 14 Izrael mu řekl: Jdi se prosím podívat, jak se daří tvým bratrům a ovcím a přines mi zprávu. Tak ho poslal z chebrónského údolí a on přišel do Šekemu. 15 Když bloudil tou krajinou, potkal ho nějaký muž a zeptal se ho: Co hledáš? 16 Odpověděl: Hledám své bratry. Pověz mi, prosím, kde pasou. 17 Ten muž mu řekl: Odtáhli odsud, protože jsem je slyšel říkat: Pojdme do Dótanu. Josef šel za svými bratry a našel je v Dótanu. 18 Oni ho viděli zpozvdálí, dříve než se k nim přiblížil, a zálučně se proti němu domluvili, že ho usmrtí. 19**

**Říkali jeden druh mu Hle, mistr snů přichází. 20 Nuže pojdte, zabijme ho a hodíme ho do jedné z těchto cisteren a řekneme, že ho sežrala divá zvěř. A uvidíme, co bude z jeho snů. 21 Uslyšel to Rúben a zachránil ho z jejich ruky. Řekl: Nezapíjeme ho! 22 Dále jim Rúben řekl: Neprolévejte krev. Hodte ho do té cisterny v pustině, ale ruku na něho nevztahujte. To řekl, aby ho vysvobodil z jejich ruky, aby ho přivedl zpět k jeho otci. 23 Jakmile Josef přišel k bratrům, svlékli z Josefa jeho suknicí, tu bohatě vyšívanou suknicí, kterou měl na sobě, 24 a vzali Josefa a hodili ho do cisterny. Byla to prázdná cisterna, nebyla v ní voda.**

Tady se zastavme. Jak zde Bůh řídil situaci? Možná se zdá, že příběh plyne bez působení Otce, ale není to tak! Kdo ochránil Josefa? Byl to bratr Rúben, muž s největší autoritou, protože byl prvorozený, první ze všech bratrů, nejstarší a tudíž nejvíce respektovaný mezi bratry. Všichni jeho bratři ho uposlechli a ponechali Josefa v bezvýhodné situaci v jámě. Jenže nebeský Otec podnítil Judu, během doby, kdy jedli, aby Josefa z jámy vytáhli a prodali ho kolemjdoucím obchodníkům.

**Genesis 37:26 Tu řekl Juda svým bratrům: Jaký zisk z toho bude, když zabijeme svého bratra a utajíme jeho krev? 27 Pojdte, prodáme ho Izmaelitům, ale svou ruku na něho nevztahujeme; vždyť to je náš bratr a naše tělo. Bratři Judu poslechli. 28 Když procházeli kolem midjánští obchodníci, vytáhli a vyndali Josefa z cisterny a prodali ho Izmaelitům za dvacet šekelů stříbra. Ti přivedli Josefa do Egypta.**

Boží plán na růst izraelských kmenů ve velký národ pokračuje. **Co se honilo Josefovi v hlavě se můžeme jen domnívat. Situaci sám nechápal, zdálo se, jako by ho Bůh opustil.**

Bratři se vrátili zpět ke svému otci Jákobovi a řekli mu, že Josefa usmrtila divoká zvěř. Jako důkaz otci ukázali jeho kus oděvu, který Izrael poznal. Žil tak v omylu, že Josef nežije. Obchodníci Midjánci mezi tím prodali Josefa dál do Egypta faraonovu dvornímu úředníku Potífarovi, veliteli tělesné stráže. Nebeský otec mocně na Josefa působil.

**Genesis 39:2 A Bůh byl s Josefem, a proto byl úspěšný člověk. Zůstal v domě svého egyptského pána. 3 Jeho pán viděl, že Bůh je s ním a že všemu, co dělá, Bůh dopřává v jeho rukou úspěch. 4 Josef našel v jeho očích milost a sloužil jemu samému. Potifar ho ustanovil nad svým domem a všechno, co měl, svěřil do Josefových rukou. 5 A od té doby, co ho ustanovil nad svým domem a nade vším, co měl, Bůh kvůli Josefovi Egyptanovu domu žehnal. Boží požehnání bylo na všem, co měl, jak v domě, tak na poli. 6 Všechno, co měl, zanechal v Josefových rukou a nestaral se s ním o nic kromě chleba, který jídal. Josef byl krásné postavy a krásného vzhledu.**

A satan si toho všiml a zosnoval plán. Na Josefa přímo nemohl, tak to udělal stejně jako v případě Adama a Evy. Vyslal ženu, aby se pokusil překazit Boží plány a téměř se mu to povedlo.

**Genesis 39:7 Stalo se po těch věcech, že žena jeho pána pozvedla k Josefovi oči a řekla: Lehni si se mnou. 8 On však odmítl a ženě svého pána řekl: Hle, když jsem zde, můj pán se nestará o to, co se v domě děje, a všechno, co má, svěřil do mých rukou. 9 Nikdo není v tomto domě větší než já a nevyňal z mé správy nic kromě tebe, protože jsi jeho žena. **Jak bych mohl spáchat takové zlo a zhřešit proti Bohu?** 10 I když mluvila k Josefovi den co den, neuposlechl ji, aby k ní ulehl a byl s ní. 11 Jednoho dne přišel do domu, aby dělal svou práci, a nikdo z domácích v domě nebyl. 12 Tu ho uchopila za oděv se**

**slovy: Lehni si se mnou! Zanechal svůj oděv v její ruce, utíkal a odešel ven. 13 Když viděla, že zanechal svůj oděv v její ruce a utekl ven, 14 svolala své domácí a říkala jim: Podívejte, přivedl nám hebrejského muže, aby s námi laškoval! Přišel ke mně, aby se mnou ležel, ale hlasitě jsem křičela. 19 Když jeho pán slyšel slova své ženy, která mu říkala: To a to mi tvůj otrok udělal, vzplanul hněvem, 20 vzal ho a uvrhl ho do věznice, do místa, kde byli věznění královští vězni. Tak se tam ocitl ve věznici. 21 Ale Jehovah Bůh byl s Josefem a rozprostřel nad ním milosrdenství a dal mu milost v očích velitele věznice. 22 Velitel věznice svěřil všechny vězně ve věznici do Josefových rukou, takže řídil všechno, co se tam dělalo. 23 Velitel věznice nedohlížel na nic, co bylo v jeho rukou, protože Bůh byl s ním. Co Josef činil, tomu Bůh dopřával úspěch.**

Všimli jsme si typické satanovy strategie? Používá ji do dnes. Intriky, lži, falešné obvinění, zneužití moci. I ve vězení působil Josef velmi zodpovědně a velitel věznice ho využíval, protože mu důvěřoval. Do vězení se dostali faraonovi dvorní úředníci pekař a číšník. Ti měli sny, které jim Josef dokázal vyložit. Pro ty úředníky to dopadlo různě, pekař zemřel a číšník byl osvobozen, a Josef se tak zapsal do povědomí veliteli věznice, jako člověk s darem vykládání snů, kdo je s Bohem. Josef prosil tehdy faraonova číšníka, aby se za něj přimluvil u faraona, ten na to ale zapomněl. ([Genesis 40 kapitola](#))



Od této události uběhly dva roky, když sen tentokrát dostal faraon.

**Genesis 41:1 Po dvou letech se stalo, že farao měl sen: Hle, stál u Nilu. 2 Vtom z Nilu vystoupilo sedm tučných krav krásného vzhledu, které se pásly v sítině. 3 A tu za nimi z Nilu vystoupilo sedm jiných krav, ošklivého vzhledu a vychrtlých, a postavily se vedle krav na břehu Nilu. 4 A ty vychrtlé krávy ošklivého vzhledu sežraly těch sedm tučných krav krásného vzhledu. Pak farao procitl. 5 Nato usnul a měl druhý sen: Hle, na jednom stéble vyrůstalo sedm klasů, plných a pěkných. 6 A hle, za nimi vyráželo sedm klasů řídkých, spálených východním větrem. 7 A ty řídké klasy pohltily těch sedm klasů plných a**

**silných. Farao procitl a hle, byl to sen. 8 Ráno byl jeho duch rozrušen. Dal si tedy zavolat všechny egyptské kouzelníky a mudrce. Farao jim vypravoval své sny, ale nebyl, kdo by je faraonovi vyložil. 9 Tu k faraonovi promluvil vrchní číšník: Musím dnes připomenout své hříchy: 10 Farao se rozhněval na své otroky a dal mne a vrchního pekaře do vazby v domě velitele tělesné stráže. 11 Téže noci jsme měli sen, já i on. Každému z nás se zdál sen, který měl svůj význam. 12 Byl tam s námi hebrejský mládenec, otrok velitele tělesné stráže. Jemu jsme je vyprávěli a on nám naše sny vyložil. Každému vyložil jeho sen. 13 A jak nám je vyložil, tak se stalo: mě faraο do úřadu vrátil a jeho pověsil. 14 Faraο si dal zavolat Josefa. Rychle ho přivedli ze žaláře. Oholil se, vyměnil si oděv a přišel k faraonovi. 15 Faraο Josefovi řekl: Měl jsem sen a není, kdo by ho vyložil. Ale o tobě jsem slyšel, že když vyslechneš sen, můžeš ho vyložit. 16 **Josef faraonovi odpověděl: Ne já, ale Bůh dá odpověď k faraonovu prospěchu.****

Bůh se opět ujal svého plánu a Josefa podpořil. Všimněme si, že to trvalo **dva roky!!** To je dost dlouhá doba! Kolik trpělivosti musíme poskytnout Bohu, než se ujme napřímit naše cesty. Důvody můžou být různé, možná čeká na vhodnou dobu, konkrétní situaci. Nesnaží se o zmanipulování a zneužití své moci a pravomoci k dosažení nepoctivého výsledku. Vše se děje ve svůj čas, až různé okolnosti dovolí provést určitou změnu v našem životě. Je to o víře a trpělivosti. Trpělivost můžeme projevit i při čtení těchto řádků, možná se nám zdá kapitola dlouhá. Cílem této kapitoly je, pochopit, jak se budovala celá linie od patriarchů, až k Božímu lidu, kterého se Bůh plně ujal a stanovili mu jasná pravidla, ve kterých se odráží Boží svátost. Co se dělo dále?

## Z OTROCTVÍ K MOCI

**Genesis 41:28 To je to, co jsem řekl faraonovi: Bůh faraonovi ukázal, co bude dělat. 29 Hle, přichází sedm let velké hojnosti po celé egyptské zemi. 30 Po nich však nastane sedm let hladu a v egyptské zemi bude všechna ta hojnost zapomenuta; hlad bude zemi ničit. 31 Pak nebude v zemi znát nic z té hojnosti kvůli hladu, který bude potom, protože bude velmi tíživý. 32 A sen se faraonovi opakoval dvakrát, protože ta věc je Bohem pevně stanovena a Bůh ji pospíchá vykonat. 33 Nuže tedy, ať si faraο vyhlédne rozumného a moudrého muže a ustanoví ho nad egyptskou zemí.**

**Genesis 41:39 Faraο tedy řekl Josefovi: Potom, co ti Bůh dal toto všechno poznat, nikdo není tak rozumný a moudrý jako ty. 40 Ty budeš nad mým palácem a podle tvých příkazů se bude řídit všechen můj lid. Budu tě převyšovat pouze trůnem. 41 Dále faraο (Senusreti III) Josefovi řekl: Hle, ustanovil jsem tě nad celou egyptskou zemí. 42 Nato faraο sňal z ruky svůj pečetní prsten a dal ho na ruku Josefovu, oblékl mu roucho z jemného plátna a na jeho šíji vložil zlatý řetěz. 43 Potom ho dal vozit ve svém druhém voze a svolávat před ním: Na kolena! Tak ho ustanovil nad celou egyptskou zemí. 44 Faraο ještě Josefovi řekl: Já jsem faraο. A bez tebe nikdo v celé egyptské zemi nezvedne ruku ani nohu. 45 Faraο dal Josefovi jméno Safenat Paneach a dal mu za ženu Asenatu, dceru Potífery, kněze z Ónu. Pak Josef vyšel procestovat egyptskou zemi. 46 Josefovi bylo třicet let, když stál před faraonem, egyptským králem. Pak Josef vyšel od faraona a procházel celou egyptskou zemí.**



To je obrat! Z vězně rovnou druhým vládcem světa! **Od prvního snu, který Josef dostal ještě jako sedmnáctiletý kluk a který se týkal jeho bratrů, uplynulo 13 let.** Třináct let připravoval Bůh Josefa na tento úkol, stát se jedním z nejmocnějších lidí světa, kdo zásadním způsobem ovlivní dějiny Božího lidu. **Třicetiletý Josef Boha nikdy nezklamal, i když se satan o to snažil.** Když Bůh Jehovah řídí své záležitosti skrze svého svatého Ducha, nikdo nemůže změnit běh dějin, pouze on sám a ti, které sám pověřil.

Nyní si řekneme, jak se splnil Josefův sen, který vyložil svým bratrům i svému otci.

Události na zemi se staly přesně, jak Bůh předpověděl. Nejdříve bylo sedm let hojnosti, pak nastal hlad a bída. Josef v prvních letech vytvářel zásoby, které pak bohatě prodal během let neúrody. ([Genesis 41:47,57](#))

Tato bída přiměla Izraele (Jákoba), aby vyslal své syny do Egypta pro obilí. Poslal je všechny, doma si nechal pouze nejmladšího syna Benjamína. Bratři přišli do Egypta a Josefa nepoznali, Josef je však poznal. Bratři se mu poklonili až k zemi, přesně, jak bylo Josefovi zjeveno ve snu, když mu bylo třináct let. Sen se do puntíku vyplnil. ([Genesis 42:6-9](#))

Josef chtěl své bratry poučit, proto se k nim nechoval ihned přátelsky. Vymyslel na ně lest a označil je za zvědy. Bratři se omlouvali, že nejsou zvědové, že jsou syny jednoho otce, že nejmladší zůstal s Otcem a jeden již není. Josef svého pokrevního bratra Benjamína nikdy neviděl, narodil se během Josefova pobytu ve vězení. Proto když nejmladší chyběl, nařídil, aby jeden z jeho bratrů přivedl Benjamína a ostatní vsadil do vězení. Tam je ponechal tři dny, pak přišel s novým požadavkem, protože si uvědomil, že jeho otec a jeho zem potřebuje obilí. Nechtěl zřejmě riskovat, nebyl si jist, jak jsou na tom v domě jeho otce Jakoba. Vyslal tedy všechny se zásobou obilí a ponechal si jednoho ve vězení. Bratři se vrátili domů, vše sdělili Jákobovi, svému otci. Po velkém váhání a strachu Jákoba o Benjamína se bratři vrátili do Egypta, aby doplnili zásoby obilí a ukázali Benjamína Josefovi. Pak následoval slet událostí, které je dobré si samostatně přečíst v Genesis kapitolách [43](#), [44](#), [45](#). Josef své bratry pořádně vyzkoušel, až sami

pochopti, že všechny stresující události, které se seběhly během krátké doby, jsou trestem za Josefovou prolitou krev (jak si mysleli) a že Bůh tak na nich vykonává trest. Konec příběhu je jedním z nejmotivnějších událostí celého písma.

**Genesis 45:3** Tu řekl bratrům: „Já jsem Josef. Můj otec vskutku ještě žije?“ Bratři mu však nemohli odpovědět; tak se ho zhrozili. **4** Josef je proto vyzval: „Přistupte ke mně.“ Když přistoupili, řekl jim: „Já jsem váš bratr Josef, kterého jste prodali do Egypta. **5** Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, **neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života.** **6** V zemi trvá po dva roky hlad a ještě pět let nebude orba ani žeň. **7** Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození. **8** A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh. On mě učinil otcem faraónovým, pánem celého jeho domu a vladařem v celé egyptské zemi. **9** Putujte rychle k otci a řekněte mu: »Toto praví tvůj syn Josef: Bůh mě učinil pánem celého Egypta. Nerozpakuje se a sestup ke mně. **10** Budeš bydlit v zemi Gošenu, a tak mi budeš nablízku i se svými syny a vnuky, s bravem a skotem i se vším, co je tvé. **11** Postarám se tam o tebe, neboť bude ještě pět let hladu, abys neměl nouzi ani ty ani tvůj dům ani nic z toho, co je tvé.« **12** Vidíte na vlastní oči, i můj bratr Benjamín to vidí, že jsem to já sám, kdo s vámi mluvím. **13** Povězte otci, jakou vážnost mám v Egyptě, a vše, co jste viděli. Pospěšte si a přiveďte ho sem.“ **14** Padl svému bratru Benjamínovi kolem krku a rozplakal se a Benjamín plakal na jeho šiji. **15** Políbil také všechny bratry, sklonil se k nim a plakal. Teprve potom se bratři rozhovořili. **16** Do faraónova domu se donesla zpráva: „Přišli Josefovi bratři.“ Bylo to milé faraónovi i jeho služebníkům. **17** Faraó tedy Josefovi řekl: „Pověz bratrům: Učiňte toto: Naložte na soumary náklad a dojděte do kenaanské země, **18** vezměte otce a své rodiny a přijďte ke mně. Dám vám to nejlepší, co egyptská země má, a budete jíst tuk země. **19** Prikazuji ti, abys jim řekl: Učiňte toto: Vezměte z egyptské země pro své děti a ženy povozy, dovezte svého otce a přijďte. **20** Nelitujte ze svých věcí ničeho, protože budete mít to nejlepší z celé egyptské země.“

Jak velké poučení pro nás! Někdy se nám zdá, že nás Otec opustil, že nedostáváme odpovědi na modlitby, jak bychom si přáli. Bůh nás ale neztrácí ze zřetele! Někdy to trvá déle, než situace, o kterou se modlíme dozraje. Učí nás to trpělivosti. Během času se buduje naše víra, Otec sleduje, jak jsme vytrvalí, jestli umíme jít svému nebeskému Otci naproti svým pevným postojem. Každým skutkem ukazujeme ďáblu, že jsme s Otcem, pokud žijeme v souladu s Bohem. Tím ďábla odsuzujeme a Otce posvěcujeme. Josef projevoval trpělivost a čekal, až přijde jeho čas. Nevěděl dopředu, co s ním Bůh zamýšlí, přijímal vše, jak to přicházelo a až zpětně si uvědomoval cestu, kterou mu Otec připravil. Bratrům pak v slzách vše vysvětlil a uklidnil je, aby si nedělali výčitky.

Jaké bylo shledání s otcem Jákobem?

**Genesis 46:29** Josef dal zapřáhnout do vozu a vyjel svému otci Izraelovi vstříc do Gošenu. Když se setkali, padl mu kolem krku a na jeho šiji se rozplakal. **30** Izrael Josefovi řekl: „Teď už mohu zemřít, když jsem spatřil tvou tvář a vím, že jsi ještě živ.“

**Faraó dal Izraelově rodině nejúrodnější část Egyptské země Gošen, kde mohli přebývat a dle Božího slibu růst do velkého národa.** ([Genesis 47:6](#))



Než Izrael skončil, dal požehnání Josefovým synům. O mladším synu Efraimovi promluvil jako o Bohem požehnanějším, než o starším Manasesovi. Efraim bude sehrávat vzhledem k budoucnosti důležitější úlohu. Doslova řekl: „Vím, synu, vím. Také on (Manases) se stane lidem a také on vzroste. Jeho mladší bratr jej však přeroste a jeho potomstvo naplní pronárody. Josefovi se to nelíbilo, ale nakonec to přijal.

Izraelovi bylo 130 let, když vstoupil jeho rod do egyptské země, v zemi žil ještě sedmnáct let, než ve svých 147 letech zemřel. Izrael požádal Josefa, **aby nebyl pohřben v egyptské zemi, ale v zemi praotců**, odkud přišel, byl tak uložen do jeskynní hrobky v kananejské zemi, kde byl i jeho otec Izák s manželkou Sárrou, jeho matkou a další z praotců. Později požádal o totéž Josef a byl skrze Mojžíše a pak Jozua přenášen, až ho pak Jozue pohřbil v půdě, kterou koupil kdysi otec Josefa Jákob. Tak moc všem záleželo, aby nebyli pohřbeni v zemi, která patřila satanovi, ale v zemi zaslíbené Bohem. ([Židům 11:22](#), [Genesis 50:25](#), [Jozue 24:32](#))

**Izrael na sklonku života vyznal Bohu vděčnost a projevil také vděk a podíl andělovi, který ho na jeho životní dráze doprovázel.** Pro mě není pochyb o kom mluvil.

**Genesis 48:16 Anděl, Vykupitel, jenž před vším zlým mě chránil, ať požehná těm chlapcům. Ať se v nich hlásá mé jméno a jméno mých otců Abrahama a Izáka; ať se nesmírně rozmnoží uprostřed země.“**

Bůh používal anděla, který se staral po celý běh dějin o ty, kteří byli Bohu oddáni. V pozdější době, kam míříme, byl tento anděl v ohnivém keři, také v oblakovém sloupu a doprovázel a ochraňoval stále Boží lid.

Za zmínku stojí také prorocký výrok otce Izraele, kde předpovídá, že z kmene Juda vzejde muž, kterého budou poslouchat lidé po dlouhé generace.

**Genesis 49:10 Neodstoupí žezlo od Judy ani palcát od jeho nohou, dokud nepřijde ten, kterému patří a jehož budou poslouchat národy.**

Celá kniha Genesis je časosběrným snímkem o stvoření vesmíru, země, života na ní, o problémech předpotopních obyvatel země, o Noemově rodině, která díky věrnosti Bohu přežila celosvětovou potopu. Pak nastalo období praotců Abraháma, Izáka, Jákoba, kterého Bůh přejmenoval na Izrael a jeho dvanácti synů, z nichž **Josef byl Bohem pevně uchopen a pomohl tak, získat významné postavení v Egyptě, které sehrálo důležitou úlohu při budování a rozrůstání Božího lidu.** **Smrtí Josefa končí první kniha Mojžíšova, neboli Genesis.**

## EXODUS

**Následující kniha Exodus nás seznamuje s dějinami, které se odehrály po smrti Josefa a také faraona, který byl příznivě nakloněn Izraeli. Jak již název knihy napovídá, hlavní nosnou myšlenkou je exodus (vyjití) Izraelitů z Egypta.**

Po smrti Josefa se Izraelský lid dostával pod tlak nového egyptského faraona. Důvodem bylo, že se díky Bohu Jehovah lidu velmi dařilo a pod blahobytem se lid množil rychleji než Egyptané. (Exodus 1:7) To způsobilo, že egyptská moc začala velmi utlačovat Boží lid, dokonce bylo nařízeno, aby byli usmrceni narození chlapci, aby izraelité existenčně neohrožovali Egypt. Od smrti Josefa uplynulo 64 let, když se narodil Mojžíš. Áron, budoucí velekněz izraelitů, měl již tři roky. Jméno Mojžíš se dá přeložit jako „Vytahující“, souvisí to s jeho narozením, kdy jeho matka, aby ho uchránila před smrtí, ho umístila do upraveného koše z rákosového proutí, a nechala novorozence v rákosí na břehu řeky Nil. Věděla, že v tu dobu bude u řeky faraonova dcera se svým služebnictvem. Ta nakonec dítě vytáhla z vody a když viděla, že je to pohledný chlapec, ujala se ho. Celý příběh můžeme číst v knize Exodus ve druhé kapitole. Jméno dala dítěti právě faraonova dcera a postarala se, aby byl chlapec vychováván a vzděláván u faraonova dvora. Opět vidíme, jak se Bůh staral o běh dějin.

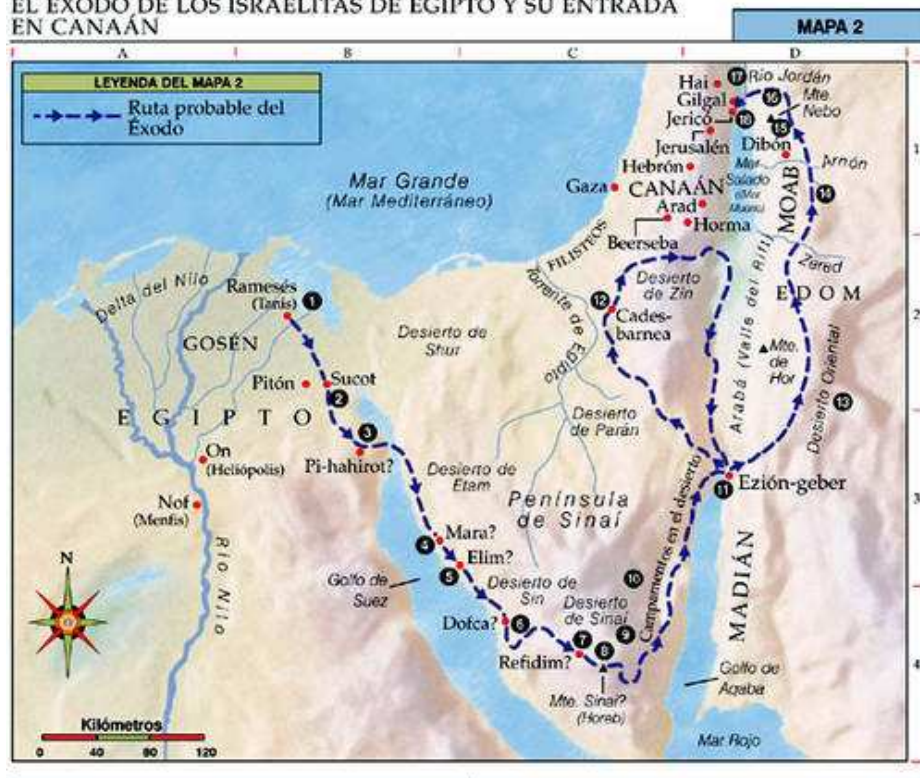
Když později proběhly události kolem usmrcení Egyptana, který týral jeho spolubratry, následnému útěku Mojžíše z Egypta do Midijanu, kde si našel manželku Siporu, objevil se Mojžíši Bůh Jehovah zastoupený andělem v hořícím keři, aby Mojžíše nasměroval přesně k úkolům, které navždy osvobodily Boží lid z egyptského otroctví. Další, celosvětově nejznámější příběh lidských dějin známý jako Deset ran na Egypt se odehrál jako boj, mezi satanem a Bohem Jehovah. Příběh je velmi obsáhlý a vyžádal by si i samostatnou kapitolu, protože se seběhlo mnoho událostí, které ovlivnily každého člověka, který v té době žil. Nebudeme se podrobně zabývat jednotlivými ranami, příběh si můžeme přečíst samostatně. Ve stručnosti: Bůh chtěl, aby vše proběhlo mírovou cestou, a proto Mojžíš s Áronem žádali faraona (Thutmose III), aby propustil Boží lid, aby mohl tento lid odejít z Egypta a sloužit svému Bohu v poušti ([Exodus 5:1](#)). To, jak víme se nesešlo s faraonovou vůlí. Proto proběhl souboj Bohů a Egypt byl zasažen deseti ranami z nichž poslední, kdy zemřely všechny prvorozená zvířata a prvorozené děti Egypta, dovedla zlomeného faraona k rozhodnutí, že Izrael mohl odejít za svým Bohem, aby mu mohl sloužit. Aby mohly přežít děti izraelitů při poslední ráně, musela každá domácnost potřít veřeje a nadpraží dveří krví z berana. Bůh použil symbol krve, aby svůj lid začal vyučovat o potřebě vykoupení. Byl to první velký krok vedoucí k pochopení, že Boží lid se může ke svatému Bohu přibližovat pouze tehdy, pokud bude očištěn krví. Celá událost vedla k zavedení oslavy Pesach, kterou ukončila až oběť Božího Beránka, Jehošuy Krista. ([Exodus 12 kap.](#))

### **Co poučného plyne z celého příběhu o souboji Boha a bohů?**

Ještě se nikdy nestalo, pokud pomíneme potopu světa, aby Bůh Jehovah takovým výrazným způsobem

zasáhl do lidských dějin souvisejících s právě se rodícím Božím lidem. Byl to první velmi výrazný krok, který se promítl do všeho podstatného dění Izraele. Izraelité poprvé viděli obrovskou moc svého Boha, a to v míře, o které se jim ani nezdálo. Jejich bezvýchodná situace v Egyptě se změnila během několika dnů v souběh událostí, které mohli sledovat s údivem. Nikdo z nich se nijak zvláště nepříčinil k vývoji situace, stali se přihlížejícími svědky souboje dvou mocí a toto divadlo se pro mnohé z nich stalo i osudným, kvůli nedostatku víry a úcty k Bohu zachránci. Všechny zázračné rány, které přicházely po jedné na Egypt vzbudily v izraelitech sebedůvěru a hrdost, že Bůh Abrahamův, Izákův, Jákobův, Josefův, podle slibu, který dal praotcům se ujímá vlády, vztahuje ochrannou ruku nad svůj lid a přebírá iniciativu do té doby nevidanou. Pro všechny přítomné to znamenalo, že uviděli Boží svatou moc, a to vedlo k závazku všech přítomných vzhledem k událostem, které po vyjití z Egypta následovaly. Není možné být podílníkem na událostech svatého Boha a stát pak za pár dní stranou Egypta v bezpečí a hřešit proti Bohu. To prostě není možné bez následků! Izraelité byli na prahu stát se svatým národem a čekal je synovský svazek prvorozeného s Otcem Jehovah. (Exodus 4:22). Mojžíš byl vůdcem Izraele, Áron byl ustanoven jako jeho pomocník a mluvčí, také jako svědek všech událostí a později jako velekněz spolu se svými syny.

EL ÉXODO DE LOS ISRAELITAS DE EGIPTO Y SU ENTRADA EN CANAÁN



Izraelité vyšli z Egypta s velkou skupinou i egyptského obyvatelstva, které uvěřilo ve Stvořitele. Z Egypta si nesli s sebou velké bohatství, množství zvířat, ve spěchu nestačili udělat kvašený chléb a dali tak vzniknout nekvašeným chlebům, které jim po staletí obřadně připomínaly spěšný odchod z Egypta (Exodus 13:5-9). Velká smíšená skupina mohla mít, podle odhadů, více než dva milióny živých duší. Bůh se postaral o svůj lid a pro ochranu umístil anděla do oblakového sloupu, který je následoval ve dne i v noci (Exodus 13:21,22). Izrael čekal největší zázrak, tím byl přechod přes Rudé moře.

Faraonovo ego a tvrdost srdce rozpoutalo hon na Izrael. Vydal se za Izraelským národem s vojskem, které čítalo šest set vozů na každém z nich byli tři Egyptané. Izraelci, když uviděli faraonova vojska, velice se zalekli a začali Mojžíši vyčítat, do čeho je to dostal:

**Exodus 14:10 Když se farao přiblížil, Izraelci se rozhlédli a viděli, že Egyptané táhnou za nimi. Tu se**

**Izraelci velmi polekali a špěli k Jehovovi 11 A osopili se na Mojžíše: „Což nebylo v Egyptě dost hrobů, že jsi nás odvedl, abychom zemřeli na poušti? Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? 12 Došlo na to, o čem jsme s tebou mluvili v Egyptě: Nech nás být, ať sloužíme Egyptu. Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti.“ 13 Mojžíš řekl lidu: „Nebojte se! Vydrzte a uvidíte, jak vás dnes Bůh zachrání. Jak vidíte Egyptany dnes, tak je už nikdy nevidíte. 14 Jehova Bůh bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlížet.“**

Ano, měli strach. Přesto, že zažili před pár dny projevy Boží moci, projevili slabou víru, **jako by nepochopili, že nejsou sami**. I nám se může stát, že v dnešní zoufalé době uvidíme bezvýchodnost. Izraelité viděli zázračné vysvobození a stejně jim viděné nedodalo potřebnou víru ve svého nebeského Otce. A my, máme úplné písmo, čteme jak Boží moc dbá o své syny a dcery, a přesto máme pochybnosti.

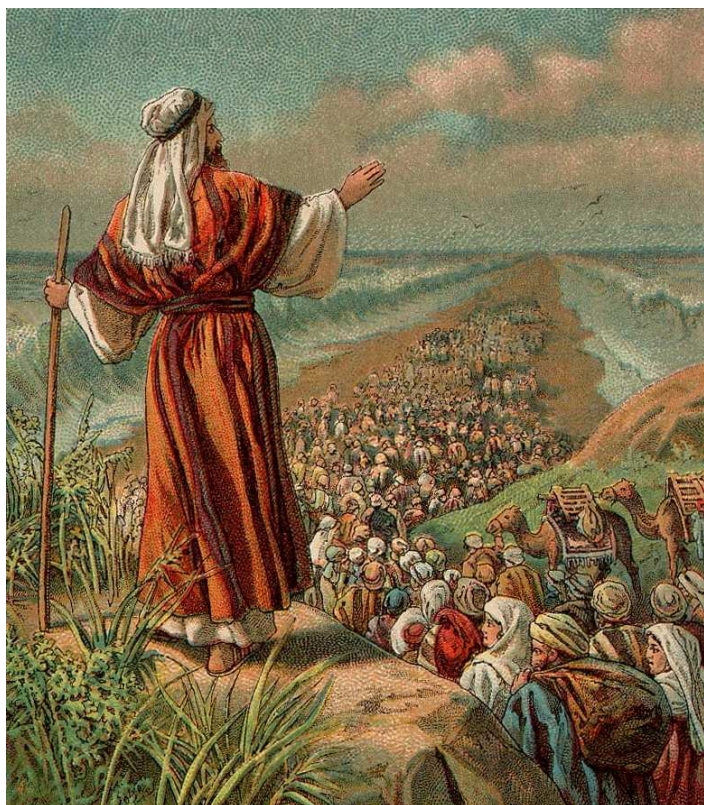
**Bez víry, není možné líbit se Bohu!**

**Židům 11:6 Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.**

Boží sliby pro čas konce se jistě všechny splní, a to na každém, kdo Bohu věří. Žijeme v historicky výjimečné době, je důležité, abychom vydrželi až do konce. Kristus řekl, že kdo vydrží až do konce, bude zachráněn. ([Matouš 24:13](#); [Marek 13:13](#); [Římanům 10:13](#))

**Události na pobřeží Rudého moře nabraly rychlý spád.**

**Exodus 14:20 a vstoupil mezi tábor egyptský a izraelský. Jedněm byl oblakem a temnotou, druhým osvěcoval noc; po celou noc se jedni k druhým nepřiblížili. 21 Mojžíš vztáhl ruku nad moře a Bůh hnal moře silným východním větrem, který vál po celou noc, až proměnil moře v souš. Vody byly rozpolceny.**



Jaký úžas musel zavládnout v táboře Izraele! Lid se vydal po mořském dně, a jak apoštol Pavel napsal, byli všichni pokřtěni v Mojžíše. ([1 Korintským 10:2](#))

Mojžíš, jako Bohem daný spasitel převedl Izrael z otroctví satanovy moci, pod moc Boha všemohoucího. Lid se vydal na cestu do Zaslíbené země. Bůh vyvolal v řadách Egyptanů zmatek, a když se vojska dostala dostatečně daleko do Rudého moře, dostal Mojžíš pokyn, aby pozvedl hůl a uzavřel vody moře. To pak pohltilo celou Egyptskou armádu, a jak písmo uvádí, nepřežil ani jediný voják, nepřežil ani faraon. ([Exodus 14:28](#))

**Exodus 14:30 Onoho dne zachránil Bůh Izrael z moci Egypta. Izrael viděl na břehu moře mrtvé Egyptany. 31 Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Jehovah na Egyptu. Lid se bál Boha a uvěřili Bohu i jeho služebníkovi Mojžíšovi.**

O událostech této dávné minulosti existují [dokumenty o nálezech](#) pozůstatků po Egyptanech na dně Rudého moře. Archeologové objevili místo, kde Izrael prošel po mořském dně a dodnes se v tomto místě nacházejí části dvoukolých vozů, které vezly egyptské válečníky, dokonce i jejich ostatky.

Bůh po této události vedl promyšleně svůj lid do pustiny a nasměřoval je na velkou pláň pod horou Sinaj. Během cesty, tři dny, po odchodu od Rudého moře, Bůh svůj lid začal vyučovat. Posloužila mu k tomu žízeň a nález vodní tůně s hořkou vodou. Nařídil Mojžíši, aby do vody vhodil dřevo a voda zesládla. Tehdy lid prošel první zkouškou víry a Bůh slíbil lidu, že ho bude podporovat a chránit, když mu budou věrní a poslušni jeho nařízení. ([Exodus 15:22-27](#))

Po měsíci a půl putování poustinou došel Boží lid na velkou pouštní pláň Sin. Lid začal opět reptat proti Mojžíšovi a Áronovi. Vzpomínali na časy v Egyptě, kde měli plné stoly jídla a na útlak svého otroctví zapomínali. Tehdy Bůh učinil zázrak, když seslal na svůj lid křepelky a chléb z nebe – Manu. K Maně dostali pokyny a Bůh zavedl sedmý den, jako duchovní den odpočínutí zasvěcený Bohu. ([Exodus 16 kapitola](#)) Mana byla darem z nebe a vyskytovala se v pustině po čtyřicet let, než došel Izrael do Kanaánu pod vedením Jozua.

Boží lid zažil první boj, když byl napaden Amalekem. Tehdy Mojžíš poslal poprvé Jozua, aby za lid bojoval se svými muži a sám Mojžíš se podílel na průběhu bitvy tím, že na nařízení Boha musel uchopit svou hůl a držet ji pozvednutou, protože pokud by ji položil, vítězil Amalek se svým vojskem. Mojžíši pomáhal Áron a Chúr, kteří ho podpírali celý den, dokud Jozue nevítezil. Takto došlo k propojení moci Boha se svým lidem.

Další zajímavostí je rozdělení kompetencí v rámci vedení a rozsuzování v Božím lidu. Na popud Jitra, tchána Mojžíše, byl poprvé zaveden systém řízení a rozsuzování problémů a záležitostí lidu ([Exodus 18 kapitola](#)). Na samotného Mojžíše, to bylo příliš velké sousto uhlídat vše kolem dění ve společnosti. Vytvořil tak strukturu řízení a vážné věci řešil sám osobně. Vidíme zde, jak se od vyjití z Egypta postupně utvářela společnost Božího lidu se svými prvními tradicemi jako byly oslavy Pesach, svátek stánků s nekvašenými chleby, zavedení sabatu, zázračná Mana, zavedení struktury vedení prostřednictvím hlavy a starších z lidu, první vítězný boj pod vedením Jozua a to je ještě před námi hlavní událost, kterou je desatero přikázání a vstoupení do smluvního vztahu s Bohem Jehovah.

Stalo se tak po třech měsících putování pustinou, když se lid usadil v poušti Sinaj u stejnojmenné hory Sinaj.

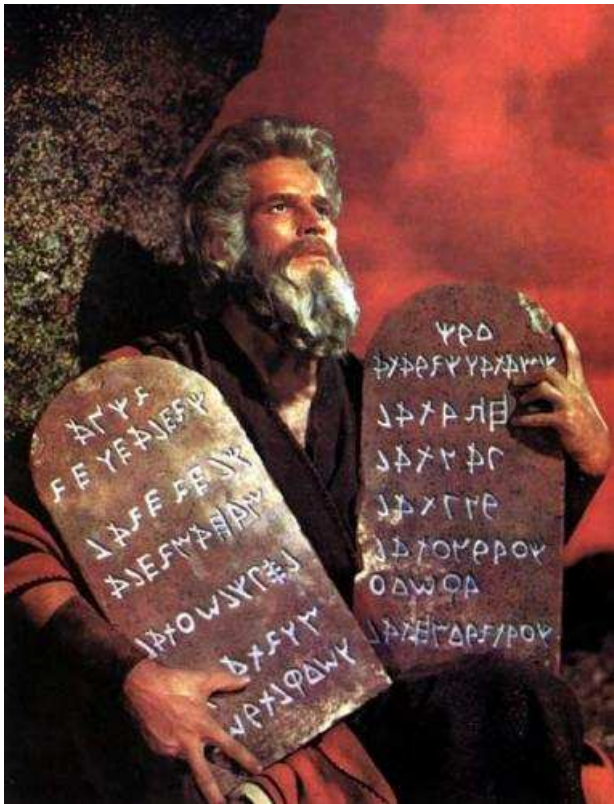


**Exodus 19:5 a nyní, budete-li vpravdě poslouchat na můj hlas a zachovávat mou smlouvu, pak se mi stanete zvláštním pokladem nade všechny národnosti, neboť celá země patří mně,6ale vy mi budete královstvím kněží a svatým národem. Toto jsou slova, jež budeš vyslovovat k Izraelovým dětem.7A Mojžíš přišel a povolal starší lidu a předložil jim všechny tyto věci, jež mu Jehova rozkázal,8a všechen lid spolu odpověděl, i řekli: Vše, co Jehova promluvil, budeme činit. A Mojžíš slova lidu přinesl k Jehovovi zpět.**

Celý Boží lid se musel obřadně očistit, vyprat své oděvy a dodržovat pokyny ohledně přiblížení se k hoře k její pevně stanovené hranici. **Bůh začal dávat jasně najevo, že je svatým Bohem a nic nečistého nemá k němu přístup.** Vše muselo proběhnout podle Božích pokynů jinak hrozil trest nejvyšší. Přistoupit blíže k hoře bylo povoleno až po zaznění signálu z rohu. Po důkladné přípravě a posvěcení lidu promluvil Bůh přímo k lidu. Celá scéna vyvolává posvátnou bázeň, hora se třese, je slyšet polnice, z hory vychází dým a vše zahaluje oblak ve kterém je přítomen Bůh Jehovah. ([Exodus 19 kapitola](#))

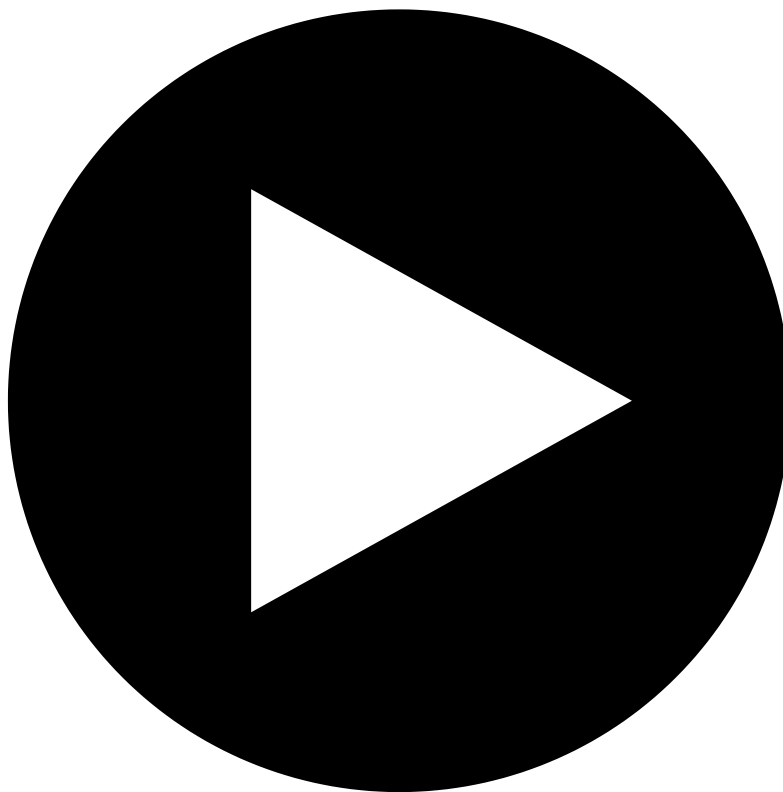
Pak Bůh poprvé pronáší znění desatera, skrze Mojžíše svému lidu. Lid prosí Mojžíše, aby mluvil on, báli se Boha a jeho projevů. **Zapamatujme si, že poprvé desatero přikázání najdeme v písmu v knize Exodus ve 20 kapitole.** V následujících kapitolách dostává Boží lid ustanovení, pokyny, zásady a způsoby chování, uspořádání mnoha záležitostí souvisejících se soužitím rodin a rodů, soudní ustanovení a útočištná města, majetkové vyrovnání, ustanovení ohledně otroků, obřadní ustanovení, odsouzení a odstranění čarodějnictví, zachování práv pro sirotky a vdovy, ustanovení ohledně zemědělské činnosti, hygienické předpisy, atd. Každá oblast života byla zohledněna a ustanovení byla ve prospěch lidu jak v oblastech duchovních, tak také majetkových, sociálních, hygienických a soudních. Boží svátost se zde promítla

v každé činnosti Božího lidu a ten se odlišoval od okolních národů naprosto ve všem. Národ uzavřel s Bohem smlouvu a vzhledem k tomu, že právo a spravedlnost bylo zjemněno milosrdenstvím a láskou, mohl Boží lid žít ve společnosti, která zohledňovala jejich vzájemné nedokonalosti. Hřích byl desaterem jasně pojmenován a dodnes je desatero největším zákonem jaké kdy lidstvo obdrželo. Jeho dodržováním by byl na zemi ráj již dnes.



Smutný příběh, kdy Izraelité, když byl Mojžíš pro kamenné tabulky s desaterem na hoře Sinaj, si postavili zlaté tele je jen dokladem lidské nedokonalosti a nepochopitelné arogance některých jedinců, kteří za tento čin zaplatili svými životy. To je smutná kaňka na pozadí významných událostí, které se staly pro nás velkým varováním. **Modl řství je smrtelným hříchem.** Dnes můžeme spadnout do osidel modlářství tím, že ztratíme ze zřetele duchovní založení v našich životech a vystavíme na piedestál tělesné zájmy. Tělesnost pak plodí hřích. Nyní v čase konce je potřebné více, než kdy dříve, pěstovat v sobě duchovního člověka, abychom skrze tělesnost neobdrželi porušenost. Je to velmi náročné vzhledem k rozmanitosti zábavy všeho druhu. Každá zkaženost a špatnost je dostupná i malým dětem. Lidstvo ztratilo povědomí o morálce a úctě k autoritám. To plodí špatnost a nenávisť už i mezi malými dětmi. Společnost je zkažená, myšlení lidí je silně pod vlivem démonského neoliberalismu. Všichni si procházíme džunglí bezbožností, kterým tento svět je. Ztráta hodnot, morálky, cti, bezzákonost, otupělost, bezuzdnost, neposlušnost jsou projevem této doby. Udržujme svazky a pokoj mezi sebou bratři a sestry, podpírejte se, pomáhejte tam, kde můžeme, povzbuzujte svého ducha, abychom vytrvali až do konce.

Dokument: Přechod přes Rudé moře



### Přechod přes Rudé moře CZ

<https://youtube.com/watch?v=fvLm1dRJ8bk>



# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Kristus, Boží syn. Jehovah Bůh je svatý. 7.část

October 15, 2023

Rubriky: Uncategorized, Vše



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – [Boží syn, svatí a my](#)

**Jehošua Kristus je svým významem největším z lidí, kteří kdy ovlivnili běh lidských dějin.**

**Přesto je velká skupina lidí, kteří nevěří, že by Kristus existoval.**

**Je Kristus reálnou postavou dějin?**

**Jaký měl Kristus vztah k Božímu slovu?**

Zamysleme se. V době, kdy Bůh rozhodl, že pošle svého syna na zem, žili lidé v jednoduchém prostředí. Neexistovala elektrická energie pohánějící různé systémy od osvětlení pouličních lamp, přes pohánění strojů, knihtisku, počítačových systémů s digitálním uložením dat, propojených sítí počítačů po celé zemi.

Když zapadlo slunce, byla prostě tma, jediný zdroj světla byly olejové lampy, svíce a louče. Každý si je považoval, protože nebylo prostředků nazbyt, lidé šetřili, aby pokryli své náklady na rodinu. Psalo se na papyrus, pergamen, na kůži zvířat, svaté knihy byly pouze v synagógách a u učenců své doby, pod dohledem. Prostý lid neměl Bibli, ani žádné jiné spisy, knihy neexistovaly. Informace se šířily nejčastěji ústním podáním a těch, kteří uměli číst a psát nebylo mnoho. Bůh právě do této doby pogramotných lidí, daleko před technickou revolucí, poslal svého syna, aby vykonal největší duchovní změnu, jaká byla v té době vůbec myslitelná. V době Kristově byli téměř všichni lidé věřící, existoval sociální tlak na poctivost, lidé nechtěli přijít o dobré jméno. Nedaly se tak snadno jako dnes falšovat záznamy, ani k tomu nebyl důvod vzhledem ke gramotnosti lidí a nedostupnosti prostředků k uchování psaného slova. Nebyl denní tisk, noviny, život běžel ze dne na den.

Kristus změnil běh věcí, přinesl Boží poselství, hlásal potřebu křtu, pokání, obrácení ze starých náboženských zvyklostí podporovaných farizeji, do nového systému Božího synovství a pravdy. Hlásal odpuštění hříchů, nutnost přijetí Krista, jako Božího syna. Podmínka uznání Krista, jako Božího syna byla dána přímo Bohem a několikrát také potvrzena jeho vlastním hlasem. Řekl, „naslouchejte mu ve všem“. Boží syn, svou moudrostí předčil všechny lidi, které potkal. Byl Božím obrazem svého Otce a našim příkladem k následování.

Kristus byl výjimečný, a jeho skutečnou existenci zapsali mnozí jeho současníci i jejich následovníci, a to z řad pohanů, židů i „křesťanů“! Pojdme si připomenout svědectví lidí, kteří v době rozmachu Kristova učení žili, nebo o jeho životě svědčili.

## Svědectví z řad židů

**Josef Flávius** (37-100 n.l.), židovský historik.

*„V té době vystoupil Ježíš, moudrý to člověk, pokud ho vůbec lze nazvat člověkem. Byl totiž původcem zázračných skutků, učitelem těch lidí, kteří rádi přijímají pravdu. Tak si získal mnoho židů a pohanů. Kristem byl tento. A když ho k naléhání našich předních mužů smrti kříže potrestal Pilát, dále se ho drželi ti, kteří ho milovali. Zjevil se jim totiž třetího dne opět živý, jako božští proroci toto a tisíce jiných zázračných věcí o něm byly předpověděly. Dodnes nezaniklo pokolení těch, kteří se podle něj jmenují křesťany...“* (Židovské starožitnosti, XVIII. 3.3. Toto dílo vzniklo mezi r. 93 – 94 po Kr. a skutečnost Fláviových slov o Jehošuoovi potvrdila mimo jiné i Jeroným a Eusebius ).

Jistý devadesátiletý **židovský rabín Chvolson** takto obhájí existenci Krista Pána. Podle něj je nejstarší zprávou o Kristu v židovství spor Gamaliela II. se sestrou o dědictví po otci, který byl pro vzpouru popraven. Celý spor se odehrál v roce 71. Soudcem v této sporné věci byl křesťan, který chtěl rozzlobené strany usmířit. Oni však na shodu neslyšeli, neboť to prý jejich zákon nedovoluje. Na to jim soudce odpověděl, že zákon Mojžíšův byl zrušen a na jeho místo nastoupilo evangelium. Avšak slavný rabín Gamaliel se odvolal na slova Pána Ježíše z evangelia podle Matouše: *„Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.“* (Mt 5:17)

Mohli bychom ještě uvést sbírku židovských náboženských předpisů – **Talmud** . Doba vzniku některých jeho částí se klade od 2. – 5. stol. po Kr. Přestože tato sbírka velmi urážlivě a hanlivě píše o Jehošuoovi,

přece i to je důkaz, že Židé o Kristu slyšeli, mnozí ho viděli, a tak nás utvrzují v našem přesvědčení, že Kristus existoval.

## Svědectví z řad pohanů

List **Publia Lentulla**, velitele fénické legie v Palestině, římskému císaři, Tibériovi (†37 po Kr.)

*„Bud' pozdraven, císaři Tiberiu, od Publia Lentulla! Objevil se zde člověk, který, jak se zdá, je držitelem mimořádné moci. Lidé ho nazývají velkým prorokem. Jeho přívrženci ho nazývají synem Božím a jeho jméno je Jehošua Kristus. Skutečně každý den lze slyšet podivuhodné věci o tomto Jehošuuvi. Jednou křísí mrtvé, jindy uzdravuje nemocné a celý Jeruzalém ho obdivuje pro jeho neobyčejné učení. Jeho vzezření: majestátní tvář vyzařující půvab, takže všechny, kteří se na něj dívají, proniká láska a současně i bázeň...*

*... Svými rysy, bleděmodrýma očima a zlatými vlasy, podobá se své matce, která je nejkrásnějším a nejpůvabnějším zjevem, jaký tam lze vidět. Jeho řeč je rozhodná, vážná, čistá a nelze jej napadnout. Je nejčistším výrazem ctnosti, a přitom svědčí o takové moudrosti, že převyší i největší spisovatele a vědce. V kázání je přísný, při vyučování něžný, láskyplný a neodolatelný. Chodí bosý a holohlavý. Zdaleka se mu posmívají, ale v jeho blízkosti se před ním chvějí. Ještě nikdo ho neviděl smát se, ale spíš plakat. Ti, se kterými se stýká, jsou dobří a zdraví. Při tom všem mě zlí lidé stále obtěžují, abych ho před tebou, veličenstvo, obžaloval, neboť jeho učení – podle jejich názoru – škodí tvé vážnosti, protože hlásá, že král i jeho poddaní jsou si před Bohem rovni. Očekávám tvůj rozkaz v této věci, abych ho mohl ihned provést. Bud' zdravý! PUBLIUS LENTULLUS“*

(List objevil francouzský vědec d. Antugny.)

**Tacitus** (58–117), římský dějepisec. Pod titulem „*Annales*“ (Letopisy) kolem r. 115–117 po Kr. zpracoval dějiny římského císaře Tibérie, Kaligulu, Klaudia a Nerona. Vypráví tedy o událostech v r. 14 – 68 po Kr. O svalení Neronovy viny za požár Říma na křesťany píše:

*„Aby tuto pověst Nero potlačil, jak viníky udával a nejvybranějšími muky trestal ty, kteří pro své hanobné skutky od lidu nenávidění a křesťany nazýváni byli. Původce tohoto jména byl za panování Tibérie od místodržitele Pontia Piláta popraven...“* (Annales, XV. 44) **Suetonius** (70 – 121) Za císaře Trajána byl vysokým státním úředníkem, za Hadriána císařským kabinetním sekretářem a také dějepiscem prvních 12 císařů. Při psaní životopisu císaře Klaudia říká, že Klaudius: *„Židy pro Krista stále se bouřících vyhnal z Říma.“* (Vita Claudii, c. 25)

## Svědectví Kristových následovníků

Logicky je zde záznam nejobsáhlejší. O Jehošuuvi podává zprávu 27 spisů Nového zákona (NZ), psaných očitými svědky Kristova života nebo jejich žáky a jejich průvodců apoštolů. Dělíme je na historické knihy: 4 evangelia: podle sv. Matouše, sv. Marka, sv. Lukáše, sv. Jana a Skutky apoštolské. Poučné knihy: 14 listů sv. Pavla, 2 listy sv. Petra, 3 listy sv. Jana, jeden Jakubův a Judy. Jediná v podstatě prorocká kniha NZ je Apokalypsa nebo Zjevení sv. Jana. Kromě nich o Jehošuuvi a Jeho učení psali i pozdější následovníci a zapisovatelé. Mezi jejich díla řadíme například. Učení Dvanácti apoštolů (Didaché) z r. 90, dopis Barnabášů

z r. 100 po Kr., Dopisy Klimenta Římského (†97) ze stejné doby, 7 listů Ignáce Antiochijského (†107), spisy Polykarpa (†155), Justina, Ireneje, Origena, Tertuliána, Cypriána a pod.

### **Odkud víme, že to, co bylo napsáno v originále, se neztratilo a nebylo tam přidáno něco jiného, o čem se dnes píše v Bibli?**

Přestože se nám původy Nového zákona nezachovaly, máme v současnosti mnoho důkazů, které potvrzují jejich pravdivost a jednotnost s dnešním biblickým textem. NZ byl totiž ručně opisován na tzv. **rukopisy**, které byly psány na papyrus, pergamen a zvířecí kůži.

Podle údajů z roku 1985 bylo zachováno 88 rukopisů (kodexů), napsaných na papyrech; na pergamenu bylo napsáno 274 majuskulových (s velkými písmeny, bez mezer a interpunkce) a 2795 minuskulových (s malými písmeny) kodexů a kolem 2200 lekcionářů. Nejčastěji se popisovala evangelia a Pavlovy dopisy. Čtyři velké kodexy – (knižní sbírky biblických spisů) jako: **Sinajský** (ze 4.stol.), **Vatikánský** (ze 4.stol.), **Alexandrijský** (z 5.stol.), a **Efrémů** (z 5.stol.) obsahovaly původně celou Bibli, ale jen v Sinajském kodexu se zachoval celý Nový zákon a ve Vatikánském jeho velká část.

Kromě těchto jsou i kodexy novozákonní – jako Bezů Kodex z Cambridge ze 6. stol. Dalšími ještě staršími sbírkami textů jsou např. **nepatrný rukopis Nového zákona**, který objevily dvě anglické ženy, L. Smithová a Gibsonová v klášteře sv. Kateřiny na hoře Sinaj. Starým překladem Nového zákona je i syrský překlad **Pešitho**, který pochází ze 3. stol. po Kr. Kromě toho ve 2. stol. po Kristu napsal Syřan Tacián pro své krajany tzv. **Harmonii evangelii** (tj. chronologické uspořádání evangelních zpráv), která se nám zachovala v překladech. Má název **Diatessaron** (gr. „evangelium ze čtyř“). Potom máme dva překlady Nového zákona z Egypta: tzv. **Sahidický překlad** pro Horní Egypt a **Koptický překlad** pro Dolní Egypt. Oba pocházejí z řeckých rukopisů ze 3. a 2. století po Kr. A konečně zde je i prastarý latinský překlad NZ, tzv. **Itala**, která již ve 2. století byla rozšířena v Římě, v severní Itálii, v jižní Francii a v severní Africe. Mezi starší latinský seznam knih NZ se považuje i **Muratoriho kánon** . kolem r. 200. Z vědeckého pohledu je důležité, že pravdivost různých rukopisů dokazuje i archeologie. Např. ve 20. století byly objeveny papyrové rukopisy, jako např. **Rylandův papyrus** z roku 130 n.l., **Papyrus Chester Beatty** z roku 155 n.l., a **Bodnerův papyrus II** z roku 200 n.l.

Nejstarší zmíněný rukopis Johna Rylandsona, obsahující text z Janova evangelia 18 kapitoly ukazuje na fakt, že když rukopis pochází z roku kolem 130 n.l., tak originál musí být starší, tedy zpráva se shoduje s Janovým evangeliem psaným o několik desetiletí dříve.

### **A teď důležité:**

#### **Kdybychom všechny překlady porovnali, dozvěděli bychom se, že se obsahově shodují s dnešním textem Nového zákona!**

Vyvstává však i další otázka: „Dobře, ale ještě se nepohybujeme časově v době apoštolské, dělí nás od ní přes 100 let, zda-li se za tu dobu nemohlo něco porušit nebo dodat do NZ nějaké změněné učení?“

Odpověď je jednoduchá: krátce před koncem apoštolské doby (r. 100) a i po ní žilo mnoho následovníků Krista. Všichni ve svých dílech a listech uvádějí výroky z Nového zákona. Když všechny jejich citáty posbíráme a uspořádáme, můžeme z nich sestavit téměř celý Nový zákon.

Příklad: **Mučedník Justin** (†165) v letech 120 – 140 po Kr. procestoval Asii a Evropu. Tvrdí, že na těchto cestách všude našel Nový zákon. A že to bylo totéž Písmo, jaké máme i my, vidět z jeho obsahu. Justin z něj cituje a vypráví: o vtělení a podivném narození Jehošuy, o hvězdě mudrců, o Janu Křtiteli a křtu

Kristově, o uzdravování nemocných, o sporech s farizeji, o utrpení, zmrtevýchvstání a nanebevstoupení Pána Jehošuy. Z toho je vidět, že Justin znal současná evangelia. Nebo **Irené**, v roce 180 se stal Lyonským biskupem. Ve svých dílech cituje asi 469 citátů z Nového zákona. Irené byl žákem Polykarpa a ten zase žákům sv. apoštola Jana. Proto je jisté, že tento horlivý biskup by nedovolil, aby do evangelií bylo vsunuto něco, co by odporovalo tehdejšímu, ale i současnému učení.

Podívejme se znovu na sborové spisovatele. Zmíněné dílo Didaché, napsané kolem r. 90 používá citáty z evangelia sv. Matouše, sv. Marka i Lukáše. Papiáš z Hieropoly, kolem r. 120 napsal spis „*Vysvětlení výroků Páně*“. Zachovalo se nám jen ve zlomcích, ale i z těch zlomků víme, že Papiáš znal obsah našich evangelií. **Z toho je zřejmé, že křesťané krátce po roce 100 po Kr. znali evangelia, která jsou totožná se současnými našimi evangelií.** Ale nebylo to jen po roce 100, ale ještě dříve! Vždyť evangelium sv. Matouše je 3-4 krát citováno v listu Klimenta Římského Korinťanům. Potom 3-4 krát v listu Barnabášově, šest krát v listu Polykarpa, 7-8 krát v listech Ignáce Antiochijského. Tedy tito spisovatelé znali evangelium sv. Matouše. Mimo to, věrohodnost a pravdivost Písma dosvědčují i knihy Starého zákona, které na více místech prorokují o příchodu Mesiáše a Božího Syna, Pána Jehošuy. Kromě toho celkovou neporušenost textu SZ knih dosvědčil i nález **svitků** (1946) blízko Mrtvého moře (tzv. **Kumránské svitky**). Mezi nimi se nacházely totiž všechny knihy SZ, kromě knihy Ester. **Jejich datování je přibližně o celých 1000 let blíže originálu než kopie, ze kterých čerpaly dosavadní Bible!** Povzbudivé je, že jsou téměř shodné a obsahují jen zanedbatelné rozdíly (např. různé výslovnosti). Příklad: Svitok Knihy proroka Izaiáše (**1QIs<sup>a</sup>**), který se našel v jeskyni č.1 potvrdil neobvyklou přesnost s dosud známým hebrejským textem z rukopisů 9. a 10. stol. po Kr. Pokud **1QIs<sup>a</sup>** vznikl někdy mezi r. 125 – 100 př. Kr., je pozoruhodné, že i po 1000 letech si zachoval shodnost ve souhláskách se středověkými rukopisy!

O pravdivé historické hodnotě evangelií svědčí ještě jeden fakt. V evangeliích jsou zeměpisné údaje, popisy měst, paláců, bran, jezer, řek a tyto poukazují na dobu ještě před zničením Jeruzalémského chrámu a jeho okolí z roku 70. Jsou v nich podrobně popsána města a vesnice, které v židovských válkách (66 do r.70) zcela zanikly. Z toho je jasné, že pisatelé zvláště 3 synoptických evangelií (Mt, Mk, Lk) museli psát evangelia ještě před rokem. 70 – tedy v době apoštolů. Proto jeden přední biblický archeolog, W. Albright, jednou napsal: „Dnes už s jistotou smíme říci, že neexistuje žádný důkaz, který by mohl být považován za doklad, že kterákoli kniha Nového zákona vznikla po r. 80 n.l, tedy o celé dvě generace dříve (130 až 150), než udávají radikálnější kritici Nového zákona.“

## Shrnutí

Je mnoho dokladů ze zdrojů věřících, ale i pohanských o existenci Krista, mesiáše, který dostal od Otce jméno Jehošua (význam: Jehova zachraňuje). Historické, vědecké a logické závěry nás vedou k posílení naší víry v Boží svatou osobnost Jehovaha syna. Boží svátost se promítnula ve skutcích jeho syna, kdy Kristus mohl prohlásit, že kdo viděl Jeho (Krista), viděl Otce. Kristus je Božím obrazem, je jako odraz v zrcadle, abychom si uměli představit osobu našeho nebeského Otce, kterého vidět nemůžeme. Jen svatí, povolání k nebeskému životu uzří Boha, jako nejvyšší možný dar, jaký si lze představit.

## Jehošua (hanlivě nazván Jesus/ Ježíš) je opravdu tím, za koho se vydával:

– naplnil stovky proroctví ze Starého zákona o Mesiáši, Božím Synu, který svou smrtí vykoupil celý svět z područí hříchu, satana a smrti

– „Tak je psáno, že Mesiáš bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu se bude všem

národům, počínaje od Jeruzaléma, hlásat pokání na odpuštění hříchů.“ (Jehošuaova slova apoštolům po vzkříšení, evangelium Lukáše 24:24)

– své Boží zmocnění a poslání od Otce dokazoval, že konal zázraky, léčil a křísil z moci Ducha svatého

– měl moc nad duchovní říší – „Když se setmělo, přinesli k němu mnohé posedlé zlými duchy a on slovem vyháněl duchy a uzdravoval všechny nemocné“ (Evangelium podle Matouše 8:16)

– moudrost prokázal svým vyučováním, byl nejlepším učitelem, používal podobenství, jako účinnou metodu k vysvětlení Božích věcí na základě situací z běžného života. Jeho kázání na hoře považují mnozí učitelé slova za nejpoučňavší a obsahově nejkvalitnější sdělení všech dob

– Kristův rodokmen nám ukazuje, že pro Boha je původ velmi důležitý. Dbal o to, aby se narodil správným rodičům. Všichni, kdo se přímo podíleli na výchově Božího syna, byli shledáni Bohem jako spravedliví. Oba rodiče pocházeli z Davidova rodu z kmene Juda. Matka Marie prošla Božím výběrem, jako požehnaná mezi všemi ženami. Byli čistí, bezúhonní, bez vady. I příbuzní a rodiče Jana Křtitele Alžběta a Zecharjáš, byli bezúhonnými, spravedlivými lidmi, jak o nich píše Lukáš, dokonce pocházeli rodově z Áronových předků tj, z kmene Levitů. Proto Jan Křtitel byl vybrán jako ten, který připravil Kristu cestu, jako potomek Levitských kněží a syn významného kněze.



### Zdroje:

Klimak, A. Kristus a dnešní člověk . Trnava: Spolek svatého Vojtěcha, 1934.

McDowell, J. Více než tesař . Praha: Advent, 1990.

Písmo svatého Starého a Nového zákona . Trnava: Spolek svatého Vojtěcha, 1996.

Mečiar, K. Životy Vítězů 4 . Bratislava: Paprsek, 2006.

<https://www.spolocnostsbm.com/> (upraveno)

To, co jsme si nyní přečetli vede k posílení naší víry, že nevěříme v přelud, či lidskou fantazii vytvořenou postavu, ale v reálnou osobu Božího syna, který dodnes, dle svého slibu, působí na každého, kdo ho chce poznat. Poznání syna vede přes Jeho Otce, Boha Jehovah. Bůh v nás působí duchovní růst a rozhoduje, koho za synem pošle. Boha nemůžeme obejít, kdo to udělá, stává se činitelem bezzákonnosti, protože

porušuje první přikázání. Uctívání patří výhradně Bohu, až to pochopíme a přijmeme, pošle nás Otec za synem a staneme se učedníky a napodobiteli Krista. Kristus nám zanechal vzor, jak máme přistupovat k duchovním odpovědnostem. Stejně jako On, máme i my milovat jeho Otce Jehovah Boha. Důležité je o tom nepochybovat, abychom mohli být vyslyšeni v modlitbách a Bůh mohl konat v nás své dílo.

Vzpomeňme si na Zecharjáše, když zapochyboval před andělem Gabrielem, že jeho neplodná žena porodí syna, oněměl a oslepl do doby, než se mu syn narodil. Lukáš pak napsal, že u Boha není nic nemožné. I malá pochybnost vůči Božímu uspořádání a Duchu svatému tj. moci od Boha, může vést k tomu, že nebudeme vyslyšeni. V tomto je nutné mít posvátnou úctu a věřit, že Bůh existuje a stává se dárce odměny těm, kteří v něj věří.

### Jak se Kristus stavěl ke svatým spisům?

Na rozdíl od mnohých kritiků písma nestal se nikdy kritikem svatého písma. Nikdy písmo nezlehčoval, ani je neopravoval, nekritizoval, naopak kritizoval ty, kdo písmo překrucovali, používali k mocenským účelům. Nebyl s písmem v rozporu, ve všem, co vyučoval, používal velmi často výroky proroků, králů a vůdců izraelského národa, nestavěl se nad autoritu písma, protože by šel nad to, co je psáno z moci Ducha. Kristus bral písmo vždy jako autoritu, neměl tendenci dávat přílepký, jako farizeové.

Jak prohlásil Louis Gaussen: „Bez obav můžeme říci: slyšíme-li Syna Božího citovat Písmo, vše je podle našeho názoru řečeno na základě božské inspirace – nepotřebujeme žádné další svědectví. Všechna prohlášení Bible jsou bezpochyby božská stejnou měrou; ale následující příklad Spasitele světa nám tuto otázku nade vše potvrdil. Tento důkaz nevyžaduje ani dlouhé, ani učené výzkumy; stejně dobře mu porozumí dítě i doktor. Pokud by tedy vaši duši přepadla nějaká pochybnost, dívejte se na Písmo Jeho očima!“<sup>1</sup>

1. On znal důkladně Písmo, dokonce i jednotlivá slova a slovesné časy. Zjevně si buď pamatoval velké části nebo to věděl instinktivně: [Jan 7:15](#).<sup>2</sup>
2. On věřil každému slovu Písma. Všechna proroctví o Něm se naplnila<sup>3</sup> a On věděl předem, že se naplní.<sup>4</sup>
3. On věřil, že Starý zákon je historický fakt. To je zcela jasné, i když od samého Stvoření (srov. [Genesis 2:24](#) a [Matouš 19:4, 5](#)) bylo mnohé z toho, čemu věřil, pod palbou kritiků s tím, že jde o pouhou fikci.

### Zde je několik příkladů historických skutečností:

1. [Lukáš 11:51](#) – Ábel byl skutečný člověk
2. [Matouš 24:37-39](#) – Noe a Potopa ([Lukáš 17:26, 27](#))
3. [Jan 8:56-58](#) – Abraham
4. [Matouš 10:15](#); 11:23, 24 ([Lukáš 10:12](#)) – Sodoma a Gomora
5. [Lukáš 17:28-32](#) – Lot (a jeho žena!)
6. [Matouš 8:11](#) – Izák a Jákob ([Lukáš 13:28](#))
7. [Jan 6:31, 49, 58](#) – Manna
8. [Jan 3:14](#) – Had
9. [Matouš 12:39-41](#) – Jonáš (v. 42 – Sába, dnešní Jemen či Etiopie)
10. [Matouš 24:15](#) – Daniel a Izajáš

4. Věřil, že biblické knihy napsali lidé, kteří nesli jejich jména:

- Mojžíš napsal Pentateuch (Tóru): [Matouš 19:7, 8](#); [Marek 7:10](#), 12:26 („Knihy Mojžíšovy“ – Tóra); [Lukáš 5:14](#); 16:29,31; 24:27, 44 („Kristův kánon“); [Jan 1:17](#); 5:45,46; 7:19; („Zákon byl dán Mojžíšem; Milost a Pravda přišly skrze Jehošuu Krista.)<sup>5</sup>
- Izajáš napsal „obě“ z citací Izajáše: [Marek 7:6–13](#); [Jan 12:37–41](#)

**Poznámka:** Liberálové tvrdí, že [Izajáš 40–66](#) byl napsán až po pádu Jeruzaléma jiným pisatelem, jehož nazývají „Deutero-Isaiah“. Avšak jediným skutečným „důvodem“ pro toto tvrzení je neochota přiznat, že přímým datováním by předvídané proroctví bylo možné – jenže liberálové *a priori* prohlásili, že poznat budoucnost je nemožné (jakožto i zázraky obecně). Proto podle nich musely být tyto části napsány až po těch událostech. V textu samotném však není nic, co by naznačovalo jiného autora. Dokonce i Izajáš ze svitků od Mrtvého moře ve skutečnosti vykazuje bezproblémovou jednotnost. Ale jak řekl Dr Livingstone, teorie deutero-Isaiah prostě není cestou pro nikoho, kdo se nazývá následovníkem Krista, protože Jehošua potvrdil jednotnost Izajáše.

- Jonáš napsal knihu Jonáš: [Matouš 12:39–41](#)
- Daniel napsal knihu Daniel: [Matouš 24:15](#)

5. Jehošua věřil, že Starý zákon byl vyřčen samotným Bohem nebo napsán inspirací Ducha svatého, i když pero drželi lidé: [Matouš 19:4, 5](#); 22:31, 32, 43; [Marek 12:26](#); [Lukáš 20:37](#).

6. Věřil, že Písmo je mocnější než Jeho zázraky: [Lukáš 16:29, 31](#).

7. Ve skutečnosti citoval Písmo i při svržení Satana! SZ byl rozhodující v každém sporu Písma: [Matouš 4](#); [Lukáš 16:29, 31](#).

8. Citoval Písmo jako základ pro své vlastní učení. Jeho etika byla stejná jako to, co nacházíme již zapsané v Písmu: [Matouš 7:12](#); 19:18, 19; 22:40; [Marek 7:9, 13](#); 10:19; 12:24, 29–31; [Lukáš 18:20](#).

9. Varoval před nahrazováním Písma něčím jiným nebo přidáním či odebráním. Židovští vůdci v Jeho době přidávali své ústní tradice: [Matouš 5:17](#); 15:1–9; 22:29; (srov. 5:43, 44); [Marek 7:1–12](#).

10. On bude v poslední den soudit všechny lidi jako Mesiáš a Král na základě svého neomylného Slova, jehož sepsáním pověřil omylné lidi, avšak vedené neomylným Duchem svatým: [Matouš 25:31](#); [Jan 5:22, 27](#); 12:48; [Římanům 2:16](#).

11. Učinil ustanovení pro Nový zákon (*B'rit Hadashah*) tím, že poslal Ducha svatého (*Ruach HaKodesh*). Musíme si také všimnout, že **On sám nikdy nenapsal jediné slovo Písma**, ačkoli On sám je Božím Slovem. Slova apoštolů měla stejnou autoritu jako ta Kristova: [Matouš 10:14, 15](#); [Lukáš 10:16](#); [Jan 13:20](#); 14:22; 15:26, 27; 16:12–14.

12. On nejenže nic neměl proti pozornosti, kterou lidé věnovali Bibli (některými odsuzovaná jako „bibliomanie“), ale také je plísnil pro jejich neznalost: [Matouš 22:29](#); [Marek 12:24](#).

13. Avšak Jehošua Písmo neuctíval: On ho ctil – i přesto, že ho napsali lidé.

Výše uvedené neponechává žádný prostor k jinému závěru, než že náš Pán Jehošua Kristus považoval kánon Písma za Boží Slovo, napsané rukou lidí.

Ačkoli někteří náboženští vůdci prohlašují, že Písmo přijímají jako „Boží slovo“, jejich skrytý pohled na „Boží inspiraci“ tuto skutečnost popírá. Věří totiž a také učí, že Písmo je do značné míry jen lidským

slovem. Mnohé z jejich výroků jsou v zásadním rozporu s výroky Krista. Pokud jde o autoritu, inspiraci a spolehlivost Písma, docházíme z důkazů v jejich knihách k závěru, že někteří křesťanští vůdci stojí proti Kristu.

## A teď to nejdůležitější.

### Jehošua Kristus se podřizoval Písmu

**Jehošua byl poslušný Slovu Božím, nikoli lidskému.** On se mu poddal. Pokud by byl názor některých vůdců na inspiraci Písma pravdivý, pak byl Jehošua podřízen bludnému, náhodně „zplácanému slovu člověka“. Tím by tedy byl Boží syn podřízen vůli člověka, nikoli vůli Boží.

Nicméně Jehošua se ve všech detailech Svého díla vykoupení podřídil Písmu jako Božím Slovu. On se mu poddal. Bylo Jeho autoritou, pravidlem, podle kterého žil. Přišel, aby činil vůli Boží, ne svou vlastní, a ne lidskou. Všimněte si, že celý svůj život dělal vše podle toho, jak to bylo psáno – jako by to přímo přikázal Bůh. Naplnil starozákonní proroctví o Sobě. Tyto pasáže se nacházejí v celém Starém zákoně. Zde uvádíme jen některé z citovaných v Novém zákoně: [Matouš 11:10](#); 26:24, 53–56; [Marek 9:12, 13](#); [Lukáš 4:17–21](#); 18:31–33; 22:37; 24:44–47.

On sám *je* Slovem Božím. Všechna slova z Jeho úst byla Slovem Božím. ([Jan 3:34](#)). Kdyby chtěl, mohl napsat nový soubor pravidel a ta by jistě byla Slovem Božím. Ale neudělal to. On se bez pochybování řídil již tehdy lidmi napsanou Biblií.

A to je rozumné i pro každého věřícího. Kéž všichni, kdo toto čtou, přijmou Jehošuuův postoj a stanou se podřízenými *jak Bohu, tak* Jemu jako Živému Slovu a Bibli jako spolehlivému, psanému Slovu Božím.

Písmo svaté ... ti dokáže dát moudrost ke spasení (hebrejsky *Jehoshua*) skrze víru v Krista Jehošuu (hebrejsky *Jehoshua HaMashiach*). Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu. – 2. Timoteovi, kapitola 3, verše 15–17.

(Tento článek je úryvkem z diplomové práce Dr. Livingstona s názvem „Kritika knihy Deweyho Beegla s názvem: *Inspirovaná Písma*“. Copyright 2003 David Livingston.)

### Odkazy a poznámky

1. Gausson, L., Plenary *The Inspiration of the Holy Scriptures*, (Chicago: The Bible Inst. Colportage Association, nd). 93.
2. Ježíš nemusí potvrzovat každou pasáž v kánonu, jinak bychom měli celý Starý zákon citovaný v Novém zákoně, což je zbytečné. Potvrzuje toho dost na to, aby nás ujistil o úplném schválení toho všeho, včetně pasáží ze všech knih kromě několika. Ale i tyto byly v Jeho kánonu. Žádný z nich nevyvrátil.
3. Dobré shrnutí splněných proroctví viz: Wenham, JW, *Our Lord's View of the Old Testament*, London: Tyndale Press (1953), str. 23, 24.
4. Viz: [Matouš 26:53–56](#); [Lukáš 24:25–27](#); [Jan 5:39–47](#).

Pentateuch (Tóra) je pouze jedna kniha o pěti částech. Smlouva Velkého krále od znalce SZ Meredith Klinea přesvědčivě prokázala, že byla napsána jednou osobou jako celek. Proto Kristova zmínka o jakékoli její části, jak ji napsal Mojžíš, svědčí o tom že věřil v autorství Mojžíše.

(Převzato z kreation.com , přeložil Pavel Akrman)

Z výše uvedených informací, které jsem si dovolil převzít z dobře zpracované studie, jen dokládají osobnost Božího syna vzhledem k autoritě písma svatého. Boží svátost se přímo promítá do svého syna. Syn bez výhrad poslouchá svého Otce a jak jsem již psal, stává se syn obrazem Božím. Máme-li touhu po pravdě, právu a spravedlnosti, přijímáme Otce i Syna a vstupujeme do nového vztahu jako součást Boží rodiny. Jsme-li součástí rodiny, projevujeme ovoce Božího Ducha, neboť je nám Bohem dán, pochopíme potřebu a hloubku Božího milosrdenství a jako zralé děti svou lásku agape, nepokrytě poskytujeme svým spolu sourozencům. Ruku v ruce s láskou a milosrdenstvím poskytuje útěchu, pochopení a odpuštění druhým.

Dalším, psychologickým důkazem existence Krista je v jeho následovnicích, apoštolech. Kristus si vyvolil dvanáct apoštolů, jeden ho zradil, místo Jidáše byl pak povolán Matěj a jako posledního Jehošua povolal Saula z Tarzu, neboli apoštola Pavla. Když to sečteme, tak zde máme čtrnáct apoštolů, včetně Jidáše. Většina z těchto lidí byli prostí muži, bez nějakého zvláštního vzdělání, snad krom apoštola Pavla. Po Kristově smrti se všichni skryli, aby je nepostihl stejný trest jako jejich Pána. Všichni víme, jak Petr zapřel Krista, měl strach. Bylo to tím, že na apoštoly ještě nepřišel Boží svatý Duch a projevovali se lidsky. Jakmile se apoštolům zjevil Jehošua po svém vzkříšení, situace se změnila. Po letnicích, kdy byl vylit svatý Duch na učedníky i apoštoly, přestali se bát. Dostali moc plynoucí z moci svatého Ducha, jejich odvaha jim pak umožnila nejen opustit úkryt, ale se smělostí kázat o Kristu, pokání a Božích slibech. Otevřela se jim mysl a svou činnost korunovali podrobným zápisem o svých skutcích v podobě spisů, dopisů a proroctví. Boží Duch jim pomáhal organizovat setkání, shromáždil je do sborů, určil strukturu a náplň duchovních osnov. Apoštolové platili za kněze, zvěstovatele evangelií, zakladatele sborů, soudce. A to vše navzdory, pronásledování, zavírání do vězení, zabíjení a společenskému vyloučení. Jaká změna proti ustrašeným, ukrytým lidem, když zůstali sami, opuštění bez Pána. Kdyby se jim Kristus nezjevil, byla by taková smělá reakce? Nebo by vše upadlo v zapomnění? Kristus slíbil, že je neopustí, že jim dá pomocníka svatého Ducha, který jim vše připomene, a tak se i stalo. To byl impuls pro započetí díla, které nemělo do té doby obdoby. Bůh obrátil pozornost z tělesného Izraele na Duchovní. Kristus vystavěl Duchovní chrám z těl svých následovníků.



V úvodu jsme si vysvětlili, do jakého prostředí se narodil Boží syn. Od té doby uteklo hodně vody a svět se naprosto změnil. Přišla technická revoluce, digitalizace, zažili jsme různá politická zřízení, vyzkoušeli jsme si prakticky vše potřebné, abychom si mohli odpovědět na otázku, zda-li je schopen žít člověk bez Boha ku prospěchu všech, a nebo spějeme k vlastní záhubě. Situace ve světě a historie nám ukazují, jak je člověk nestálý. S obyčejným lidem je manipulováno, vůdci světa pracují hlavně ve svůj prospěch a prospěch bohatých a korporací. Ani moderní systémy a digitalizace nepřinesla pro lidstvo pochopení, že bez lásky a milosrdenství lidstvo nepřežije. Lidská povaha je namířena na konzumní způsob života, užívání si, posílení ega, narcismus, bezohlednost, neúcta k autoritám, vše je přesně tak, jak nám předpověděla Bible, viz: [2 Tim 3:1-7](#) Přesně popsali apoštolové dva tisíce let dopředu, jaká bude situace v čase konce, kdy Bůh bude chtít účtovat se všemi na zemi. Do této digitální doby zařadil rozšíření jeho slova Bible do všech jazyků, aby se dílo od dob apoštolů rozšířilo do všech končin světa.

Sociální sítě vytváří vhodné prostředí pro duchovní osvětu, každý, kdo chce poznat Boha a jeho plány se zemí, má možnost, jako nikdy v historii, poznat svého nebeského Otce a učinit potřebné změny ve svém životě, aby byl zapsán do knihy života. Všechny biblické proroctví pro tuto dobu se plní, včetně skrytých, které mnozí bez pomoci Boha neodhalí. Na mapě světa dochází k pohybům, které říkají, že jsme blízko velké změny, kterou chtěli zažít generace věřících před námi. Měli bychom si toho vážit, protože, pokud je Bůh s námi, staneme se patriarchy starého světa, kteří zažijí největší mocenskou změnu předpovězenou jako nové nebe a nová země ve kterých bude přebývat spravedlnost. Psali o tom apoštolové a blížíme se k době, kdy Bůh sešle opět na zem svého svatého Ducha, podobně jako o letnicích v prvním století a začnou se dít neuvěřitelné věci. **Zůstaňme proto bdělí a posvěcujme se. Svět se polarizuje právě v těchto časech. Jsou pouze dva póly, Boží strana a satanova strana, nic mezi tím.**

Život Božího syna Jehošuy Krista by vydal na mnoho stránek psaného slova. Táto kapitola zaměřena na pochopení autentičnosti Božího syna, jako svaté osoby zrozené svatým Jehovah Bohem. Historické skutečnosti a logika nás vždy dovede k závěrům, že tak originální osobnost, jakou Jehošua bezesporu je, by lidská mysl nevyprodukovala. Náš mozek není nastaven na vytvoření něčeho, co nás přesahuje

v moudrosti, lásce, morálce, způsobu myšlení, vyučování a odpuštění. Nikdo z lidí nedosáhl takové kvality, slávy, dopadu na lidstvo, jako Syn Boží. **V Kristu se odráží Boží svátost.**

V druhé části tohoto zamyšlení jsme uvažovali o vztahu Krista ke svatým spisům, k Biblickým záznamům. Právě Jehošua nám potvrzuje pravdivost Božích myšlenek, které sice psali nedokonalí lidé, ale pod vedením dokonalého Božího Ducha. Bůh vždy sděluje skrze lidské syny. I dnes je používá a spoléhá, že je lidé rozpoznají a jejich příspěvky poslouží k formování Božích dětí. Jsme nastaveni k vzájemné spolupráci. Bůh dává lidem různé dary, ne všichni jsou proroci a učitelé a vůbec to nevádí, protože mohou vykonávat i jinou práci, například šířit slovo, připomínat biblické verše a Boží moudrost, posilovat ve víře děti a mladé věřící. Právě výměnou myšlenek byly posilovány první sbory v době apoštolů. Každý něčím přispěl, podle toho, jak to cítil a byl povolán.

A kritici písma? Kdo jim vede mysl? Ďábluovi advokáti? Jsme varováni před přílišným, nezdravým kritickým duchem, ale také před zlými duchy z duchovní říše. Proto zůstaňme bdělí, obracejme se k Bohu a ten zlý od nás uteče. Vyhladoví totiž z naší víry v Boha, nebude mít nás čím sytit, když budeme mít v pořádku naši duchovní imunitu.

**Jehošua přislíbil, že tam, kde se sejdou dva, tři v jeho jménu, bude uprostřed nich. Bůh řekl apoštolům, aby Jehošuuvi naslouchali ve všem a nám Kristus řekl, abychom dodržovali vše, co nám On přikázal.**

Matouš 28:19,20 Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, **co jsem vám přikázal**. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. Amen. "

**Pokud se toho budeme držet a ubráníme se před modlářstvím, Bůh i Kristus budou s námi nejen do konce našeho života, nebo do konce tohoto světa, ale také po vzkříšení, či proměnění, na věky. Pak nás čeká již slíbený věčný život pod vládou nového nebe na nové zemi.**

(Obrazová příloha je převzata z Wikipedie)

# Dnešní světové události očima Písma (Bible)

Just another WordPress site

www.world-eyesbible.com Printed on 20. 04. 2026

## Boží syn, Svatí a My. Jehovah Bůh je svatý. 8. část

November 24, 2023

Rubriky: Vše

Štítky: Bible, Boží syn, Bůh, Jehošua, Jehovah, Nevěstka, svatí, svatý, Velký Babylon



1 kapitola – [Boží svátost](#)

2 kapitola – [Stvoření](#)

3 kapitola – [Boží zákon – Oko za oko, zub za zub...](#)

4 kapitola – [Patriarchát](#)

5 kapitola – [Svatostánek](#)

6 kapitola – [Izrael – Boží lid](#)

7 kapitola – [Kristus – Boží syn](#)

8 kapitola – Boží syn, svatí a my

Jehošua, syn Jehovah Boha všemohoucího je výjimečnou osobou, a to v mnoha ohledech. O jeho životě se vedly po staletí diskuse mezi Hebrejci. Bylo to proto, protože o zachránci neboli mesiášovi se mluví již od první knihy Mojžíšovy, kdy Bůh prones prorocká slova o „semeni ženy“. Stalo se to při soudu, který Bůh vykonal nad první hříšnou dvojicí, našimi prarodiči Adamem a Evou a Satanem. Bůh tehdy řekl:

## 1 Moj 3 15 (CSP)

**A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi sítě tvé a sítě její; ono tobě rozdrťí hlavu a ty jemu rozdrťíš patu.**

Símě, neboli semeno ženy je Kristus, zachránce, který byl zasažen Satanem do paty, když byl Boží syn zabit na dřevě (kříži, kůlu). Z tohoto zranění ho vysvobodil jeho Otec Jehovah Bůh, když ho vzkřísil zpět k životu. Nepřátelstvím „mezi TEBE“ je označen Satan. Semenem Satana jsou všichni, kdo mu slouží, ať vědomě, či nevědomě svými skutky a způsobem života. K rozdrčení hlavy Satana dojde až na konci tisíciletého kralování Krista a svatých, kdy bude Satan uvržen do hořícího jezera znamenajícího konečné zničení. [Zjevení 20:10](#)

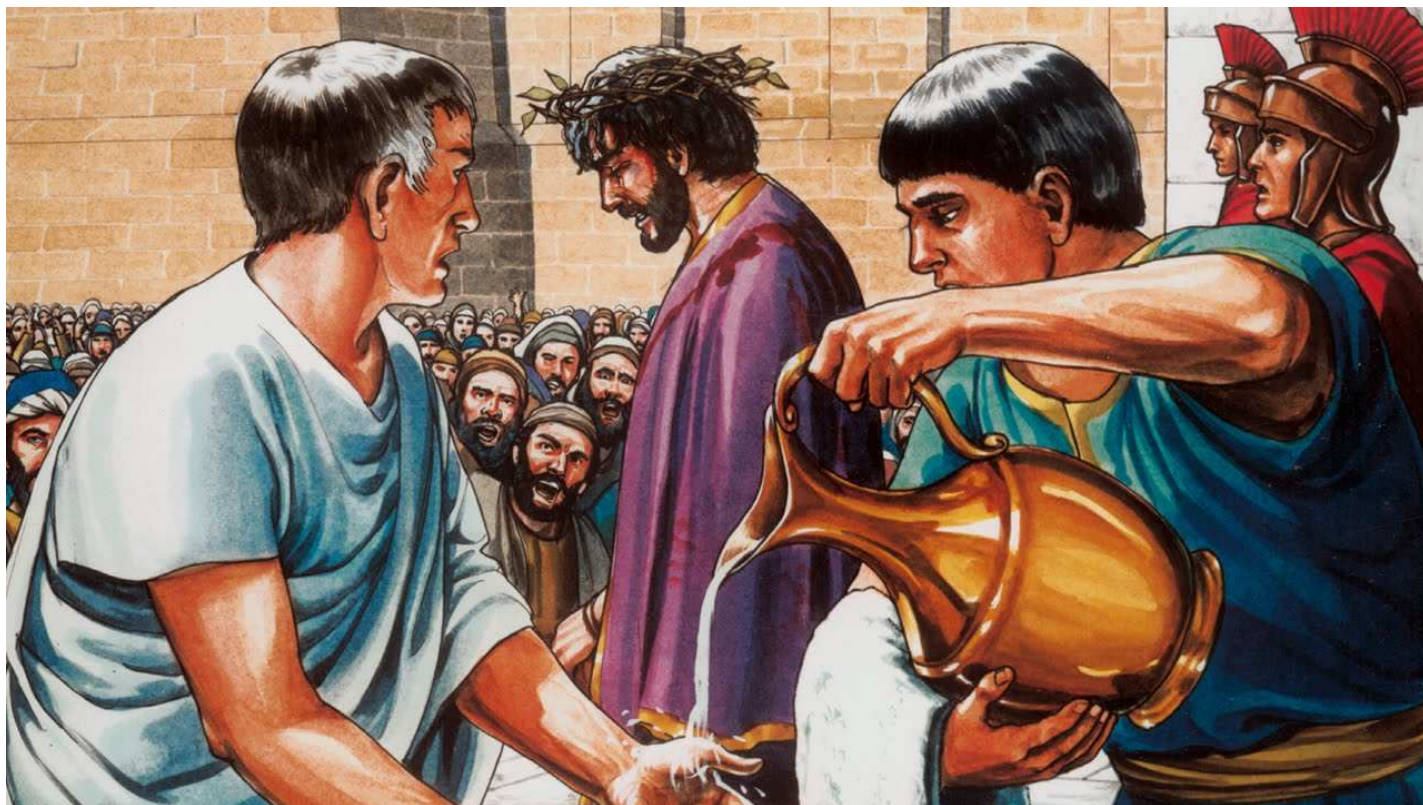
Vidíme, že proroctví je velmi nadčasové a prolíná se celým písmem.

O Mesiáši nechal Bůh zapsat stovky proroctví. Mnohá proroctví nemohl Kristus nijak ovlivnit, nemohl například ovlivnit kde a komu se narodí, že bude probodnut, nebude mu zlámaná kost, o jeho oděv vojáci losovali, je toho hodně a stojí to za prozkoumání. Hebrejci měli o svém zachránci jinou představu, viděli ho jako někoho podobného Jozuovi, který vedl úspěšně četné bitvy a představovali si ho jako vojevůdce, politika, který je osvobodí z římského jha.

To se ovšem nestalo. Na zem přišel duchovní vůdce, který změnil běh dějin Božího lidu. Kristus nastavil jiná pravidla (zákon) a ty můžeme vidět duchovníma očima. Tělesní lidé očekávají tělesné projevy, duchovní jsou o level výše a ke skutkům přidávají ruku v ruce duchovní podstatu.

Kristus přišel za Izraelským národem, který chtěl jako první, dle Božího slibu, shromáždit jako dědice, kteří převezmou duchovní otěže nově rodícího se sboru. Stali se prvními, které Bůh skrze Syna přijme do duchovního Izraele. Tělesný Izrael Kristus začal proměňovat na duchovní Izrael. Že Bůh nemá již po dvě tisíciletí nic společného se státem Izrael je vidět ze života na území tohoto státu. Války a nepokoje, teror hlavních představitelů, politikaření a opírání se o největšího světového teroristu za Atlantikem jen ukazují obrovský zmar a promarněnou příležitost, kterou měli, když byl Kristus hledat ty z Hebrejců, kteří uslyší jeho hlas. Tehdy prohlásili lidé v davu, že Kristova krev má přejít na jejich hlavy a hlavy jejich dětí. ([Mat 27:25](#)) To se jim splnilo v roce 70 n.l., když byl Jeruzalém dobyt a zcela zničen s velkými oběťmi. Věrní následovníci Krista tehdy byli před tímto zničením zachráněni, když na příkaz Krista utekli z města do hor a okolí.

V dnešní době vidíme Izrael, jako jeden z domovů Satana, Bůh Jehovah ho již dávno opustil. Stále se objevují snílci, kteří očekávají, že postavením chrámu se stane zázrak a Bůh bude opět s nimi. To se nestane a platí známé – ač mají oči – nevidí, uši – neslyší, ač čtou, nechápou smysl. Spolu s nimi v tuto vizi věří mnoho tělesných věřících, kterým Bůh nedal svým Duchem porozumění. Jsou tělesní, živočišní, odtrženi od Boha Jehovah a pravdy. Nepřijali Jehošuu za svého vykupitele, Božího syna a krále, proto zemřou ve svých hříších, jako nevykoupení, na které se nevztahuje výkupní oběť. Kdo nemá Syna, nemá Boha.



Řekli jsme si, že Boží syn, jehož skutečné jméno je Jehošua ( význam: Jehova zachraňuje) je výjimečný, že byl očekáván ve své době a to díky mnoha prorocstvím, které byly vyučovány v synagogách. Přišel nejdříve pro ztracené ovce Hebrejců, byl však zavržen vlastním lidem. Povolal své učedníky apoštoly, nastoupil dráhu učitele, zavedl službu vydávání svědectví. Aby lidé poznali, že je jeho Otec s ním, zmocnil svého syna Bůh nadpozemskou mocí, konal skrze Syna zázraky, léčil, křísil. Kristus mluvil v podobenstvích ([Mat13:35](#)), učil odpouštění, milosrdenství, lásce a dal následovníkům příklad ve službě Bohu.

Nebyl politickým vůdcem, nikdy o tento status neusiloval a nikdy neučil, že se máme zapojovat do politiky. Učil, že máme respektovat nadřazené autority, ale na první místo vždy dávat Boha, Otce Jehovah. Odsuzoval pokrytectví, faleš náboženských vůdců ([Luk 11:39-54](#)), přitom nás učil milovat své nepřátele. Prosazoval pravdu a čistotu. V kázání na hoře řekl, že šťastní jsou čistí v srdci, protože „uzří“ Boha. Jen čistí v srdci se setkají s Bohem. Bůh nikdy k sobě nepustí nic nečistého, nesvatého. Jen panenští zástupci ([Zj 14:4](#)) vybraní ze země budou mít tu největší poctu, jakou si lze představit, že se setkají s Bohem. Někteří věřící si myslí, že půjdou do nebe, nebo dokonce, že tam půjdeme všichni. Jaký omyl!!! Je to lež, která neodpovídá Duchu písma! Nebe je svatým místem, přístup do nebe není pro každého. Často slycháváme že ten, či onen člověk šel do nebe, když někdo zemřel. Je to lež podporovaná falešnými učiteli různých náboženství.

V Kristu se promítala Boží moudrost. Jehošua často říkal, že vše, co ví, má od Otce. Byl s Otcem v neustálém kontaktu. Nebyl však samotným Otcem, nebo jeho „avatarem“, jak někteří blouzní. Nebyl ani součástí nějaké trojice, či dvojice, jak vyučují náboženští pokrytci. Trojice, nebo triády mají původ v Babyloně, kde byly uctívány a vznikly (byly stvořeny) z popudu Satana. Všechny tyto falešné nauky jako je trojice, očištění, celibát, peklo, nesmrtelnost duše a mnoho dalších jsou lži a kdo je obhajuje stává se ďáblovým advokátem. Každý, kdo učí lži, byť i nevědomě je nečistým, dokud se nenaučí pravdě, kterou bez výhrad přijme.

Četl jsem a slyšel jsem různé duchovní přednášky. Mnozí řečníci jsou uznávaní a populární mezi věřícími. Řeč mnohých řečníků je květnatá, zábavná, teatrální ve svém projevu a gestech. Pro mnoho věřících je

obtížné analyzovat to, co od vyučujících přijímají. Když má řečník při projevu velké sebevědomí, zní mnohým uvěřitelně, je tak sebejistý, působivý. Satan, když dělal přednášku Evě o ovoci ze stromu poznání, zněl také velmi přesvědčivě, uvěřitelně a jak to dopadlo víme. Rozeznat pravdu od lži je někdy obtížné. Vyžaduje to dlouholeté zkušenosti, znalost písma a být pod dohledem Otce. Pokud bude Otec s námi, poznáme náboženské omyly rychle, nenecháme si namluvit podobně, jako Eva něco, co nebude pravda, protože Otcův Duch, který bude v nás, nám dá rozlišovací schopnost. Proto dobře analyzujeme, co nám někdo říká, ptejme se Otce v Kristově jménu, zdali je tomu tak. Odmítejme ty, kdo podléhají modlám, takový jedinec nám nemůže sdělovat pravdu, když sám nedodržuje jedno z nejpřísnějších nařízení, „Straňte se model“! Modlou nemusí být jen obrazy svatých, relikvie, kříž, nebo růženec, modlářství se dopouštíme, když podléháme nějakému falešnému směru, politice, člověku, celebritě, atd., obecně všemu co nás zotročuje a odvádí od stvořitele, Boha Jehovah. Na mnohé takové řečníky platí Kristova slova:

**Matouš 13 14 A plní se na nich proroctví Izaiášovo:  $\square$  Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět a nevidíte.**

Učitelé, kteří mluví ze svého, lidského pochopení, takových je mnoho. Pochopit smysl Biblického poselství bez Ducha Otce nejde. On nám otevírá oči, on způsobí, že nám spadnou šupiny z očí, podobně jako apoštolu Pavlovi, on nám zprůchodní uši, abychom slyšeli jeho hlas. Vedení, které dává Otec je dvojího druhu. První vedení poskytuje skrze naši mysl. Je tvůrcem nejsložitějšího systému ve známém vesmíru a tím je náš mozek. Ještě dříve, než něco vyřkneme, umí z našich elektrochemických reakcí probíhajících v naší hlavě přečíst naši myšlenku. Proto Kristus řekl, že Otec ví, co potřebujeme. To souvisí i s druhým typem vedení. Řídí náš krok a tzv. umetá nám cestu. Ovlivní situace kolem nás, aby byly v Boží i náš prospěch. K tomu je potřeba hodně trpělivosti. V kapitole o Božím lidu jsme mluvili o Josefovi, který byl svými bratry prodán do otroctví. Josef byl veden Bohem, Bůh mu dával prorocké sny a mnoho let trvalo, než se z Josefa stal druhý nejmocnější člověk po faraonovi. Později Josef vysvětlil bratrům, že vše se dělo z moci Boha, ať se nermoutí, že ho nevybíravě vyhnali z rodiny a poslali neznámo kam. Bůh ale věděl o všem, co se dělo a ve svůj čas udělal pro budoucnost Božího lidu to nejlepší, co mohl. Zabezpečil celý Jakobův rod na mnoho let.

Pro nás jsou to příklady, kterým musíme porozumět, abychom pochopili, jak Otec Jehovah pracuje. Pro Otce plyne čas jinak než pro nás, co je pro nás pět let, je pro Otce mrknutím oka. Hodně věřících ví ze svých zkušeností, že poznání Boha a Krista nepřichází hned. Nejdříve jsme duchovní kojenci, závislí na stravě pro kojence, tedy na mléku, až později jsme ve fázi, kdy Bůh uzná nás za hodné hutnější stravy, pro dospělé. K tomu se musíme svou vírou dopracovat. Potřebujeme mít k tomu i jisté předpoklady, které vše urychlí a mezi ně patří naše pokora, touha znát pravdu, mít lásku, být milosrdnými, mít duchovní hlad a smysl pro právo. Pokud máme to štěstí a nejsme tímto světem těchto vlastností zproštěni, je více než pravděpodobné, že nás Otec a Jehošua přijmou a zabydlí se v nás. Určitě musíme udělat první krok my. Úplně nejlépe je poprosit Boha v Jehošuoově jménu v modlitbě a s pokorou poprosit o odpuštění hříchů naší minulosti a požádat je o vedení při studiu a poznávání Boží pravdy.

**Pro muže je jedno nebezpečí, které plyne z našeho fyzického nastavení.**

Vraťme se ještě na počátek dějin do zahrady Eden. Eva Satanovi uvěřila a Adam podlehl Evě a ovoce ze stromu poznání přijal. Znáte pořekadlo, „kam čert nemůže, pošle ženu“? Málo kdo ví, že toto pořekadlo má původ v Bibli! Je to nejobvyklejší a účinná zbraň Satana ke svedení muže z jeho cesty. Milujeme ženy, že

bratři. Žena je posledním článkem stvoření a Bůh si dal velmi záležet, aby ženu stvořil tak, aby nám z ní padala brada. Vždyť Adam oněměl, když uviděl Evu a řekl, „to je kost z mých kostí“! Dodnes se říká o ženách, že jsou kost, když obdivujeme jejich krásu. I tato „průpovídka“, kterou vyřkl Adam a je obecně v hovorové mluvě vžitá pochází z Bible. Ano, muži jsou z žen „pať“, je to nejkrásnější stvoření v hmotném vesmíru. Satan to ví a snaží se muže dostat skrze jeho pudy k hříchu. Jehošua tento „problém“ překonal. Jeho úkol byl nadřazen jeho pudu, kterým odolal. Nemáme zprávu z písma, že by se Satan, byť jen pokusil nastrčit Kristu do cesty ženu, aby ho odvedla od jeho služby. Věděl, že toto není cesta, jak odvést Božího syna od jeho jasného cíle, ale u nás je to jiná písnička.

V dnešní době je obzvlášť těžké odolat pudům, když ženská krása dosáhla historicky dokonalosti, a Satan to zneužívá, kde může. Bez Boha, jeho Ducha a víry je to složité překonat, ale musí každý vést svůj boj. Je to součástí našeho boje proti tělu, vlastním žádostem. V písmu čteme, že když žádost těla ovládne naši mysl a stane se plodnou, zrodí se hřích, když je hřích dokonán, spějeme ke smrti. Apoštol Pavel napsal Galatským – **„Tělo ž d proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli“**

Tělo svými pudu jde proti svatému Duchu, když zhřešíme, pocítíme ztrátu Ducha, který v nás přebývá. Jakmile se napravíme, můžeme opět pociťovat přítomnost Boha v nás. Naše svědomí nás upozorní, že jsme sešli z cesty, minuli se cílem, proto se snažíme najít v hustém lese správný směr, abychom našli zpět úzkou cestu, vedoucí do života.

### **Kristus je naším světlem ve tmě.**

Svět leží v duchovní temnotě a my, kteří jsme zažehli svou lampu díky Kristově světlu ([Jan 5:35](#)), které nám dal, svítíme nejen sobě na duchovní cestu, ale také druhým, aby se v duchovní tmě správně orientovali.

**Iz 60:2: Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Jehovah a bude nad tebou vidět jeho sláva.**

**Mt 5:16 Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.“**

**Mt 13:43 Tehdy se spravedliví rozzáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši k slyšení, ať poslouchá! “**

**Lukáš 11:36 Má-li celé tvé tělo světlo a žádná jeho část není ve tmě, bude celé tak jasné, jako když tě osvítil světlo svou září.“**

**2 Kor 4:6 Neboť Bůh, který řekl: , Z temnoty ať zazáří světlo,‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětil lidi poznáním Boží slávy v osobě Jehošuy Krista.**

Těchto několik veršů nás utvrzuje, že duchovně svítit je naše povinnost a udržovat naše lampy, zvláště, aby měly stále olej Ducha. V temnotě máme tendenci usínat, proto naše lampy je potřeba dolévat, zvláště v dnešní době, kdy očekáváme ženicha, Krista. Svatba Nevěsty s Jehošuuou je před námi. Účastníci, svatební hosté musí být na svatbu vhodně oblečeni, aby nás pořadatel nevyhodil. Jaký oděv mají mít? Čistý, neposkvřený. Z Jehošuoova podobenství víme, že se na svatbu budou chtít dostat jedinci, kteří

nebudou vhodně, čistě oblečení. Ti budou bez milosti ze svatby vyhozeni. ([Mat 22:10-14](#))

Vše, v co věříme nás buď očišťuje, nebo poskvňuje. Také vše, co říkáme, o nás vydává svědectví. Naše chování (láska, milosrdenství, odpouštění), náš oděv (čistota našich skutků), naše mluva či psané slovo (vydávání svědectví), nás před Bohem Jehovah definují, jací jsme, na čem stavíme (na Kristu?), z jakých materiálů (nehořlavých?) stavíme (zlato, drahokamy, poklad v nebi).

### Jehošua měl dar vyučovat



Byl tak dobrým řečníkem, že v písmu čteme, jak lidé říkali, „takto, žádný člověk nikdy nemluvil“, myšleno jak v jejich době, tak v minulosti ([Jan 7:46](#)). Vzbuzoval zájem u učitelů písma, kteří měli přístup ke svatým spisům. Mnohé zákoníky přiváděl k zoufalství, když odhaloval jejich faleš a pokrytectví. Kolikrát chtěli Krista nachytat ve slovu, při nějaké chybě, neznalosti, bylo to marné ([Luk 11:53,54](#)). Někteří farizeové a zákoníci nakonec Krista přijali, například Nikodém, nebo Gamaliel se následovníků Krista v Sanhedrinu (Nejvyšší soud) dokonce zastal v době, kdy silil Satanův tlak na rozeznání apoštolů a prvních věřících, kteří Krista vzývali a vyučovali. ([Jan 7:50,51](#); [Sk 5:33-39](#))

### Jehošua ve své době zářil, měl přirozenou autoritu a respekt. Zářit mají také jeho následovníci.

Kristovo kázání na hoře je považováno za vrcholnou řeč a to díky moudrosti, poselství a nadčasovosti. Jak jsme četli výše o duchovní temnotě a záři, Bůh nás učí, že ti, kteří se mají objevit na konci časů, budou zářit, neboli budou činní, aktivní, budou díky Otci svítit více, než ostatní. V Bibli čteme, že předměty, živé bytosti se liší svou slávou.

**Žalm 113:4** Jehovah Bůh je vyvýšený nade všemi národy, jeho sláva sahá nad nebesa.

**1 Korintským 15:40, 41** A jsou těla nebeská a těla pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. Jiná je sláva slunce, jiná je sláva měsíce a jiná je sláva hvězd. Neboť hvězda od hvězdy se liší ve slávě.

**Matouš 13 40-43** Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!”

Spravedliví budou zářit, jejich zář bude plynout z Ducha. Duch jim řekne, co mají říkat. Bude to pro ně pocta, že byli zahrnuti do Božího plánu. Byla to jejich víra a skutky, kterých si Bůh všiml a stali se součástí prorockých slov o vylití Ducha na konci věků.

**Skutky apoštolské 2:18** I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat.

Tomuto verši předchází ještě jeden, velmi důležitý verš. Z písma víme, že hřešit proti Duchu svatému, neboli proti Božím výrokům, zmocněním je neodpustitelné. Řekl nám to Kristus.

**Lukáš 12:10** Každému, kdo řekne slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno. Avšak tomu, kdo se rouhá proti Duchu svatému, odpuštěno nebude.

Když si to dáme do souvislosti s následujícím textem:

**Skutky apoštolské 2:17** „A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny“.

Očekáváme, že Bůh sešle svého Ducha na celé pokolení lidí, kteří budou v čase konce součástí dané doby. Kdo se podřídí Duchu a učiní pokání, přijme Jehošuu Krista za svůj vzor a krále, přijme Boha Jehovah za svého Otce a Boha, může se stát součástí velkého zástupu, který se vytvoří z lidí všech národů a jazyků. Ti, kteří se postaví proti Duchu, budou spět k záhubě. Tehdy budou svatí zářit a stanou se jasným světlem, jako zástupci Krista na zemi. Proběhnou ještě i jiné děje ([Zj 11:3-13](#)), které nakonec utvrdí všechny lidi na zemi, že vše, co se odehrává, je z moci Boha všemohoucího. Po této události budou ti, kteří září jako vybraní, povoláni do nebe, kde jsou očekáváni. Svatí, kteří budou hlavními účastníky posledních dnů, budou zářit, budou těmi, kteří nabízejí olej do lamp. Jejich řeči nemusíme vždy rozumět, protože jejich jazyk, či vyjadřování může znít jako cizí řeč. Vezměme si z jejich slov to, co jsme pochopili. Naši míru víry určuje nebeský Otec, který působí duchovní růst. Až budeme z pohledu Boha hodni toho, abychom chápali hlubší věci, dám nám to pochopit. To věřící odlišuje, je to jejich obrazná sláva daná Bohem. Nemusíme být smutní, když ne všemu rozumíme, přijde čas, kdy budeme vědět vše potřebné, a to v Božím království.



Co věřící od sebe odlišuje? Je to jejich postoj a úsilí k poznání pravdy a úcta ke svatým věcem. Celá tato kniha (brožura) pojednává o Boží svátosti. Dotkli jsme se hodně věcí, které jsou svaté. Na prvním místě je to náš Nebeský Otec Jehovah Bůh. Kolik lidí to tak vnímá? Kolik lidí respektuje Boží svaté jméno Jehovah a chová ho v úctě? Ten, kdo to nedělá, jak může očekávat, že dostane další pochopení písma, když nerespektuje svého nebeského Otce a jeho svátost a svátost jeho jména? Svatí, Boží jméno a svátost Boha respektují, chrání, oznamují, a Boha tak i oslovují. Cítíme ten rozdíl v přístupu? Svatí, nedělají v pravdě kompromisy, pokud zjistí, že je něco špatně, nepravda, nebo jen trochu znečištěné, ihned to opouští. Tak to ale souvisí se vším! Kdo zná a používá skutečné Jehošuovo jméno? Pokud mám stín pochybnosti ohledně používání světem přijatého jména „Ježíš“, nebudu se dotýkat něčeho, co má nečistý závan. Slovo Ježíš pochází ze slova Jesus. Když toto slovo rozdělíme do slabik dostaneme slovo Je-sus. První slabika JE označuje v tomto jméně Jehovah Boha, druhá má také svůj význam. V latině slovo SUS znamená rodové jméno pro „prase“. Stačí se podívat do Wikipedie a zadat do vyhledávání slovo Prase a uvidíte, že je to pravda. Toto slovo bylo napsáno Pilátem i na cedulce, kterou měl Kristus nad hlavou na dřevě (kříži). Byl tam nápis v latině Jesus (Iesus), což znamená, když si to spojíme, Jehovahovo prase. Že přeháním? No, a jsme u toho, kdo si zjistil skutečné Kristovo jméno, jaké používali Židé? Od Božího jména se odvozovaly mnohá jména v Božím lidu. Jména často byla složená a měla svůj význam.

### Například

**Jehoseph** (Jeho-seph), česky výraz Josef je složené jméno s významem „Jehova přidal“

**Jehoram** (Jeho-ram), význam „Jehovah vyvýšen“

**Jehochanan** (Jeho-chanan), v češtině přijat jako Jan, význam „Jehovah se smíloval“

Takto bychom mohli pokračovat s mnoha dalšími hebrejskými jmény, pocházejících ze základu Božího jména. Více o těchto jménech se můžeme dočíst na stránce [www.bozijmeno.webnode.cz](http://www.bozijmeno.webnode.cz), odkud jsem čerpal. *Stránky doporučuji k podrobnému zkoumání.*

Když budeme důslední, nebudeme používat jméno, které má špatný, nečistý, nepravdivý význam, či tvar. Svatí budou Krista nazývat správně Jehošua, ne jménem, které vrhá na Božího syna Satanův stín.

Další věcí je používání kříže. To je celé špatně! I Satanisti používají kříž. Dokonce se věřícím vysmívají, že používají Satanův nástroj, který sloužil k zabíjení lidí. Kříž má okultní historii a význam, proč se dotýkat něčeho tak nečistého? Další věc, kterou svatí nepoužívají.

A co příslušnost k církvím? Pokud jsme v církvi, která nepatří Kristu, jsme pod vlivem člověka. Nemáme být duchovně podřízeni člověku. Člověk je ovlivnitelný a jak píše **Jeremj š v 10 23 Vím, Jehovo, lidé nemají v moci svou cestu a krácejícímu není dáno, aby řídil své kroky!** (JB)

Lidští synové podléhají našeptávači Satanovi, ten ovládá naši mysl, pokud v ní nemáme „firewall“ našeho Otce. Jsme hříšní a plní omylů, někdy se díky pokoře vymaníme ze svých chyb, často to trvá a v tomto období, než duchovně dospějeme, nečiníme takový pokrok, aby si nás Bůh všiml a posunul dál. Svatí patří Kristu, bez prostředníků. Kristus založil sbor, kde on sám je hlavou sboru. Když odcházel do nebe řekl, že bude s námi až do konce tohoto světa, jeho sbor nezmizel, jen se k němu musíme hlásit, aby byl naší hlavou jen představený tohoto sboru, Kristus.

Ve zjevení čteme:

**Zjevení Janovo 14:4 To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panici. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a Beránkovi. 5 Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony.**

O kom se zde píše? O svatých, kteří jsou „panenští“, co to znamená? Nejsou poskvrněni od žen. Jakých žen, které ženy jsou poskvrněné? Jsou to dcery Nevěstky! Víme, že Nevěstka (Velký Babylon) má své dcery, nevěstky? Kde to čteme?



Nevěstky jsou náboženské organizace, které jsou poskvrněné falešným učením a smilněním s politikou a ohavnostmi tohoto světa. Pojem „Žena“, je v písmu označován jako duchovní nositel, duchovní entita, náboženská, nebo Bohu oddaná skupina, celek. Na začátku jsme si četli první Boží proroctví. Bylo tam řečeno, položím nepřátelství mezi tebe (Satan) a Ženu, mezi tvé semeno a její semeno. Bůh zde označil Ženu jako rodičku Božího syna. Tato symbolická Žena, která patří Bohu, je čistá, neposkvrněná, svatá. Není to Marie, matka Krista!!! Je to symbol, abychom pochopili, že Bůh a jeho Žena, kterou byl Svatý Izrael (později Boží lid, Který má ve správě Kristus), z ní vzešel pak Boží syn, zaslíbené semeno. Naproti této čisté, Boží Ženě stojí žena Nevěstka, která má dcery, také nevěstky a ty představují Bohu nevěrné náboženské organizace všeho druhu, odtržené od pravdy, pod vedením člověka. Jsou plné kvasu. (Gal

5:9; 1.Kor 5:7) Věrnou Ženu dnes řídí Kristus, nevěrnou Ženu člověk ovlivněný Satanem. Svatí jsou panenští v tom smyslu, že nemají poměr s Nevěstkou (Zj 14:4,5) Svatí se tak stávají součástí Nového Jeruzaléma, částí Ženy, kterou si Jehošua sám spravoval (Zj 21:2). Součástí neposkvrněné Ženy je rozptýlená pšenice, která roste uprostřed plevele na různých místech světa. (Mat 13 kap.) Nestala se pšeničným těstem, kde poskvrněná žena vmísila do tří měřic mouky ve třech dížích kvas (Luk 13:21). A pokud ano, zbavili se tohoto kvasu a opustili tyto díže a vybělili svůj oděv svatými skutky (1.Kor 5:7). Kvas je symbolem, lži, zloby a pokrytectví.

Tyto jednotlivé klasy, jednotlivci nesdružení do žádné pozemské organizace, odmítají lež, následují Krista, stávají se jeho prodlouženou rukou. Bůh a Kristus jim poskytují vedení. Tím, že je nikdo neorganizuje, nediktuje jim kdy a kam se mají shromáždit k nějaké bohoslužbě, jejich „jho“ je lehké a takové nabízejí druhým, aby je osvobodili z „těžkého jha“, které na ně naložili náboženští vůdci. Souzení budeme každý ze svých skutků, výmluvy, že to či ono po nás chtěl, nebo nás naučil náš představený náboženský vůdce, proto to dělám/dodržuji, nemusí obstát. Naštěstí budeme souzeni s milosrdenstvím, pokud sami budeme milosrdní. Pokud jsme svou víru vystavěli z hořlavých materiálů, tak projdeme očistným ohněm, utrpíme škodu, ale přežijeme. Do Božího království můžeme vstoupit pouze očištění od všech lží a dogmat, kterých se budeme muset zříci. (1.Kor 3:12-15; Zj 7:14)

Tak by se dalo pokračovat, kde by bylo vidět, jak se můžeme dotýkat nečistých věcí. Je mnoho moudrých lidí, kněží, teologů, vykládačů písma, kteří jsou takto znečištěni a výsledkem je, že je Otec nikdy do stavu svatých nepřijal, protože nepochopili, že se nemají dotýkat nečistého a dělat kompromisy. Ve své víře přešlapují na místě a nečiní žádný pokrok, vyčerpali totiž všechn vlastní, lidský potenciál, zůstali spokojeni se stavem, kterého dosáhli, cítí se nasyceni a Bůh jim více nedává, pro spravedlnost sobě vlastní, nemůže. Je to špatně? Jak se to vezme. Není to na účast v nebi, jejich místo zůstane na zemi. Později, pokud se dostanou na Novou zem, pochopí o sobě vše.

Máme být svatí, jako je svatý náš nebeský Otec, to je náš cíl, to nás při tomto úsilí doběhnout do cíle posune do Božího plánu. Budeme jeho součástí, získáme korunu spravedlnosti.

**Židům 12 1,2 Protože nás tedy obklopuje tak velký oblak svědků, odložme také každou zátěž a hřích, do něhož se snadno zaplétáme, a s vytrvalostí běžme závod, který je nám předložen, přičemž se upřeně díváme na Jehošuu, hlavního zprostředkovatele a zdokonalovatele naší víry. Pro radost, jež mu byla předložena, snesl mučednický kůl (kříž), pohrdl hanbou a posadil se po pravici Božího trůnu.**



Kristus byl na své cestě k cíli terčem posměchu. Dnes tomu není jinak. Z diskusí na sociálních sítích poznáváme, že následovníci Krista zažívají stejný posměch. Ateistický svět, který je odtržen od Boží pravdy, ničemu nerozumějící, přesto sebevědomý, nenechává na nás nit suchou. Jako ďábloví advokáti se zastávají ateismu, hledají domnělé chyby, projevují se útočně, jen aby měli poslední slovo. To bude mít nakonec Bůh Jehovah. Často této nevěřící generaci říkám, že poznání Boha a jeho moudrosti se dá dohnat. Život nepovstal náhodou, ale je zde a za jeho vznikem je nekonečná inteligence našeho Stvořitele. Boží moudrost je ve všem, co pozorujeme, od věcí malých, základních, jako jsou atomy, buňky, po věci vesmírného pořádku, planety, hvězdy, galaxie, ale také duchovního rozměru, jako je originalita naší mysli, nebo pro nás zatím těžko pochopitelný život v duchovní oblasti, kde má místo Bůh a andělé. Mnoho ateistů říká, že nevěří na zázraky, přitom vše, co neumíme vědecky vysvětlit a laboratorně opakovat můžeme považovat za zázrak. Vznik první buňky je zázrak, náš mozek, který neumíme vysvětlit ani vyrobit je zázrak, zrovna tak vzpomínatá mysl, která z nás dělá originální, smýšlejší osobnost s nezávislým myšlením. Zázraků je kolem nás mnoho.

Zůstávejme ve spojení s naším nebeským Otcem Jehovah Bohem. K němu se obracejme ve jménu Jehošuy, našeho přímluvce. Není nic lepšího, než být jeho synem či dcerou. V tomto zvráceném, ateisticko-satanistickém světě, který skončí z moci Boha a jeho Syna, není budoucnost, ani naděje. Lidé jsou ve stresu, zákony přestávají platit, morálka se hroutí, politici lžou jako nikdy v historii, duchovní zavádí na scestí, zvedá se zločinnost, migrace, zrodili se eko-psychopati, političtí sociopati, máme korporátní fašismus, bez úplatků by mnohé firmy skončily, doktoři a právníci neplní svou přísahu peníze jim ohýbají páteř, selhává morálka, děti jsou jak urvané ze řetězu a dalo by se pokračovat. Svět se hodně změnil. My, podle Krista nemáme být částí světa. Jsme budoucími obyvateli Nové země pod vládou Nových nebes (2. Pterá 3:13; Zj. 21:1). To je před námi. Zaslíbená budoucnost od Boha, který neumí lhát. Má smysl být součástí jeho rodiny. Dává nám to klid v tomto rozbouřeném světě.

**Deuteronomium 7 9 Poznej tedy, že Jehovah, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisíceho pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání.**

## **1 Korintským 2:9 Ale jak je psáno: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co člověku nikdy ani na mysl nepřišlo, to Bůh připravil těm, kdo jej milují.“**

Toto jsou sliby Boha Jehovah, který neumí lhát. Tato kniha nám vysvětlila, v čem všem a do čeho všeho se promítla Boží svátost. Tato svátost je jeho přirozeností, je dokonalý. My lidé, se rodíme jako hříšní a svátost získáváme díky našemu Otci, prostřednictvím jeho Ducha. On nás pomazává, když usilujeme o dokonalost, abychom se přiblížili k obrazu jeho syna. Vše, co patří Bohu je svaté. I my, pokud mu chceme patřit, tak musíme získat svátost. Na Novou zem se nedostane nic nesvatého. Velký zástup bude před vstupem na Novou zem očištěn, do nebe půjdou také pouze svatí, vyvolení. Zahrada Eden byla dokonalá, svatá i první rodiče byli svatí. O status svatých přišli po svém selhání, kdy zpochybnili právo Boha Jehovah na jeho svaté postavení na vrcholu v každé oblasti řízení a vědění. Od té doby jsme ztratili k Otci přístup, protože jsme ztratili status svátosti a před Otce nemůže vstoupit nic nesvatého, dokonce ani komunikovat s Bohem nesmí nikdo, kdo by nebyl posvěcen, neboli očištěn. Po období, kdy v Izraeli byli službou Bohu pověřeni Levité se svým obřadem očišťování, než předstoupil velekněz do nejsvětější, aby usmířoval lid s Bohem se objevil Jehošua, který svou smrtí roztrhl oponu, která v chrámu oddělovala svatyni od nejsvětější, kam do té doby mohl pouze velekněz a stal se našim prostředníkem a přímlyvcem u Otce. Modlit se tak můžeme k Bohu přímo a předávat svá slova skrze Krista, který nás vykoupil, vyrovnal dluh a zanechal každému člověku naději účasti v Božím království.

**Pokud jsi duchovním kojencem a dočetl si až sem, svědčí to o tobě, že máš zájem o poznání Boha, jehož jméno je Jehovah.** Význam tohoto jména je, „Působí, aby se stalo“, ve smyslu „Staň se“. Bůh je garantem plnění proroctví a všech slibů, které kdy nechal zapsat. Přeji ti bratře, nebo sestro, abys uvěřil/uvěřila Bohu, který neumí lhát. Je mnoho věřících, kteří umí vyprávět, kolik udělal pro ně Bůh na jejich životní cestě. Aby tě Bůh zahrnul do svého plánu, je potřeba pochopit hloubku jeho svátosti a nepodceňovat to, co on sám za svaté označil. Pokud pochopíme tyto základní věci, bude pro Otce snazší a radostnější konat v našem životě duchovní i jiné změny. Důležitá je vytrvalost, trpělivost.

**Pokud jste věřící již léta a myšlenky z této knihy jsou pro vás nové, přemýšlejte o nich, nejlépe s Bibli v ruce.** Před Bohem se nedá vymlouvat, vše je mu otevřené, vidí do nás. Chceme-li, aby nám naslouchal, musíme to udělat podle Něj, ne podle vlastního porozumění. První přikázání je platné po celou dobu lidské existence. Respektoval ho i Boží syn, nikdy nechtěl, aby ho někdo uctíval. Kristus byl největším příkladem v uctívání svého Otce a zanechal nám v tom svůj vzor. Dělejme to stejně.

Máte-li doma nějaké svaté obrázky, kříže, růžence, zbavte se jich! Spadli jste do léčky esoteriky? Je to Satanova past! Bůh odsuzuje magii, vykládače karet, šamanismus, čarodějnictví, jógu, astrologii, falešná náboženství a ideologie jako je hinduismus, buddhismus, islám, šintoismus, kmenová náboženství, vše pochází od toho zlého a odvádí lidstvo od pravého uctívání Boha, i když se tváří tyto způsoby uctívání jakkoli přitažlivé. Lidé, kteří provozují tyto aktivity a neopustí je, nebudou v Božím království.

**Malé zamyšlení :** logicky, když půjdeme zpět v čase a dostaneme se až do zahrady Eden k našim prarodičům, kolik uctívali Adam s Evou Bohů? Přeci jen jednoho, Stvořitele, svého Otce Boha Jehovah. Žádné jiné náboženství, hnutí, ideologie neexistovala, dokud nepřišel Satan a rozhodl se pro sebe získat postavení, které patřilo výhradně Bohu. Všechny způsoby uctívání, kohokoli, čehokoli, jde proti Bohu a pochází od Satana a démonů. Nemějme na ničem takovém podíl. Soustředme se stejně jako Kristus,

pouze na Otce a vše, co souvisí s jejich záměry. Celé písmo svaté je o námětu „Od ráje ztraceného, k ráji navrácenému“. Bůh svůj plán života lidí na zemi v rajských podmínkách neopustil, ten je stále tu. Jen se do něj zpět dostáváme velkou oklikou, aby se napravily pro budoucí generace všechny chyby související s uznáním Boží svátosti a svrchovanosti. Zlo, které lidé zažívají od ztracení ráje se nebude již opakovat, bude dostatek precedentních případů z života lidstva bez Boha, aby se dalo z nich čerpat, kdyby se snad někdo v budoucnu rozhodl jít cestou vzpoury proti Bohu. Po tisíciletém panování Krista a jeho vlády, bude vyřešen jednou pro vždy problém s rebélií a rebely, Satan a démoni budou zničeni a vláda Krista přejde zpět na Boha, aby byl Bůh pro všechny vším. Tak se uzavře kruh a nastane znovu získaný ráj pod vládou Jehovah Boha.

**1 Korintským 15:22-28 Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. Každý však ve svém pořadí: jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi, potom bude konec, až Kristus odevzdá království Bohu a Otci a zruší každou vládu, každou vrchnost i moc. Neboť on musí kralovat, dokud nepoloží všechny nepřátele pod jeho nohy.**

**Jako poslední nepřítel bude zahlazena smrt. Neboť, všechno podřídil pod jeho nohy.' Když však řekl, že je všechno podřízeno, je zřejmé, že všechno kromě toho (Boha), kdo mu všechno podřídil. A až mu podřídí všechno, pak i sám Syn se podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.**



Toto je plán, toto se jistě stane. Chceme u toho být? Netoužíme po lepších poměrech a spravedlnosti pro všechny? Pak musíme žít podle Božích přikázání. Kristus je shrnul do dvou.

- 1. Jehovah Bůh je svatý. Budeš milovat Jehovu, Boha svého celým svým srdcem, celou svou myslí, celou svou duší, celou svou silou.**
- 2. Budeš milovat bližního svého, jako sám sebe.**

Ptali se Krista, kdo je bližním. Jehošua to vysvětlil jak jinak, než podobenstvím, aby každý pochopil. V Bibli to čteme u Lukáše:

**Luk š 10 29-36** *On se však chtěl ospravedlnit, a řekl Jehošuuvi: „A kdo je můj bližní?“ Jehošua se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičům; ti ho svlékli, zbili, nechali ho tam polomrtvého a odešli. Náhodou sestupoval po té cestě jeden kněz, ale když ho uviděl, obešel ho. Podobně se tam objevil i levita; když přišel k tomu místu, uviděl ho a vyhnul se mu. Ale jeden Samařan na své cestě přišel k němu, a když ho uviděl, byl pohnut soucitem. Přistoupil, na jeho rány nalil olej a víno a obvázal je, položil ho na svého mezka, zavezl do hostince a postaral se o něj. Druhého dne vyjmul dva denáry, dal je hostinskému a řekl: „Postarej se o něj, a co bys vynaložil navíc, to ti zaplatím, až se budu vracet.“*  
*Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ On řekl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Jehošua mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“*

Víte, co je na tomto příběhu poučné, když začneme číst mezi řádky? Není to jen pochopení, kdo je náš bližní, ale uvědomíme si, že Kristus jako bližního vybral zástupce Samaří, odnože Židů, kteří nebyli vírou stejné myslí, jako Židé. Jejich víra se odlišovala, byla totiž smísena s vírou mimo izraelských osadníků, kteří před více než 700 l. př. n. l. přišli z oblasti Mezopotámie a okolí a přinesli si své náboženství, které se prolno s vírou původních Židů, kteří se s nimi spojili manželskými svazky. Proto je Židé neměli rádi a stali se i terčem posměchu. Kristus si vybral zástupce tohoto lidu, aby nám vysvětlil, že pro Boha Jehovah, který není stranický, je důležitější stav srdce, než duchovní omylnost, která se dá napravit. Pochopili jsme, že nemáme ani my dělat v otázkách pomoci bližním rozdíly. V tom podobenství se zraněnému člověku vyhnul kněz a zástupce levitů. Levité byli zodpovědní za morální a duchovní stav Izraelského národa a jak kněz, tak levita byli vykresleni jako nemilosrdní, nemorální, bezcitní lidé, kteří pohrdali někým, kdo nebyl z jejich etnika.

My takoví být nemáme. Až bude jednou zřejmé, že Bůh zasahuje prostřednictvím syna do lidských dějin, nevíme, kolik lidí se obrátí, pochopí svůj omyl, bude činit pokání a Bůh je nakonec přijme. Satan má být poražen láskou. Proto ta Jehošuaova výzva, ať milujeme i své nepřátele, ať si nevytváříme nějaké bloky. Satana ideově doslova porazí láska a milosrdenství.

### **Jakubův 2 13 Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství. Ale milosrdenství vítězí nad soudem.**

Láska je základním pojivem mezi věřícími. Láska bude v ráji základním prvkem, aby podmínky a startovací čára pro každého narozeného byla stejná. Dnes tomu tak není. Tento Satanův svět většinou přeje jen lidem s lokty a drzostí, lidem nemorálním s křivou páteří, lidem bohatým a lstivým. Následovníci Krista jsou jiní. Láska v nich buduje jiné hodnoty. V písmu čteme, že do Božího království se nedostanou bohatí, pro jejich lakotu. Věřící se dělí, bohatý svůj majetek kupí. Věřící dávají často ze svého nedostatku skrytým způsobem, bohatý, pokud má dát, je kolem toho *humbuk*, reklama, aby bylo vidět, že pomáhá a vyrostl v očích veřejnosti. Navíc dává ze svého přebytku, ne nedostatku. Pro bohatého je problém se rozdat, pomáhat. Jehošua na to upozornil známým pořekadlem;

**„Opět vám pravím, je snadnější, aby velbloud prošel uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ (Mat 19:24)**

Může se dostat bohatý do Božího království? Ano, může, ale bude to vzhledem k jeho majetku a schopnosti/neschopnosti se dělit, velmi obtížné. Bude pod přísnějším dohledem, jestli mohl/nemohl být přínosem pro své bratry a sestry a zájmy Božího království. Jehošua to krásně vysvětlil v podobenství.

**Matouš 25 31-46** *Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jeden od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici.*

*Tehdy řekne král těm po pravici: **Ě** Půjďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.**Ě** Tu mu ti spravedliví odpoví: **Ě** Pane, kdy jsmě **viděli** hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě **viděli** jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě **viděli** nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?**Ě***

*Král jim odpoví a řekne jim: **Ě** Amen, pravím vám, cokoliv jste **činili** jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.**Ě***

*Potom řekne těm na levici: **Ě** Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznil jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.**Ě** Tehdy odpoví i oni: **Ě** Pane, kdy jsmě **viděli** hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?**Ě** On jim odpoví: **Ě** Amen, pravím vám, cokoliv jste **ne**učinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste **ne**učinili.**Ě** A **půjdou** do věčných muk, ale **spravedliví** do věčného života.“*

Na tomto podobenství je jasné, že podpora mezi věřícími je jedním z ukazatelů stavu našeho srdce. Pokud máme prostředky a můžeme pomoci našim spoluvěřícím, projevme víru a vytvořme si poklad v nebi tím, že budeme druhým pomáhat v jejich hmotné nouzi. U Božího soudu se na tyto naše šlechetné skutky nezapomene.

**Proto neprojde bohatý do Božího království, nebude schopen vysvětlit před Bohem svou lakotu.**

**V závěru Kristova podobenství čteme, že lakotní lidé půjdou do věčných muk, do věčného ohně.**

Musíme si vysvětlit jak tomu máme rozumět. Pokud bychom tyto informace přijali tělesně, pak v nás vzniká mylná představa, že laskavý Bůh, bude trestat neposlušné lidi nějakým trápením, mučením, trýzněním a k tomu ještě na věky. Jde to do souladu s tím, že je Bůh láska? Asi těžko. Tak jak to správně chápat? V písmu se píše o pekle, jako o místu věčného utrpení. Při tom tato nauka je zcela vymyšlená založená na omylech tělesných teologů s bujnou fantazií. Pojem peklo vzniklo z překroucení významu hebrejského slova „šeól“ a jeho překladem do řečtiny „hades“. Do Bible se dostalo těmi překladateli, kteří v peklo věří, zároveň věří i v nesmrtelnost duše. Výraz „šeól“ nemá nic společného s trápením v pekle, ale je to místo, kam jdeme po smrti a kde čekáme na Boží vzkříšení, až přijde tento čas. Jsme pro Boha stále živí a Bůh jako Stvořitel nás umí opět přivést k životu.

*Výraz věčný oheň je potřeba chápat také jako symbol. Oheň je v písmu symbolem očisty, ale také úplného konečného zničení (ohnivé jezero), neboli vymazání z Boží paměti, kdy už není návratu zpět. Jsme jakoby skartováni a zůstává po nás pouze historická vzpomínka na naše špatné skutky. Právě tyto skutky a jejich připomínka po věčnou dobu, budou mementem a poučením pro žijící generace. Tím, že na tyto zaniklé*

osoby budeme s despektem vzpomínat, budeme je obrazně věčně trápit a mučit. Jejich pověst bude připomínána a v myslích žijících generací odsuzována a pohrdána. To jsou jejich věčná muka a trápení. Podobných pojmů špatně významově pochopených je více. I vzpomenuť nesmrtelná duše je mylně chápána. Písmo jasně píše, že duše, která hřeší, ta zemře. (Ezechiel 18:4) Není nesmrtelná, je jen špatně teologicky vysvětlována.

### **Tím bych pojednal i to kapitoly o Jehošuuvi, svatých a naději pro každého člověka ukončil.**

Kéž máte otevřenou mysl, místo ve svém srdci pro našeho Stvořitele Jehovah a jeho Syna Jehošuu, aby se v nás zabydleli a pomáhali nás tvarovat jako hrncíř tvaruje hlínu, aby z nás byly krásné Boží děti vymodelované do dokonalého Božího člověka. Budme po celou věčnost věrni Jehovah Bohu, abychom spojili spolu s ním naši současnost i budoucnost. Bůh nás miluje a nedovolí, aby se spravedlivý potácel. Pokud jsme s Bohem nejsme jako vlna na moři potáceni sem a tam, kdejakým závanem falešného učení. Naopak, budeme upevněni, pevně ukotveni, stabilní s pevným základem, kterým je Jehošua Kristus a na něm vystavíme svou duchovní stavbu. Staneme se Božím dílem, stavebním kamenem, věrni i duchovním chrámem, který nebude zbořen a zůstane na věky.

**Kéž nám v tom pomáhá náš milovaný nebeský Otec Jehovah, o to prosím našeho nebeského Otce za všechny lidi, a to prostřednictvím Jehošuy Krista, našeho krále a vykupitele, AMEN!**



K použitým obrázkům

Obrázky použité v této knize, jsou použity z běžně dostupných zdrojů na internetu. Jejich zobrazení Jehošuy Krista neodpovídá skutečnosti. Často vidíme Krista zobrazeného s dlouhými vlasy, tato představa je ryze z představivosti autora obrázku. V písmu čteme, že dlouhé vlasy jsou ženě ke slávě, ale muži k necti. Dá se tedy očekávat, že Kristus pravděpodobně neměl dlouhé vlasy, zcela určitě ne dlouhé, jako ženy jeho doby. Nedá se vycházet ani z módy dnešních Židů, protože za dva tisíce let se módní i tradiční trendy změnily.

Kristus byl pravděpodobně běžné postavy a s kratšími, běžnými vlasy. Byl skromné povahy a nechtěl budít pozornost, která by vrhala špatné světlo na jeho Otce. Jestli měl, či neměl vousy se nikde v písmu nepíše.